

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

88. szám

ZÁVODI - KÉKESI - TUNYOGI - DONÁSZY - ZEFFER

TRB

AC/DC • David Coverdale • Gerendás Péter
Varga János • Tony Iommi • Therapy?
Zakk Wylde • Apocalyptica • Auróra
The Perfect Name • Tátrai Band

CAT FOOTWEAR

ÚJ CD GYÁR
MAGYARORSZÁGON!
CD-ROM, CD-AUDIO,
CD-VIDEO ○○○○○○○○

Gyártás akár 36 órán belül
Utángyártás
akár 12 órán belül

KAZETTAGYÁRTÁS
TOVÁBBRA IS,
TÖKELETES
MINŐSÉGBEN

MC&CD kft., 2040 Budaörs,
Baross utca 77.
Tel./fax: (23)416-007
E-mail: mccd@mccd.hu

Tartalom

A következő számunk 2001. március 6-án jelenik meg!

Csak röviden...	4-7
AC/DC koncert, Spirit Caravan koncert	8-9
David Coverdale	10
Gerendás Péter interjú	11
Lemeztelenítés	12-23
Tony Iommi riport, Varga János interjú	24-25
Blueslemez-bemutató	26
Vörös István interjú, Radics Béla Emlékkoncert	27
TRB koncert, interjú	28-29
Sear Bliss interjú, Waterguns	30-31
Steve Vai riport	32
Depresszió interjú, Rejtvény, Eredményhirdetés	33
Persona Non Grata interjú, Kispál és a Borz koncert	34-35
Virgin Steele interjú, Akció 2000 Eredményhirdetés	36-37
Videólesen, Könyvböngészde	38-39
Karrier: Therapy?	40-41
Underground Híradó	42
Terjesztőink	43
Meghallgattuk	44-45
Zakk Wylde interjú	46
Apocalyptica interjú	47
The Perfect Name interjú	48
Tátrai Band koncert	49
Pearl Jam 2. rész, Rejtvény	50-51
Utazó Punkcirkusz (koncert), Stúdiómoly: A "mastering"	52-53
Börze	54

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurocsán Szabolcs, Bunda Attila, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Fotósok: Tyukodi László, Mocsári László, Becskereké Dusi, Dávid Zsolt, Totyik Róbert

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.; E-mail: rockinform@matavnet.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,

Telefon/fax: 46/315-341

Arculat és tipográfia: Ágotha Péter,

Nyomdai előkészítés, levilágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301,

Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 46/389-609

Terjeszti: a LAPKER RT. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.525 Ft, egyéves: 3.050 Ft.

röviden...

Fotó: David Zs.

A decemberi Tilos Party-ról készült anyag az **EZ-Rollers** együttesről, illetve más ott fellépett előadókrol készült képeket tartalmazza, melyek Hortobágyi Gábor, Kozlovsky Miklós és Tuza Ritter Bernadett videórögzítéséből valók. A készítő videóanyagból a bedigitalizálás után ki "capture"-röltek néhány jobb részt. (képanyag: www.videodj.hu) A rögzítés során speciális kamerákkal, illetve az általuk már régóta fejlesztett videómátrix rendszerrel dolgoztak. A real-time ütemvezérelt sokkamerás rögzítés (több mint 12 kamera) és a videójeleknél használt effektek miatt a videóanyag is remek lett, mely a színpad feletti két projektoron lettek kivettve. A többórás felvételből készített rövidített "avi" a www.mednet2000.hu/videodj könyvtárban megtekinthető. Hamarosan várható a Kispál és a Borz nemrég a PeCsa-ban lezajlott koncertjének videóanyaga is! A későbbiekben koncertrögzítéseikből, természetesen, ha az előadóktól engedélyt kapnak rá, ugyancsak megjelentetnek majd néhány jobb részletet az Interneten.

A **Motörhead** törölni kényszerült Európa-turnéjának nagy részét, mivel Lemmy Kilmister énekes-basszusgitáros háziorvosa javaslatára egy ideig pihenőt tart. Az öreg rock 'n' roller egy olaszországi kórházi ágyon elmondta, hogy orvosai már évek óta javasolják neki a "lassítást", a nyugodt életet, de ezt eddig nem vette komolyan, azonban most, hogy az influenza és némi fájdalom szívájékon lábáról ledöntötte, kénytelen-kelletlen a vezér betartja a "fonók" utasításait, mivel nem szeretné a lantot végleg le-

Az a szép, az a szép, akinek a **Pokolgép...** Sokan voltak ezzel így, akik 2000. december 2-án ellátogattak a Petőfi Csarnokba. Kukovecz Gabiék ezen a napon emlékezetes estét szereztek rajongóiknak. A hangulat fokozásához nagyban hozzájárult az előzenekarok - Remorse, Born 33, Carmen - remek "munkája", és nem utolsó sorban a vendégek - Paksi Endre és Nagy Ferő - színpadra lépése is. Jó hír mindenkinek, hogy a produkcióról élő lemez- és videófelvétel is készült! "Előreláthatólag a tavasz folyamán látnak napvilágot, a dupla CD-n megjelenő hanganyag utómunkáival már végeztünk, a videó viszont több időt vesz igénybe. Ez utóbbi tartalmaz majd néhány kiegészítőt - pl. öltözői - felvételt is." - avat be minket a részletekbe Rudán Joe énekes. "Időközben elkészült az angol nyelvű albumunk is, amelyet a Nephilim Records hamarosan eljuttat a németországi Nuclear Blast kiadóhoz. Egyébként a lemez kapható lesz itthon is..."

tenni. A csapatra egyébként nem lehet panasz, hiszen a huszonöt éves fennállását ünneplő társulat negyvennyolc nap alatt harminckilenc koncertet bonyolított le, és ugye ez az ő korukban... Amint Mr. Kilmister felépül, máris folytatódik a Motörhead hadjárat. Hadd jöjjön!

A **Snake Heart** zenekar február 17-én hatalmas koncerten ünnepli hatodik születésnapját a WigWam klubban. Hogy emeljék az est fényét, a weboldalukon egy nyereményjáték indult, amelyben hat héten át kérdéseket tesznek fel a zenekarral, albumaikkal és a weboldallal kapcsolatban. A regisztrációs oldallal is bővült honlapon hetente öt-öt új kérdés vár

megválaszolásra, majd a szülinapi bulin a helyes válaszokat adók között értékes nyeremények kerülnek kisorsolásra!

A **Rush**-os Geddy Lee 'Return Of The Crystal Karma' című, szólólemezén az Our Lady Peace-es Jeremy Taggart és az ex-Soundgarden, ma Pearl Jam dobos Matt Cameron is üti a bőrt; a következő Rush lemezt az év első felében rögzítik.

John Petrucci és Jordan Rudess, azaz a **Chroma Key** által a New Yorkban adott, és Doug Oberkircher által kevert koncertjét 2000 januárjában, azaz lapunk megjelenésével egy időben dobja piacra.

Hosszú idő után egy bostoni stúdió mélyére zárkózik (a) **The Aerosmith** legénysége; az új Just Push Play címen megjelenő anyagot megelőző első kislemez, a Jaded március elején a Sony gondozásában görögül...

Január végén kerül a boltokba az **Earth Crisis** 'Last Of The Same' című korongja, mely ritkaságokat, kiadatlan nótákat és feldolgozásokat - Slayer, Black Sabbath, Dead Kennedys - is tartalmaz.

A 'Kid A' c. album utódját március-április környékén indítja útjára a **Radiohead**. A felvételek már javában zajlanak, lemez cím még nincs.

A kábítószert problémákkal küszködő Stone Temple Pilots énekes **Scott Weiland** felesége egészséges fiúgyermeknek adott életet, aki a Noah Mercer Weiland nevet kapta. Édesapja szerint már most értelmesebbnek, bölcsébbnek tűnik nála. No comment. A boldog apa - örömeiben - már tíz új dalt írt új szólólemezéhez...

Az angol gitárbanda, a **Stereophonics** két új szerzeményét közzétette <http://www.stereophonics.com> Lehet szőrfölgetni!

Hirlemann Bertalan személyében tavaly novembere óta új dobosa van a **Coda**-nak. Berci nyáron egy alkalommal már "kisegítőként" játszott a csapatban, ahol kölcsönösen jó benyomás gyakorolt egymásra a dobos és a zenekar, majd egy későbbi megbeszélés után úgy döntöttek, hogy egyesült erővel nyomulnak tovább. Jelenleg a saját számok és a feldolgozások aránya 30%-70%-osan oszlik meg koncertjeiken, de - részben - közönségük nyomásának engedve együttes erővel írják második lemezükhöz az új dalokat. A kiadásról jelenleg három kiadóval is tárgyalnak, és az egyik legfőbb szempont, hogy még az idén a boltok polcaira kerüljön a friss korong, melyen várhatóan egy (vagy több) feldolgozás is helyet kap, és az sem kizárt, hogy ez koncertfelvétel lesz. További tervek között szerepel két klip forgatása is... A Wigwamban megszűnt az Coda klub! - tájékoztatott minket Rudán Joe, és elkészült egy akusztikus blokk is, amit koncertjeiken játszani fognak.

A **Stratovarius** 'Infinite' c. albuma Finnországban bearanyozódott, ugyanis húszezer talált gazdára a skandináv országban, ami eddig páratlan a Nuclear Blast kiadó történetében. És, ha már a német lemezgyárnál tartunk, eláruljuk, hogy a tavaly őszi, Kataklysm, Raise Hell, Crematory, Destruction, Hypocrisy által tartott fesztiválturnén készült videó az év elején dobják piacra. A Kataklysm 'Epic' című, új lemezét, március elején, a Victor stúdióban rögzíti; néhány meglévő dalcím: Wounds, Manipulator Of Souls, Era Of The Mercyless.

A Hammerheart Recordsnál exkluzív kiadványt ad ki a holland **The Gathering**; az első demók és a már beszerezhetetlen első kislemez tételei alkotják a korongot.

A svéd **Messugah** első válogatáslemezén dolgozik.

Januárban vonult stúdióba a **Machine Head** legénysége, hogy a soron következő, Super Charger c. lemezének munkálatait megkezdje. Számcímek: Bulldozer, White Knuckle Blackout, Crashing Around You, The Drive, Deafening Silence.

Az idén lesz harminc éve, hogy **Rob Halford** rockénekesként mutatkozott be először a nagyközönség előtt. A Judas Priest egyesüléséről nincs hírnök, azt viszont tudjuk, hogy most is tartogat valami meglepetést a kopasz fickó.

A budapesti **Másfél** együtttest is elérte a remix láz, kézzel fogható eredménye a Rádióbarát című, háromszámos, húszperces kislemez, ahol a Neo, a Membran, valamint Titusz And The Carbonfools ítemei tették felismerhetetlenné az amúgy pszichedelikus zenefolyamot.

A Tool énekes Maynard James Keenan másik bandájának, (az) **A Perfect Circle**-nek ötszámos, multimédiával is gazdagított, 3 Libras c. kislemezét már a boltok polcain találhatjuk. A húszperces korongon a lemezverzió mellett megtalálhatjuk a nóta koncert-, és remix-változatát, valamint két dalt - Magdalena, Judith - hallhatunk élőben a Phoneix-i arénából. A banda január közepétől március elejéig turnézik, emellett Troy Van Leeuwen gitáros az Enemy nevű projektjének szerzeményeit is fabrikálja útközben, de Paz Lenchantin basszeres sem télenkedik. Yellow My Skycaptain címmel adja ki önálló lemezét, a She Can c. dala letölthető a <http://www.mp3.com> honlapról. Bővebb infó: <http://pazlenchantin.com>

A győri Nephilimnél ügyködő, old school hardcoreban utazó, szombat-helyi **Social Free Face** következő nagylemeze 2001. szeptember környékén kerül a boltokba, amit egy osztott kislemez előzhet meg - informálta lapunkat Horváth Béla énekes.

A No Smoke Without Fire c. dupla

Ian Gillan lemezen különböző demó- és BBC Session felvételek hallhatóak.

Az **Iron Maiden** az idén sem télenkedik, a koncertlemez mellett egy, kislemezeiket és egyéb ritka felvételeiket tartalmazó box-set-et is piacra dobunk.

A **Platypus** a New York-i Milbrook Recordings stúdióban elkészítette friss lemezét, ám ezután két különböző projektre oszlott, a lemez sorsáról nincs hírünk.

A **Journey** új honlapja a, www.journeytheband.com-on érhető el, ahol a turnédátumok mellett a koncertek programját is megtalálhatjuk.

A következő **Marillion** nagylemez az Anoraknophobia címet kapta, bővebb infót a www.marillion.com címen találhatunk.

A **Scorpions** legénysége februárban, Lisszabonban rögzíti unplugged fellépését, amit áprilisban CD és DVD formátumban bocsátanak majd rajongóik rendelkezésére.

Derek Sherinian az otthonában berendezett Leopard Room stúdióban tavasszal megjelenő szólólemezén dolgozik, olyan közreműködők segítségével, mint Zakk Wylde, Paul Gilbert (Racer X, Mr. Big), Steve Lukather (Toto), Tony Franklin, vagy Simon Phillips (Toto). Az anyagot Kevin Shirley producer irányítása mellett rögzítik, érdekességként az Edgar Winter Group 'Frankenstein' c. dalának feldolgozása is felkerül a korongra.

A **Uriah Heep** rögzítette decemberi londoni unplugged koncertjét, ahol vendégként Ian Anderson is fellépet velük. További hír, hogy Ken Hensley "Running Wild" c. szólóalbumán, dolgozik, bővebb infó a www.uriah-heep.com illetve a www.ken-hensley.com honlapon található.

Mega-metal all-star projektet szerződöttetett a Sanctuary Music. Nevezetesen, **Bruce Dickinson** (Iron Maiden), **Rob Halford** (Metal Isten Briminghamból, mellelleg igen jó énekes) és **Geoff Tate** állt össze egy kis (öröm)zenélésre. Nagylemezük június elején lát napvilágot. Ide tartozó hírünk még, hogy a Sanctuary Music/Metal Is júniusban publikálja az új **Megadeth** korongot.

Az áprilisra beharangozott **The Black Crowes** lemezen közreműködnek a Gallagher fivérek (Oasis), valamint Kelly Jones is.

A **Paradise Lost** legénysége nem szerette volna, ha új lemezük, a Believe In Nothing elveszett volna a sok karácsonyi "best of" közt, ezért csak januárban dobják a korongot piacra. A reklamációkat a the.paintless@paradiselost.co.uk címre lehet küldeni.

A nyolcvanas évek egyik sikercsapata, a **Helix** életjelt adott magáról. Brian Voomer énekes elmondása szerint, már demóznak, de a visszatérő korong 2001 őse előtt nem várható. Elárulta még azt is, hogy az elmúlt néhány évben sem télenkedett, mindig a zenével volt elfoglalva, mi több énekórákat is adott, tanítványai közt volt a Kittie-s Morgan Lander is. További információk a www.planethe

aki Olli-Pekka Laine megüresedett helyére érkezett.

A hírhedt **Marilyn Manson** együttes dobosa, Ginger Fish önmagának okozott bajt, legutóbbi New York-i koncertjükön, ugyanis a doboskerő szétverésekor nagy izgalomban leesett a színpadról. A fergeteges hangulatban társai sem vették észre eltűnését, és nélküle vonultak le a desz-

Elkészült a **C.A.F.B.** friss anyaga, amelyen - utolsó alkalommal. - az időközben a USA-ba települt énekes/gitáros Szakácsi Greg is szerepel. "Úgy váltam el a srácoktól, hogy azt mondtam, nekünk még kell csinálnunk együtt egy lemezt." - magyarázta Greg. "Fél éven keresztül születtek a számok, kint megírtam ötöt, ezeket rögzítettem, míg Lajos itthon hatot vett fel. Elküldöttük őket egymásnak, hogy megnulhassuk a teljes anyagot. November végén hazajöttem, és fel is vettük a lemezt, amelyen a sajátok mellett egy Ritualis Rémtettek (a dobos Urbán László egykori zenekara) tétel, a 'Drabális hústöröny - A kövér nő' is helyet kapott." - fűzte még hozzá. "Nem akartunk senkitől függeni, az volt a célunk, hogy kívülről ne befolyásolják az elképzeléseinket, mivel teljesen saját magunkat szeretnénk volna adni. A kiadást részben a zenekar vállalja fel, amihez párosul a Hammer-es terjesztés, és más területeken is - pl. kazetta-, CD-gyártás - kapunk segítséget." Amerikai élményeiről így mesélt: "Dolgozom, de emellett zenélek is. Beugrottam egy csapatba, akik épp gitáros kerestek... Újsághirdetésben akadtam rájuk, felhívtam őket, elmentem a meghallgatásra, és végül bekerültem hozzájuk. Három koncertet adtam velük, aztán kiléptem, mert az énekes srác lényegében a szólókarrierjét építette... Most már vannak olyan ismerőseim, akik segítségével hamarosan találhatok egy megfelelő zenekart magamnak."

lix.com oldalon.

A kanadai **Voivod** háromtagú legénysége január végén zárkózik a stúdiók mélyére Steve Albinnel, hogy következő lemezét rögzítse, ide tartozó hírünk még, hogy a csapat jól rajzoló dobosára, Away-re bízta a Foo Fighters-es Dave Grohl a Probot nevű projektjének lemezborítójának tervezését.

Az **Iced Earth** befejezte a májusban megjelenő Horror Show c. új lemezének felvételét. A csapatban két új tag is van, az egyik Richard Christy dobos (Death, Contol Denied), aki a Demons & Wizards projektben is jellekedett, valamint Steve DiGiorgio (Sadus, Testament) basszer. A saját nő-ták mellett az Iron Maiden Transylvania klasszikusát is rögzítették, ezt szánják a japán verzióra bónusznak.

A finn folk metaller **Amorphis** Simon Efemy (Paradise Lost, Deceased) producer irányítása mellett befejezte az 'Am Universum'-ra keresztelt, ötödik sorlemezének felvételeit. A csapat új basszusgitárosa Niclas Etelavouri,

kákról. Ginger hosszú percekken keresztül öntudatlanul feküdt a dobállványzat mögött, a bugyuta biztonsági-ak ezt is a show részének hitték...

A **Bankrupt** lenyomja Ausztriát! Nagy sikerrel mutatkozott be az év végén Ausztriában a klasszikus dallamos punkot a modernebb gitárzenékkel ötvöző Bankrupt zenekar. November 18-án a magyar határtól mindössze harminc kilométerre fekvő Oslipban megrendezett Moshpit Punk/HC Fesztiválon vettek részt, amely a maga nemében az egyik leg-rangosabb rendezvény odaát. December 2-án aztán a bécsi Shelter klubban nyomtak egy remek hangulatú bulit, amelyet december 22-én követett egy újabb bécsi fellépés, 23-án pedig a kremsi Let's Kick Ass on Santa Claus fesztiválon volt jelenése a zenekarnak...

Megjelent a **Magyar Taraj** fanzin második száma! Benne: Clash, Enola Gay, Panksapka, CPg, Discharge, Die Ärzte, Szlovén punkszintér, koncert-beszámoló, lemezkritikák és az elmaradhatatlan szexnovella, ahol ezút-

röviden...

tal egy Zója nevu lány tanítja mőresre a férfiakat... A kiadvány 200 forint el-
lében megrendelhető ezen a címen:
Németh Marcell, 1042 Rózsa utca 48,
X/58. vagy emailben:
magyartaraj@freemail.hu

A **Nyers** zenekarnak a legtöbb hely-
en-sajnálatos félreértés miatt hibá-
san közlik a web-címét, a működőké-
pes változat viszont a
http://nyers.index.hu (www. nél-
kül!!!). Ez garantáltan működik!

December első felében jelent meg a
Sony Music Hungary gondozásában, a **Crystal**
bemutatózó anyaga, a Két utazó. A háromfős magyar formáció,
ír és skót népzenei elemekkel átita-
tott szerzeményekkel színesítik a ha-
zai könnyűzenei életet.

Az ígéretes kezdő tétel "élő hangsze-
res" nyitánya után azonban váltanak,
és a továbbiakban a hallgató már egy
zsúfolt disco terem közepén érezheti
magát, melyet az énekesnő tehetséges
hangja sem képes feledtetni.

Ozzy Osbourne továbbra is új ki-
adójának, a Divine Recordings-nak
szenteli minden idejét, Toby Write
producer irányításával készül új al-
buma várhatóan tavasszal vagy nyár
elején kerül a boltok polcaira...

A hibázni nem tudó és nem is kívánó
The Offspring tagsága december
12-én "Huck It!" címmel egy új "filmet"
dobott piacra VHS és DVD formátum-
ban egyaránt. Az egyórás koncertfel-
vételen elhangzik többek között jó
néhány klasszikusuk is, a "Staring At
The Sun"-tól az "All I Want"-on és a
"Gone Away"-en át egészen a
"L.A.P.D."-ig. Meglepetés kizárva?

A brit **Threshold** befejezte ötödik
stúdióalbumának, a "Hypothetical"
felvételeit. A CD tervezett megjelené-
se 2001 márciusa, addig viszont le-
tölthető a progresszív istenségek
"Voyager II" című számának teljes, ki-
lencperces verziója a
http://www.thresh.net/ honlapról.

A '80-as évek elejének hard rock sztár-
ja, a **Dokken** kihozta a "Live From
The Sun" anyagát, s ez a CD/VHS/DVD
kiadvány 1999. november 4-i,
Anaheimbeli (Kalifornia) koncertjü-
ket hivatott megörökíteni. Miként azt
Don Dokken énekes nyilatkozta: "Az
az éjszaka mágius volt, mert rengete-
get szórakoztunk, és számtalan bará-
tunk volt ott." A DVD és VHS verziók
ráadásul plusz dalokat is tartalmaz-
nak, példának okáért a "Paris Is
Burning"-et, valamint a "Will The Sun
Rise" és "Walk Away" akusztikus da-
rabjait.

A visszatérő CD-je előtt álló hard rock
legenda, a **Hardline** leszerződött a
Frontiers Records-hoz. Johnny Gioeli
énekes kommentárja szerint: "Soha-

sem éreztem, hogy elhagytam a rock-
zenét, bár lelassultam némileg. Ez-
alatt a négy év alatt végigkövet-
tem gyönyörű kislányom, Kaitlin nő-
vekedését, most viszonyt készen állok
arra, hogy kihozunk egy új Hardline
lemezt azoknak a rajongóknak, akik
hittek abban, hogy több volt ez, mint

Minden hírteljeséssel ellentétben a
Theatre Of Tragedy együttes
legénysége és (egyszem) leányága
nem "vadult meg" teljesen. Sőt, folya-
matosan kiemelik nyilatkozataikban,
hogy büszkéek zenei múltjukra, és
nem tagadják meg a korábbi albumok
hangulatát. Az utóbbi "Masque" albu-
mon csak kísérleteztek egyet. A turné
január 25-én indul, és a február 11-i,
budapesti koncerten is sok-sok régi
dal hallható majd a gótikus rock
sztárjaitól. Vendégek: Lacuna Coil,
Beseech, a magyar színeket pedig a
Land Of Charon képviseli. További
infó: www.theatreoftragedy.de

egy egylemezes csoda... Neal
Schonnal napokat, hónapokat és éve-
ket töltöttünk nótairással a tervezett
Hardline albumhoz. Hogy használni
fogjuk-e ezeket??? Hmm. Nem tudom.
Rengeteg új ötletem van még ezeken
kívül is. És, hogy miért készítem ezt a
lemezt? Nem a pénzért, nem a hírnév-
ért, hanem az óriási dallamos kóru-
sok szeretetért. Néha, ha visszago-
dolok a múltra, máig hallom a közön-
séget és látom a milliányi arckokat és a
reakcióikat... Ennek élek... és ezt a le-
mezem lemezének számon." A Gioeli
által producelt anyag felvételei márci-
usban kezdődnek Los Angelesben.

Eredeti felállásában, decemberben
három koncertet adott az egyik leg-
jobb amerikai hard rock banda, a
Tesla, méghozzá San Diego-ban, Las
Vegasban és Fresno-ban. Szóba került
egy új album elkészítése is, de egyelő-
re minden nagyon bizonytalan. Pedig
jól jönne valami tőlük is...

Az Earache Records egy eddig szinte
egyedülálló kiadvánnyal, az
"Immortalized"-dal lepte meg a
nagyvilágot. Ezt a kiadványt ők ma-
guk a "világ első, különlegesen pro-
gramozott DVD+"-aként emlegetik, ami
annyit jelent, hogy a válogatáson
húsz extrém videóklip szerepel az

Earache istállójához tartozó együtte-
sektől, bónuszként pedig koncertfel-
vételek, különféle extrák, menük, dis-
zkográfiák és fényképek sorakoznak a
kompiláción. A DVD+ tartalmaz egy
hagyományos CD lejátszóhoz terve-
zett, tizenhét számos audio részt is.
Mindez 20 dollárért megrendelhető:
http://shop.earache.com/

A doom üdvöskéje, vagyis a
Cathedral befejezte új albumának
munkálatait, a mű "Endtyme" címmel
februárban kerül kereskedelmi forga-
lomba.

Amíg nem érkezik meg a **Tool** régen
várt új stúdióalbuma, a csapat úgy ha-
tározott, miszerint kiad egy
DVD/videót kiadatlan koncert- és stú-
diófelvételekkel. A december 12-én
megjelentetett anyagon szerepel a
Led Zeppelin "No Quarter"-jének, fel-
dolgozása, valamint a Peach "You
Lied"-os verziója, továbbá a DVD tar-
talmazza mind a négy Tool klipet, ille-
tőleg egy olyan ötvenhat oldalas szí-
nes könyvecskét, amiben különleges
fellépések és videóforgatások fotói is
helyet kaptak. A már javában stúdió-
zó zenekar áprilisra ígéri friss stúdió-
albumát. Csak győzzük kívárni.

Kijött kis hazánk legjobb heavy-
power zenei magazinjának, a
Twilightnak hetedik száma! Az év
címlapjával büszkélkedő, kiválóan
tördelt, látványos újságban olyan csap-
atok interjúba ütközhetünk, mint a
Sodom, a Nevermore, a Skyclad, a
Virgin Steele, a Hypocrisy, a Cannibal
Corpse, a The Gathering, az Eidolon,
a Labyrinth, a Dark Tranquillity, a Jag
Panzer, a Nightwish, a Gamma Ray. A
magyarok közül pedig megszólaltatuk
a Tankcsapda, a Without Face, a
Bomber, az Ideas, a Vale Of Tears, va-
lamint külön meglepetéssel szolgál a
Judas Priest sztori elkövetőjének kilé-
te... A jobb lemezboltokban fellelhető
Twilight meg is rendelhető 349FT
(+pk.) ellenében a következő címen:
ifj. Szabó Gábor, 8330 Sümeg, Pf.: 53.
Tel.: 20/955 - 62 - 23 E-mail: twi-
light.hu@freemail.hu

Minden csütörtökön 22-től 24 óráig
Alkonyzóna címmel a Rádió Győr-
ben (Fm 96,4) Rock és Heavy Metal
zenei magazinműsor hallható a
Twilight magazin és a Nephilim
Records támogatásával. Az adás fog-
ható Pápán, Zircen, Tatabányán, Ka-
puváron, Csornán, Mosonmagyaróvá-
ron, Győrben és Szlovákiában is. A
műsor jelszava: "Érezd a fém erejét!"
Mi már kezdjük...

Hat korai **Van Halen** album jelent
meg (nálunk is) 2000. végén remas-
terizált változatban: Woman And
Children First, Van Halen, Diver
Down, Fair Warning, Van Halen
II., 1984. Addig, míg végre eldöntik,
hogy ki fog énekelni a zenekarban vi-
gasztalódjunk ezekkel!

Elkészült a **Zebrocky** legfrissebb
száma! A zsebben hordható "rockszak-
lapban" többek között megismerked-

hetünk a Junkies énekesének, Szeke-
res Andrásnak és a Hooligans-es Mó-
ricz gyerekkorával, izeltőt kaphatunk
a II. Országos Junkies-Hooligans tá-
borból, bemutatkozik a Junkies új do-
bosa, valamint Hangya legújabb ban-
dája, a Zero-G. Akinek pedig még ez is
kevés lenne, beleolvashat a Ramones
Mania turnénaplójába, a Junkies és a
Hooligans terveibe és még ki tudja
mibe. Az ingyenes füzetke megrendel-
hető: Hangya Produkció, 1213 Buda-
pest, Páfrányos u. 25.

Megjelent a **From The Abyss** ne-
vezetű underground metal fanzine
harmadik száma. A 64 oldalas lapban
számtalan interjú olvasható többek
között a következőkkel: Behimia,
Cadaveres De Tortugas, Dying Wish,
Gire, Without Face, Ideas,
Malediction, Warpath, Symmetry,
Memory Garden, Testimony, Dark
Clouds. Ezenkívül megközelítően
százötven demó- és lemezkritika, kon-
certbeszámoló és egyéb hírek növelik
a fénymásolt újság tartalmának nivó-
ját. A fanzine ára 250FT (+pk.), meg-
rendelhető a komolyabb lemezboltok-
ban, vagy a következő elérhetőségek
valamelyikén: Waffenschmidt Viktor,
1224 Budapest, X. u. 18. E-mail:
ftabyss@hotmail.com Tel.: 20/329 -
13 - 12 (Mitrovits Miklós)

Február 10-én, szombaton, a Bem
Rockparton (I. Bem rakpart 6.), 19
órai kezdettel kerül megrendezésre a
IV. BluePop Fesztivál. Fellépnek:
Szépülő Városközpont (funk rock);
PSY-9 (Ausztria) (punk rock, az "oszt-
rák Ramones"); Bankrupt (punk pop);
Fürgerókaláb (debilcore). A buda-
pesti fellépést megelőzően, február 9-
én, a soproni Hangárban játszik a
PSY-9 a Bankrupt és a soproni Leo és
Fred társaságában.

Az **Echoes Of Pink Floyd** február
2-án az Új Wigwam klubban adja
következő koncertjét, tervezett ven-
dégeikkel lapzártakor még folynak a
tárgyalások...

Elkészült a **Black-Out** zenekar há-
romszámos demója, mely elsősorban
a kiadók felé nyitást hivatott szolgál-
ni. Elkészült a zenekar honlapja
(www.extra.hu/black-out), melyen fo-
lyamatos frissítéssel mindig a leg-
újabb információk találhatóak; renge-
tegy koncertfényképpel...

Nyíregyházán egy vadonatúj zenész-
mozgalom kezd meg szerveződését.
A valószínűleg **East-Side** névre ke-
resztelkedő csoportosulás átfogó se-
gítséget kíván nyújtani fiatal zenekar-
oknak, mind a sajtóba való jutáshoz,
mind a koncertlehetőségek felkutatá-
sában. Részletes infó: 30/263-48-72-
es számom, illetve a
moby1@freemail.hu címen. Fontos,
hogy nem csak Szabolcs megyei zene-
karoknak nyújtanak segítséget, ha-
nem a keleti országrész bármely ré-
széről származó csapatoknak is!!

Demóra készül a nyíregyházi
Autum Twilight, és a záhonyi

ÉKG zenekar. Az előbbi gótikus elemeket magába ölelő modern metalt játszik, míg utóbbi jó értelemben vett zúzdát. Valószínűleg mindkét társaság részese lesz az East-Side mozgalomnak. Ezekkel a zenekarokkal kapcsolatban is a fenti számon lehet érdeklődni.

A Blues Patika Alapítvány és az Etalon Produkciós Iroda szervezésében 2001. január 28-án 19.30 órakor a Zeneakadémián "A magyarság története ufószemmel" címmel ad koncertet

Ferenczi György és a Herfli Davidson (soul, blues zenekar) Közreműködnek: BM Duna Táncegyüttes (magyar néptánc), Balogh Kálmán és a Romano kokelo (cigány népzene, világzene), mixershow, Bot András, Dr. Valter, Oláh Andor és színészek. A koncerten ezúttal is egy szórakoztató, vidám műsor keretében Ferencziék szeretnék külső szemmel láttatni a magyar nép sorsát és viselt dolgait a Kárpát-medencében. Jegyek 1800,-, 2200,- és 2500,- forintos árban válthatók.

Január 8-án az Aquarium stúdióban megkezdte új albumának felvételeit a **Junkies**. Amennyiben tudod, hogy hol született a csapat énekese, Szekeles András, és a választ e-mailben elküldöd a hangyaprodukcio@matavnet.hu címre, akkor a zenekar vendége lehetsz egy napra a stúdióban, ahol végighallgathatod a friss anyagot, és elmondhatod róla a véleményed. A lemezbemutató turné vendége a Bomber lesz.

A **Hooligans** együttes és a Hangya Produkciós Iroda a 2001-es év elejével közös megegyezéssel megszakította a már két éve tartó munkakapcsolatát, így a Felvidék Tour-on helyüket, a sörkertben és a táborban a Zero-G veszi át. A II. Felvidék Tour - 2001. április 11-14. (tavaszi szünet) résztvevői: Junkies, **Zero-G**, Cool Head Clan, Bomber, Rómeó Vérzik. További részletek a következő számban olvashatók...

A nyár elején - előre láthatólag júniusban - jelenik meg a **Guns 'N Roses** régóta várt, Chinise Democracy című albuma.

A több éve békés álmát alvó, white metal **Stryper** júliusban, Chicagóban életre kel, és koncertezik egyet, távolabbi terveikről nincsenek híreink.

Karácsony előtt - egészen pontosan, december huszonegyedikén - egyetlen koncert erejéig összeállt a legendás **Living Colour** legénysége és tizenkét számot döngtetett el a New York-i, C.B.G.B. klub színpadán.

A déli rock király **Lynyrd Skynyrd** legutóbb kiadott, karácsonyi dalokat tartalmazó lemezéről - Christmas Time Again - a Mama's Song jelent meg egy kétszamos kislemezben, amelyen a Skynyrd Family c. dal hallható még.

A **Papa Roach** jelenleg Európáturánéjával van elfoglalva, viszont előtte már négy nótát megírtak a soron következő lemezükre, amelynek nincs címe egyelőre, de valamikor még ebben az évben megjelenik. Coby Dick, énekes szerint több dallamot hallhatunk majd, a változás olyan mértékű lesz csak, mint az első Incubus lemezhez képest a második. A végeredményt kíváncsian várjuk!

A Versailles Records egyszerre dolgozik a **Steve Vai és Joe Satriani** tribute anyagán, ahol olyan nagyjáték, mint Bruce Kulick (Kiss), Brad Gillis (Night Ranger, Ozzy Osbourne), Jake E. Lee (Badlands, ex-Ozzy), Paul Shortino (Quiet Riot, Rough Cutt), Jimmy Crespo (Aerosmith) nyomja a két gitáros, nagsikerű dalait. Megjelenés nyáron.

A tavalyi utolsó beharangozott **OzzFest** után az idén megrendezésre kerül (!) a fesztivál Amerikában. Sharon Osbourne nyilvánosságra hozta a fellépők listáját, amely - egyelőre - a következőkből áll: Ozzy Osbourne, Tool, Stone Temple Pilots, Godhead, Guns 'N Roses, Taproot, Linkin Park, Mudvayne, System Of A Down, Slipknot, Papa Roach, Cold.

A veterán rockegyüttes, a **Tengs-Lengs** kéthetente szombaton a Vekker idomulatóban (Bp., XI., Prielle Kornélia u. 2.) játszik. Februári dátumok: 10. és 24.

Az évezred búcsúztatót és köszöntőt Szegeden a Dóm téren - amint az az m1-en is látható volt - a **Blues B.R.Others** játéka színesítette. A formációt szegedi együttesek (Blues Bell, Rambling Blues Trio) és zenészek alkotják. A Blues Brothers műsort játszó formációról többet az Interneten: www.tisznet.hu/ramblingblues/bbrothers.htm

Február második felében stúdióba vonul a **Búvópatak** gárdája. A tervek szerint négy nótát rögzítenek, ami egy tavasszal napvilágot látó EP anyagát fogja képezni. A felvételek a Horváth János vezette Arion stúdióban zajlanak majd, és annyi már biztos,

hogy a Remények, az Ördögi kör és a Tudod című számok kerülnek rögzítésre. A negyedik nóta valószínűleg a csapat legújabb (még cím nélküli) száma lesz. A felvételeken a csapat régi gitáros-szövegírója Kádár András, valamint - a tervek szerint - Dióssy D. Ákos (Kispál és a Borz, Kimnowak) is közreműködik majd. Természetesen tavasszal egy vadonatúj klip is készül...

A **Zöld Csillag** zenekar januárban újabb négy saját számot rögzít a korábbi kettőn kívül (ld. 2000. októberi szám, "Meghallgatuk" c. rovata), és februártól újra indul a Ludas Rock Klub (Bp.-en a Kálvin téren), ahol minden hónap második péntekjén láthatóak és hallhatóak. Bővebben: www.extra.hu/zoldcsillag

A **Nemesis** tagjai megállapodtak egymással, hogy a zenekar jelenlegi tagjai nem kívánják a továbbiakban együttműködni. A változás okairól valamint a zenészek további terveiről nincs információ, csak annyit tudunk, hogy a Nemesis nevet a továbbiakban Fábrián Zoltán és Nagy György használhatják. A megüresedett posztokra zenészek kerestetnek, jelentkezni az alábbi telefonszámon lehet: 30/916-95-24

A litván **BrainStorm** zenekar - amely a "My Star" c. dallal került Európában a figyelem központjába - stúdióba vonult, hogy rögzítse új albumát. "Győztes csapat felállításán ne változtass!" - ahogy a mondás tarja, így ezúttal is azzal a Tony Mansfeld producer irányításával zajlanak a felvételek, akinek szolgálatait már a bemutatkozó albumhoz is igénybe vették. Első nekifutásra öt dalt rögzítenek, és az első maxi április-május tájékán látni majd napvilágot, nyáron pedig balti és skandináv turnéra indulnak, míg a teljes albumot ősszel dobják piacra.

Lizzy Borden úgy szándékozik megünnepelni friss lemezének megjelenését, hogy jól megdolgoztatja rajongóit. Úgy döntött új logo dukál az új albumhoz, ezért pályázatot írt ki "Lizzy Borden logo" tervezésre. Részletek a www.metalblade.com vagy a www.lizzyborden.com honlapokon találhatóak, az biztos, hogy a győztest maga Lizzy mester választja majd ki.

December 2-án Black-Out és Stonehenge koncerttel nyitott Nyíregyházán a **Colosseum**. Új hely, új stílus! A december 9-i underground-fest party-n öt szabolcsi fiatal zenekar - Jelenlét, ÉKG, FOTB, Autumn Twilight, Moon of Soul - fellépésére nyílt lehetőség, míg 16-án az Ossian teremtett fenomenális hangulatot. A 23-i Metal Karácsonyon közel kétszáz zeneszerető látogató kívánhatott egymásnak kellemes ünnepeket. Tervezett programok: 2001. február 3. Rock Disco; 10. Alvin és a Mókusok; 17. Strong Deformity és Superbutt; 24. Somló Tamás és barátai.

Az egykori Faith No More, ma Mr. Bungle, és Fantomas frontember **Mike Patton** egy új projectet hozott létre. Társai: Duane Denison (ex-Jesus Lizard; gitár), John Stainer (ex-Helmet; dob) és Kevin Rutmanis (The Melvins; basszusgitár), a banda nevérol és hangzóanyagaikról nincsenek híreink.

Fotó: Dávid Zs.

AC/DC

Stiff Upper Lip

World Tour
2000November 22.
Bécs, Stadthalle

Vegyes érzelmekkel gondoltam az előttem álló estére, az AC/DC elkövetkezendő megméretetésére. Az utolsó személyes koncertélményem óta több mint nyolc év telt el, és azóta a zenekar eléggé változó teljesítményt nyújtott, egyrészt a stúdió produktumaik, másrészt a fellépéseik tekintetében. Szorongásom az utazás során, hamarosan elmúlt, köszönet a Warner gárdájának, és az általuk prezentált söröknek.

A koncert színhelye a bécsi Stadthalle, ahol megérkezésünkkor már több ezer fős tömeg gyűlt össze. A nyugati trendnek megfelelően körülbelül két perc alatt túljutottunk az összes ellenőrzési vonalon, így viszonylag optimális fizikummal és „szellemi képességekkel” vághattunk neki az éjszakának.

A Backyard Babies névre hallgató svéd nyitó banda közel negyven perces műsora - változatosan összeállított repertoárjuk, illetve jól látható összeszokottságuk ellenére nem volt képes feledtetni a várakozás kínzó perceit, pedig a négyfős punk-rock formáció igencsak beleadott apaitanyait. Mentségükre legyen mondva, az eléggé szegényes megszólalás - ami a legtöbb előzenekar végzete - sokat rontott a produkciójuk minőségén.

Műsorok befejezését egy körülbelül húszperces színpadi átszerelés követte, majd stílusosan egy konferanší vezette fel az est fénypontját. Az esemény a következőképp zajlott, távirati stílusban:

- „főszer színpadra fel!”

- „vokálmikrofonhoz oda”

- „Halló!”, majd ezt követően: „AC/DC!” (Szép beszéd volt, biztos sokáig fogalmazhatták...)

A bejelentést - az éjszakai sötétben - a több ezer rajongó gerjesztette hangorkán fogadta. Pár másodperccel később a színpad közepén felragyogott egy fényugár, amelyben egy rövidgatyós figura jelent meg gitárral a kezében. Előreszaladt, meghajolt, majd a zenekar irtalmatlan erővel - és hangerővel - csapott a nyitó „You Shook Me All Night Long” című szerzeménybe, elszabadítván aznap estére a jól ismert, igazi rock-'n'-roll feelinget. A közönség örömmámorban, én félig önkívületben voltam, a csapat pedig iszonyú precízióval és lendülettel dolgozott.

Második fogásnak a nem éppen gyomorkímélő „Stiff Upper Lip”, a lemez, és a World Tour névadó szerzeménye következett. A színpad háttérében feltűnt az első - és a legújabb - látványelem, egy gigantikus, aranyozott Angus szobor, amely az új anyag CD-borítóján található „művészi alkotás” kicsit átméretezett mása.

Ezután felgyorsultak az események, egymást követték a jól ismert és

manapság már klasszikusnak számító szerzemények, azonban az új korong dalaiból aznap estére a címadó tételén kívül csak egyet; a „Safe In New York City”-t illesztették a programjukba. A műsor a már ismert koreográfia szerint zajlott; sztriptíz Angus Young házi receptje szerint a „Bad Boy Boogie” alatt (osztrák zászló az alsó gatyón), elkísérte a zenekart minden idők legkívánatosabb asszonya, Rosie is, aki manapság álló helyzetben fenyegeti rémisztő méreteivel a közönséget, majd megszólalt a lélekharang is, melyen Brian még némi légi-akrobatikát is bemutatott.

Pirotechnikai trükkökkel is elkápráztatták a nagydéműt, melynek során hol az Angus szobor fújtatót füstöl-lángot a közönség felé, mint valami megvadult rock-sárkány (vagy Sátán?), hol pedig a Marshall-toronyos teteféjéről eregettek impozáns méretű fűzőgömböket a csarnok mennyezete felé. És itt voltak még az ágyúk! Már az 1991-es budapesti koncert alkalmával is elnézegette az ember ezeket a fegyvereket működésük közben, és pukkanásaikat hallgatván elmosolyodott: „Ez igazán kedves.” Azonban az a mostani hat darab ágyú, melyekkel a záró „For Those About To Rock (We Salute You)” nótájukat mind hangzásban, mind vizuálisan is színesítették, detonációjukat tekintve konkrét fenyegetést jelentettek a hallgatóra nézve. Ilyen körülmények között eljátszadoztam a gondolattal, hogy milyen is volna, ha lenne mondjuk egy hidrogénbombáról szóló daluk. Azt hogy színesítenék?

Mindent egybevetve megvadult fickók ezek, kik koruk ellenére is mindent meglettek hogy a közönség jól érezze magát, és azt kapja, amit már hosszú évek óta a csapattól elvár. Jó volt látni a rövidnácis fardatlatlan Angus Young-ot, kinek becsületére legyen mondva tisztességesen végigdolgozta a közel kétórás koncertet, a svájci sapkás mikrofonos munkatársat Brian Johnson-t, akit a közönség határtalan szeretete egy ízben le is ragadott a színpadról, a még mindig teljesen csatagos Malcolm Young-ot, a „szögelés” királyát Phil Rudd-ot, aki nem keveset dohányszott a koncert alatt, és az arcát örökké a haja mögé rejtő basszerost, Cliff Williams-et.

A közönség is jól vizsgázott, meglepődeve tapasztaltam a fiatalabb (18-20 éves) korosztály nagy arányú jelenlétét, és azt, hogy a várt sikerdalok mellett mélyebb dalismerettel is rendelkeztek. Összefoglalva, az AC/DC kellemesen emlékeztetése tette a koncertre látogatók számára azt a bizonyos kedd estét, és továbbra is biztosított afelől, hogy a rock-'n'-roll örökké élni fog.

Rock'n'Roll Will Survive...

Horváth Tibor

A koncerten elhangzott dalok:

You Shook Me All Night Long
Stiff Upper Lip
Shot Down In Flames
Thunderstruck
Hell Ain't A Bad Place To Be
Hard As A Rock
Get It Hot
Shoot To Thrill
Safe In New York City
Rock'n'Roll Ain't A Noise
Pollution
Bad Boy Boogie
Hell's Bells
The Jack
Back In Black
Dirty Deeds Done Dirt Cheap
Whola Lotta Rosie
Highway To Hell
Let There Be Rock
T.N.T.
For Those About To Rock (We Salute You)

A Spirit Caravan-vezér Wino a hol működő, hol meg nem Obsessed és a koromsötét St. Vitus kultzenekarokban szerzett elévülhetetlen érdemei következtében Conan-nagyságú legendája a doom műfajnak. Olyan alapművek fűződnek a nevéhez, mint az Obsessed Lunar Womb-ja, vagy a St. Vitus-tól a Born Too Late és a V. Új bandájában hasonló kaliberű ászokkal társult: a dobok mögött az Iron Man-ben, a Wretched-ben, és Pentagramban is megfordult Gary Isom ül, a basszusgitárt pedig a Love Razor és a Wretched egykori éneke, Dave Sherman kezeli. Igazi underground "szupergrouppal" állunk szemben tehát. A tavaly a Fugazi bögös Joe Lally Tolotta kiadójánál megjelent Jug Fulla Sun című bemutatkozó lemez kútmélyen dörgő riffjei Obsessed-hagyományokhoz méltóan a fájdalom blues-harmóniákat és punkosan szilaj zakatolást ugyanazzal a meggyőzőerővel hozzák. A tavalyelőtt őszi "visszatérő" turné után ismét stúdióba zárkoztak, és rögzítettek öt újabb dalt, amelyek Dreamwheel címmel a német Century Media-hoz tartozó, jó nevű I Used To Fuck People Like You In Prison Records jóvoltából most Európában is megjelentek. A holland Beaver-rel közös turné örömteli magyar vonatkozása, hogy végre lehetősége nyílt a meszternek és a tanítványnak a találkozásra, ugyanis a bécsi és a gödöllői koncerten a Spirit Caravan előtt a Mood is megmutathatta, mit tud.

Jó szokásomhoz híven jóval a koncert előtt megjelenek a klubban, a kocsmában a zenészek, szervezőkön kívül pár ember lézeng csak, a pincében a hangpróba zajlik éppen. A manó termetű, örült Dave Sherman Venom örökzöldeket penget, és szépen hörög hozzájuk, Gary Isom pedig az extra méretű - a hozzáértők kedvéért: huszonhat incses - cintányért illeszti a helyére. Wino eközben effekt-sorával bíbelődik, mígnem egyszer csak megpengeti halálosan szóló gitárját - majdnem elájulok. Egyetlen nótát nyomnak el, és meggyőznek, az esti koncertre alaposan fel kell kötni a gatyát, ilyen bivaly bandát ritkán vet magyaráföldre a sors. Később a színpadok mögött éppen vacsoráznak a különösebb fényűzéshez szemlátomást nemigen szokott zenészek. Fotelban ülve, kezükben a tányérral falatoznak, és csodálkozva néznek fel, amikor asztalt tesz elé-

Spirit Caravan, Beaver, Mood, Convoy

Gödöllő,
Trafó klub
2000.
November 12.

Flag Of Doom Fesztivál

jük a Holdampf-Füleki páros. Tőlük tudom meg, hogy bár csak negyvenen voltak, az előző esti bécsi fellépés nagyon hangulatos volt, a Spirit Caravan-brigád végighebengette a Mood koncertjét, sőt a Trouble 'Scuse Me-jét velük is énekelték. Wino egyszerű öltözéke, szigorú tekintete és súlyos tetkói leginkább egy Moszkva téren lejmoló csövesre emlékeztetnek. A szakállas dobos Gary akár egy hetvenes évek eleji magyar folkbandában is megjelenhetett volna, kicsit olyan, mint Tolcsvay László, csak kalap helyett bézból-sapkát visel. A leálíthatatlan Dave Sherman igazi metálember, alapos vizsgálat után bal vádliján a Celtic Frost Morbid Tales-jének borítóját, jobb vállán pedig a St. Vitus ismert "V" emblémáját fedezem fel. Evés közben Wino azt kérde, nem tudjuk-e véletlenül, hol van a Szent Vitus katedrális. Azt hallotta, itt van a közelben valahol, szívesen megnézné. Prágában van, mondjuk neki, akkor majd legközelebb, vágja rá. Eközben az előtérben a holland banda leány ütőse, Eva Nahon és a magas, ártatlan képű basszusgitáros fiú, Milo Beenhacker egy laptopot gyötörnek, a két nappal korábbi koncert képeit pakolják fel a honlapjukra.

A meghirdetett időben, hat óra után pár perccel az ós-rockban utazó Convoy legénysége kezd mintegy harmincperces programját. Az ilyen klub-bulikon ré-

gen nem látott ismerősökkel fut össze az ember, a koncertről esetenként meg is fellelkezik. Így történt most velem is, de a kiszűrődő hangok alapján biztosan állíthatom, masszívan megszólaló, tehetséges bandát hagytam ki, legközelebb ez nem fog előfordulni.

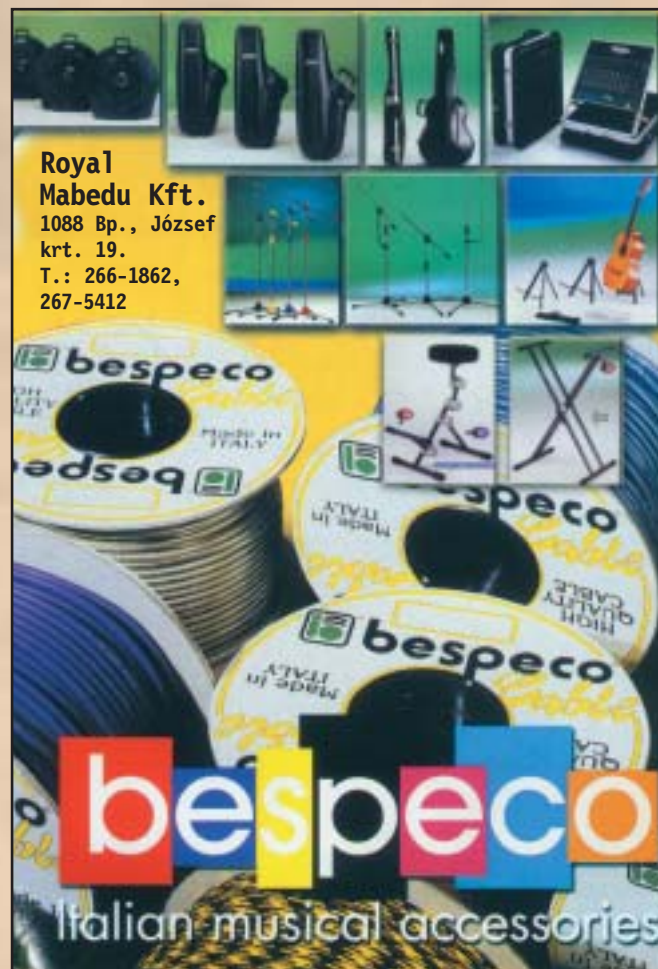
A házigazda szerepét betöltő Mood már tekintélyes tömeg előtt lát neki a háromnegyedórás dűbörgésnek. A program a szokásos, és ajándékként Füleki gitárjából felcsendül az este egyetlen St. Vitus-klasszikusa, az Ice Monkey, amit a banda egy amerikai underground kiadó tributelemezehez készült rögzíteni. Óriási a hangulat, Wino sört kortyolgat, és bólogat elégedetten. A Beaver-nél egy picit alábbhagy a közönség lelkesedése, a Southern-hangulatú zenét játszó négyes szinte ismeretlen a magyar közönség számára, de a jól eltalált nóták meggyőznek mindenkit. Nem csoda, hiszen a bőgős fiú és az ütős csajszi a Kyuss-utód Queens Of The Stone Age-dzsel is jammelt a kezdetekkor. Hasonló is a zenéjük: zajos garázs-rock elemekkel gazdagított, hetvenes éveket idéző, poros, útszéli muzsika.

A Spirit Caravanra ismét megteelik a pinchehelyiség. A színpadkép legalább harminc évet repít vissza az időben: egy olyan dobszerkő néz velem farkasszemem, amilyen az első Bergendy lemez hátsó borítóján is látható, esetleg valamelyik

őreg rock-lexikon megsárgult lapjain fordulhat még elő hasonló. Egy óriási méretű lábdob a cágj bal szélén, egy felsőtám, egy oldaltám, egy pergő meg a hatalmas cintányér. Wino előtt egy szakmai

körökben csak hullámvasútnak csúfolt pedálsor, az alaposan lehangolt basszusgitárt két torzító segíti. A három rosszarcú a Dreamwheel-lel kezd. Az első pillanattól kezdve álmyszerű természetességgel törnek elő a hangok, örület. Voltam én már sok koncerten, kérem szépen, de triót ilyen erővel, dühvel, fájdalommal zenélni még sosem láttam. A súlyosan lassú, nyomasztó, néhol jazzes bonyodalomba hajló számok Wino hányatott életének keserűségét és a két zenésztárs mérhetetlen, könnyű drog fogyasztását visszhangozzák. A másfélórás doom-ünnep során természetesen Wino gitárjáé a főszerep. Gazdája tapasztalt "blúzerhez" méltóan szinte egyetlen végtelen szólóvá alakítja a számokat. Ha ez az arc szembejönne velem az utcán, sávot váltanék, tuti, most mégis egy érző szívű, öreg hobónak látom. Rengeteg érzélemmel játszik, és nagyon technikásan, sokkal jobb gitáros, mint énekes, jellegzetes stílusa messziről felismerhető. Fel-felsikolt, sír a kezében a hangszer, közben az átszellemült dobos és a lökött basszusgitáros üveges tekintettel jammelnek.

norbitam / Fotó:Baksa Attila/

Royal Mabeđu Kft.
1088 Bp., József krt. 19.
T.: 266-1862,
267-5412

bespeco
Italian musical accessories

David Coverdale

Egy valódi kaland

David nagy utat tett meg 1973 óta, amikor is az akkor ismeretlen énekest a Deep Purple megszerezte Ian Gillan helyére. "A huszonegyedik születésnapomon csatlakoztam hozzájuk - nosztalgizált hősünk. Az ottlétem jelentette a kulcsot ahhoz a bizonyos képzeletbeli ajtóhoz! Számítalan jó és rossz leckét tanultam meg abban a zenekarban. Milyen volt a Deep Purple-höz csatlakozni? Óriási! Milyen volt elhagyni? Még jobb!"

Amikor távozott a Deep Purple kötelékeiből, "hirtelen felindulásában" készített két szólólemez, mivel képtelen volt összehozni egy normális együttest. Aztán csak sikerült feltámasztania saját, Whitesnake-re keresztelt csapatát, melynek nevét egy saját - még a '70-es évek közepén írt - dala után választotta. Ahogy az már egy ilyen talentumtól megszokott, hamar népszerűek lettek, és karrierjük csúcára a nemes egyszerűséggel "Whitesnake 1987" címet viselő nagylemezükkel jutottak el. "Ez egy csodálatos befejezés volt az addig végzett kemény munkánknak. Később azonban készítem azt, amit nem Whitesnake név alatt is, de ahogy Mr. Connery mondta: Soha ne mondd, hogy soha." David tehát a '90-es évek elején elhatározta, hogy szólókarrierbe kezd, ám előtte még részt vett a Coverdale/Page projektben. "Amikor Jimmy-vel elhatároztuk, hogy együtt fogunk dolgozni, az egyetlen megállapodásunk az volt, hogy mindkettőnk a legjobbat hozza ki magából, és azt hiszem ez meg is történt. Azóta is nagyon jó barátok vagyunk."

Hiába, nem lehetett kis teljesítmény helyettállni olyan rock óriások énekeseként, mint a Deep Purple, a Whitesnake vagy a Coverdale/Page. David nevéhez olyan klasszikus hard rock szerzemények fűződnek, mint például a "Still Of The Night", a "Fool For Your Loving", a "Burn", a "Mistreated", a "Crying In The Rain", a "Love Ain't No Stranger" vagy a "Here I Go Again". Azonban Coverdale nem az a típus, aki a múltjából akar megélni. "Túl sok zene van még bennem ahhoz, hogy élesztsem a múltat. Amikor eléred azt, amit a Whitesnake-vel elértünk, eljön az a pont, amikor az együttes image-e vagy identitása összezúkül, vagy egyszerűen elveszti a kreativitását." Friss szólóalbumával, az "Into The Light"-tal a zenéjét úgymond egy újabb, izgalmasabb szintre helyezte, mely azért rendesen át van itatva a rock, a blues illetve a soul gazdag hagyatékával; a rockélet egyik legjellegzetesebb hangú énekesének egyfajta csillogó vitrineként díszel. Csoda hát, ha hősünk most érzi úgy, hogy eljutott karrierje csúcára? "Jelenleg az életem egy optimista szakaszát élem meg - nyilatkozta a Yorkshire-i születésű énekes. Jobban érzem magam, mint bármikor - fizikálisan, szellemileg és érzelmileg egyaránt. Fújnak a változás szelei, és én haladok velük!"

Az "Into The Light" az intenzív kreativitás jegyében 1998 nyarán született meg. "Napi rendszerességgel írtam a dalokat, és köszönettel tartozom Istennek, a folyamatosság lehetőségéért. Ez egy újabb - tölem telhető - erős album lett. Viszont ez az anyag csak a kezdet." Méhozzá sokoldalú, vonósokkal díszített tételekkel, a korábbiaknál nagyobb hangsúlyt fektetve David blues és a klasszikus soul iránti szeretetére. "A blues hatások ezúttal nincsenek a szokásos módon álcázva mögött bújtatva, vagyis nincsenek elrejtve a gitárfalak és a mennydörgésszerű dobok mögött!" A rockos hangvétel ugyanakkor a "She Give Me..."-ben a legkézzelfoghatóbb, ami egyben a legvidámabb szám, amit Coverdale valaha is szalagra vett. Ezt az irrományt ő maga úgy jellemzi, mint egyfajta tisztelgést hat kedvenc, '60-as évekbeli rock csapata előtt. "Nem mondom meg, hogy kik azok. Kicsit erőlted meg magad, és találd ki egyedül!" Valószínűleg egyikük Jimi Hendrix lehet, aki David talán legnagyobb inspirációja, s ez világhossza is válik az új CD epikus, nyolcperces nyitó dalában, a "The River Song"-ban. "A "The River Song" az én tisztelgésem Hendrix előtt, majdhogynem egy szerelmes szám irányába. Ő az oka annak, hogy ebbe az egész kalandba belemenem. Nem tudom megmagyarázni, hogy Hendrix miért akart

annyra egy munkás középosztálybeli fiú Lenni Yorkshire-ből, de a zenéje a legszorosabb, legmélyebb kapcsolatba került velem, és ez máig is működik. Mellesleg szoktam válogatáskazetákat is összemásolgatni magamnak otthonra, Hendrix nótáival."

Az sem teljesen mellékes, hogy kik segítették karcos hangú énekesünket. A gitáros Earl Slick egy veterán, David Bowie briliáns '70-es évekbeli korszakából, aki John Lennon mögött is felbukkant már. Slicket Coverdale úgy írja le, mint "egy nagyon természetes, organikus játékos". A másik gitáros Doug Bossi volt, továbbá vendégként egy másik Bowie hathűros, Reeves Gabrels is besegített a felvételeknél, a U2 mellől ismert Danny Saberről nem is beszélve. Az alapzenekart Marco Mendoza basszeres egészítette ki ("Egy nagyszerű, erőteljes énekes és latin jazz basszeres" - a Fönök szerint), valamint a korábbi Heart és Montrose dobos, Denny Carmassi. "Őt Rock 'n' Rolex-nek hívom - viccelődött Coverdale. Az időzítése kifogástalan, sohasem játszik túl sokat vagy túl keveset." Egyéb közreműködők még Mike Finnigan billentyűs (aki szerepelt Hendrix "Electric Ladyland"-jén is), illetve a hárfázó Jimmy Z, aki a Eurythmics "Missionary Man"-jében bukkant fel. Lényegében egy eklektikus társaság, egy még eklektikusabb munkával.

"Sokszor megkérdezték, hogy miért nem használom a lágyabb, balladisztikusabb hangomat. Az emberek azt akarták, hogy egy kicsit ne ezen a Tarzan-os, mellkasdöngető hangomon énekeljek. Régebben még a farkam is beleizzadt, amikor versenyre keltem a gitárokkal, de most más volt a helyzet. Ez valami új. Amúgy is tudhatod, hogy a múlt fellelegítése nem igazán jellemző rám. Egy teljesen új perspektívám van, azt hiszem, hogy ez az új album egy igazán erőteljes mutatója annak, hogy művészként merre tartok. És minden velem dolgozó zenésznek az elején szoltam, hogy tartsák röviden a pórázot, mert ez egy vad vágta lesz - egy valódi kaland."

összeállította: Bánfalvi Ákos /Fotó: Dusi/

David Coverdale 2000. szeptember 25-én kihozott új albumának, az "Into The Light"-nak megjelenését a szokásos izgalommal várta szakma és közönség egyaránt. Ennek okai nyilvánvalóak, elvégre a Deep Purple és a Whitesnake hajdani frontembere több mint negyvenmillió lemezt adott el karrierje huszonhat éve alatt, eközben húsz albumon szerepelt, köztük a legendássá vált "Burn"-ön és a "Whitesnake 1987"-en - ez utóbbi kiérdemelte a megtisztelő, "Minden idők legeredményesebb albuma" címet is. Bluesos alapú zenéjére koncentrálva Mr. Coverdale a világ egyik legkiválóbb énekesévé vált.

Útlevelek a vasfüggöny túloldalára

Feldolgozás-lemezt jelentetett meg Gerendás Péter "Kamaszkorom legszebb dala" címmel, amelyre főleg a hatvanas évek beat-slágereiből válogatott. Szó sincs szimpla nosztalgiazásról, sokkal inkább a művészi kvalitásai miatt érdekes a zeneanyag.

- A kamaszkorod idején mekkora szerepe volt a zenének?

- 1956-ban születtem, a kamaszkorom tehát a hetvenes évek elejére tehető. A lemezen szereplő dalok azonban egy kicsit korábbiak, mert számomra nagyon fontos volt a gyermekor is! A szüleimmel, a bátyámmal csodálatos családban élünk, és jó ezekben az időkbe visszamenni. A lemez egy időutazás olyan időszakba, olyan korszakba, amikor - mert létezett a vasfüggöny - nehezen jutottunk hozzá ezekhez a zenéhez. A tiltott gyümölcs még édesebb ízéhez hasonlítanom az akkori érzést. Szerintem nekünk sokkal többet jelentettek ezek a dalok, mint egy angol vagy amerikai embernek, mert mi egy sajátos, zárt európai környezetben kaptuk meg ezeket. Általuk kijutottunk egy kicsit a világra. Ezek a zenék egyfajta útlevelet jelentettek nekünk, a zenei ízlés és zenei kultúrájuk pontjait.

A beatzene óriási forradalmat jelentett a régi, konzervatív zenékkel szemben, mégis, magához a zenéhez nagyon sok köze volt, legyen az klasszikus zene vagy egyéb. A mai technológiáról például nem mondható el ugyanez.

- Te, amikor kamasz voltál, már zenélgettél?

- Igen, igen! Én pszichésen előbb voltam zenész, mint mechanikusan! Úgy éreztem, hogy nekem művésznem kell lennem! Azt, hogy zene, színészet vagy valami más lesz, amit csináljak, akkor még nem tudtam pontosan.

- Mi készítetted arra, hogy ezeket a dalokat te is elénekd?

- Régi tervem volt, hogy emléket állítsak ennek a korszaknak, csak az időre, az alkalmas pillanatra kellett várni. Mivel ezek a dalok klasszikussá váltak, úgy éreztem, hogy illik hozzájuk a klasszikus környezet. Hogy miért alkalmaztam pont vonósnegyest? Mert számomra az a megtestesítője a klasszikus zenének. Teljesen kézenfekvő volt ez a megoldás, mert intimitásában, művészi színvonalában méltó kíséret, és jól passzol az akusztikus gitárhoz. A szimfonikus zenekar már túl erőteljes, túl harsány, de a vonósnegyes, nemcsak a lemezen, hanem élő előadásban is megfelelő közeg ehhez a zenéhez.

- Van-e ilyenre külföldi példa?

- Azon kívül, hogy létezik egy Apocalyptica nevű zenekar, amely kizárólag csellóval készít feldolgozásokat, én ilyen felállásról nem tudok, hogy vonósnegyes, akusztikus gitár, ének.

- Az a vonósnegyes, amellyel dolgozol, majdnem csupa lányból áll. Ez véletlenül alakult így?

- A fiú, aki a lemezen szerepelt, közben a Nemzeti Filharmonikus Zenekar koncertmestere lett, és nem tudta vállalni a fellépéseket, és helyette is egy lány jött a zenekarba. Nem volt tudatos a dolog, de így, utólag nagyon örülök, mert nagyon szépek a lányok, és jól is zenélnek. Az audio élmény mellé vizuális élményt is adnak.

- A szokatlan ötlethez mennyire volt nehéz kiadót találni?

- A sorrend fordított volt, tehát a kiadó keresett meg, hogy dolgozzunk együtt. Ekkor vettem fel a gondolatát ennek a lemeznek, aminek ők megörültek. Két lemezre kötöttünk szerződést, a sorrend azonban nem volt biztos, hogy melyiket csinálom meg előbb. Végül ez készült el először.

- A dalokat miként válogattad össze? Ezek voltak számodra valóban a legszebb dalok annak idején, vagy az is közrejátszott, hogy tudtad, hogyan fogod azokat eljátszani?

- Abszolút nem jelentett a válogatásnál rendező elvet, hogy vonósnegyessel akarom megcsinálni, hiszen a lemezen részben szerepelnek olyan számok is, amelyek eredetileg is így szóltak, gondolok a "Yesterday"-re, az "Eleanor Rigby"-re, vagy a Rolling Stones-tól az "As Tears Go By"-ra, de vannak olyanok, mint a "Gimme Some Lovin'", ahol pont az volt a kihívás, hogy az eredetileg egy kemény rock-dal volt, és most egészen új köntöst kapott, egy egészen másfajta hangzás jött létre.

- A zenei előéletedet ismerve hiányoltam a lemezeiről a latin muzsikát.

- Ellentmondanék, mert a "Xanadu legendája" című szám erősen latinos jellegű! Ezzel a lemezzel a beatkorszak hőseinek szerettem volna emléket állítani. Ebben Santana talán még belefért volna, de nekem inkább az angolszász zene jelentette a hatvanas-hetvenes évek hangulatát.

- Ha már itt tartunk: amikor láttam, hogy a Xanadu is felkerült a lemezre, nagyon vártam, hogyan oldod meg azt a csattanást, amelyik az eredeti felvétel jellegzetessége volt.

- És aztán rájöttél, hogy sehogyan! Nem szándékoztam az eredetit leutánozni egyik számban sem, és ezzel is ezt szerettem volna érzékeltetni.

- A vonósnegyesre visszatérve, könnyebb vagy nehezebb volt velük a stúdiómunka, mint egy rockzenekarral?

- Semmiképpen nem volt nehezebb! Szeretném itt megemlíteni Balogh Sándor nevét, aki a vo-

nós hangszereléseket csinálta, nagyszerű stílusérzékkel és ízléssel, és Ottó Tivadar hangmérnök nevét, aki óriási türelemmel és humánussal végezte a munkáját.

- A hangszerelésben a te ötleteidnek mekkora súlya volt?

- Itt a vonós hangszerelő volt az első számú szerep! Az alkotó munka során volt egy-két kérés, de a dicsőretek Balogh Sándort illetik.

- Élőben is fogjátok játszani a lemezanyagot?

- Igen! December 18-án már volt egy csodálatos koncert a Madách Színházban, azóta egy méterrel a föld felett lebegtek! A folytatás? Speciális meghívásokat szívesen teljesítünk, de szeretném megőrizni ennek az akciónak az exkluzivitását, különlegességét.

- A mi korosztályunk, a mai negyvenesek számára meghatározó élményt jelentettek ezek a dalok. Mit gondolsz arról, hogy a tizen- és huszonévesek számára jelenthetik-e legalább megközelítőleg ugyanazt?

- Ezek a dalok olyanok, mint a nemes bor! Az idő múlásával egyre finomabbak, patinásabbak lesznek. Nekem a gyermekkoromat jelentették, az én gyermekeim pedig már sokat hallották ezeket a dalokat. Remélhetőleg még nekik is sokat fognak jelenteni, talán az ő gyermekeiknek is, és így tovább. El fog jönni az a kor, amikor ezeket a dalokat ugyanúgy fogják hallgatni, mint ma a klasszikus zenét. És, hogy egy picit én is hozzájárulhattam, hogy tovább éljenek, annak nagyon örülök!

Olasz Sándor

Gerendás Péter

kamaszkora legszebb dalairól

Lemez telenítés

Gary Numan: Down In The Park - The Alternative Anthology

Castle Music/Gong Express

Gary Numan a megtestesült híd David Bowie és a korai '80-as évek szinti-pop előadói (Depeche Mode, OMD, The Human League, Soft Cell) között. Az első elektroni-

kus popstár, aki művésznévét (eredeti neve Gary Webb) köztudottan egy telefonkönyvből választotta modern hangzása miatt. Gary-ról számtalan történet kering, kezdve attól, hogy szenvedélye a második világháborús repülőgépek preparálása, egészen addig, miszerint egyszer még egy világkörüli légi útra is vállalkozott, ám terve mehetnek meghíusult.

Ennek a "Down In The Park" címet viselő két CD-s antológiának alapján mást nem tehetünk, mint hogy megpróbáljuk megfejteni Numan munkásságának lényegét, akár még eredményeit is kielemezhetjük, csak legyen rá elég hely. Pályája a Tubeway Army-ban kezdődött a '70-es évek végén, majd szólókarrierbe vágott, és - Bowie után szabadon - áttranszformálódott a Földre pottyant robotemberré. Eddig tiszta sor, az viszont, hogy mit képvisel, már bonyolultabb téma. Megérteni akkor fogjuk, ha tudomásul vesszük, hogy ténykedése elmúlt több mint húsz éve alatt jó néhány divatos zenei irányzat tündöklését és bukását élte meg, s ezek olykor izlésére, tevékenységére is hatást gyakoroltak. Alapvetően a glam rockból indult ki, ám a technológia örültjeként földöntúli muzsikájával mindig is a szintetizátorral gazdagon hangszerelt soundra törekedett. Szokatlan kísérletei során hangzásában keresztezte David Bowie-t a Kraftwerkkel, öszszemosta a gótikus és újromantikus irányzatokat a poszt-punkkal, a metalos future-poppal, meg a jövő szintetizátoros vízióival. Avantgárd szerzeményeit sötét elektronikával, úgymondan industriális rockkal, technopoppal és new wave-vel egyaránt átitatta, egyenrangúvá képezve magát Adam Anttel illetve Debbie Harry-vel.

A színházaszerű, látványos koncertjeiről is elhíresült extravagáns technokrata azóta el-

érte, hogy kikiáltásák a brit pop kulcsfigurájának, felbecsülhetetlen hatással volt olyan együttesekre, mint mondjuk a Joy Division, esetleg a The Cure. Mellesleg dalai feldolgozásaival szép sikereket ért el mind a Marilyn Manson és a Foo Fighters (mindketten a "Down In The Park"-ot gondolták át), mind a Fear Factory; a "Cars" általuk újrafogalmazott verziójába maga Gary is beszállt egy duett erejéig. Mindezen tételek eredeti verziói egyébként ezen a dupla válogatás kiadványon is szerepelnek. Az első CD-n tizenöt Gary Numan örökzöld sorakozik, míg a második diszken tizenhat koncertfelvétellel bújik meg, a fentebb vázolt sokszínű paletta valamennyi színében pompázva. Egyedül azt hallgatták el a válogatás szerkesztői, hogy mikorok a számok, és hogy az élő darabokat hol és mikor rögzítették. Persze nem ez a fő szempont, de azért törekedhetnénk a tökéletességre. Gary azon volt, van, lesz, még ha neve némi meg is kopott az évek során.

Internetes technokratizmus = <http://www.castlemusic.com>

77'50" és 71'49"

Bánfalviszanézó

The Vu: Phoenix Rising

Frontiers

Az amerikai csoportosulás zenéje homlokegyenest más, mondhatni tudománytalan ahhoz képest, amit a mai fiatalág rockzene címen ért. Ezért is jó az AOR megnevezés, tehát azon "felnöktekhez", vagy meglátásom szerint középkorostáltnak szóló muzsika, akik a mai modernségben sem léptek túl a '80-as évek tengerentúli sztenderdjéin. A The Vu egyébként '85-ben szerveződött, jól kipróbált zenészekkel: Kevin Chalfant - ének (többek között Storm és Two Fires), Ross Valory - bőgő (Journey), Tim Gorman - billentyű (The Who) Stef Burns - gitár (Alice Cooper vagy Y&T), és Prairie Prince - dob (The Tubes). A lemezkészítés kronológiájával némileg gondban vagyok, mert sem a lemezborító, sem pedig az infólap nem igazít el ebben az ügyben. Azonban annyi sejté-

Devin Townsend: Physicist

Inside Out/MusicDome

Devin Townsend több hangszeren játszó profi zenész (csak gondoljunk arra, hogy '93-ban, a legjobb Vai lemezen leénekelte a fél világot), másrészt pedig hihetetlen fazon (elég csak a friss albumhoz készült portrékra pillantást vetni, melyeken hősiünk a háborodott professzor szerepében látható). Azonban mégis az a legszebb az egészben, hogy ezekkel az istenadta adottságokkal akár karriert is csinálhatna, például meglovagolhatna trendeket, vagy elmehetne dáridózni... Ehelyett azonban az Ocean Machine vagy Infinity név alatt futó projectjeivel távol kerül mindenféle érdektől, szoktak erre mondani, önmegvalósít.

A Physicist is egy öntörvényű zenész kötöttségektől mentes, a szabad szellem határtalan szárnyalását bemutató zenei műve. Másokhoz nem is

lehet hasonlítani ezt a high-tech hangzással felvértezett modern rock-metal szímfóniát. A hangszereléséről, túlráadó szintetikusságáról ezer lemez közül is felismerhető a szerző hangvétele, ami ha máshoz nem is hasonlít, egyenes következménye korábbi dolgainak. Maga Townsend előző lapszámunkban már egészen pontosan be is határolta a Physicist stílusát, amely eddigi anyagainak szintéziseként határozott meg: a Strapping Young Lad energiája feszül neki az Ocean Machine dallamvilágának és az Infinity kísérletezős megoldásainak. Ehhez a plasztikus megfogalmazáshoz sok mindent nem lehet hozzátenni, inkább csak azt, hogy a Strapping Young Lad féle keményebb, nyomulósabb vonal itt a lemez első felére jellemző, a második rész, különösen a tíz perc feletti Planet Rain bódult szépségével, elszállásával az Ocean Machine világát tárja elénk.

A három zenészárs asszisztálásával készült Physicist (Devin természetesen énekel, illetve a sampleket/szinteteket kezeli) kiszámíthatatlan és szeszélyes, mint az időjárás. Nincs előre lefutva semmi, ebben a különös világban minden lehetséges: ultrabrutál zúzások közepette poposan fülbemászó dal (Material), vagy a Death-ben akkora káosz, ami még apai-anyait beleadó grindcore-osoktól is sokkolónak hatna. Az album minden pillanata pezseg, érezni, hogy élet van benne. Csakúgy, mint például az Infinity-n, itt is a szemünk előtt van az a nyüzsgés, amit egy hangyaboly felett elnézelvén tapasztalunk. Ez a hangyaboly pedig Devin Townsend agyában lakozik. A pasi örült, de mint tudjuk, az örültek a legnagyobb zsenik. Dr. Besenyő István költői kérdéssel:

Noormális?!

sem

van, hogy

rendesen benne lehetünk a '80-as években, hiszen két nótát később más előadók is szerepeltettek albumain (Keys To The City - Starship valamint Who You Gonna Believe - Cher), és azoknak is legálább tíz éve. Még csak azt sem hozták tudomásomra, hogy manapság is aktívan dolgozik-e a csapat, bár nem hinném.

Az ilyen fajta muzsikák krízis korszakában, a '90-es évek közepén üzemelő, majd gyorsan be is fuccsoló Long Island kiadóknak volt egy hasonlóan posztumusz anyagokat gondozó Gold szöze (feledésbe merült dallamos rock zenék újrakiadása jellegzetesen aranyos CD színnyomással), aminek akár a The Vu is részese lehetett volna. Ezen a korongon természetesen nem a zenészek egyébként kikezdetetlen kvalitásai a lé-

nye-
gesek.

Ezek rendszerint háttérbe is szorulnak a The

Vu klasszikus szerkezetű,

igényes melódiákkal felvértezett

anyagán. A gitár- és énekdallamok mellett kellemes szintitónusok adják meg az alaphangot, de aki ismeri a régi Survivor vagy Journey albumokat, annak ez nem újdonság.

A The Vu kacsalábon forgást és egyéb extrákat nélkülöző, hagyományos formában előadott dallamos rockzenéjét kimondottan az ilyen dolgokra szakosodott hallgatóknak ajánlanám, akiknek az európai függetlenek jóvoltából van mire költeniük a pénzt az új Journey érkezétekig.

45'58"

Simkó

Mob Rules: Temple Of Two Suns

LMP/MusicDome

A német zenekar második albuma az első korongon elkezdődött történet folytatására koncentrálna, ami a jövőbe vetített nukleáris pusztítás néhány túlélőjének sorsát meséli el. A tudományos-fantasztikus köntösbe csavart meséhez a Mob Rules dallamos, rengeteg billentyűvel fűszerezett heavy metallal járul hozzá.

Hasonló alapon áll most is a Wilhelmshaven-i ötös stílusa, mint amit az előző,

'98-ban megjelent albummal fektettek le, viszont a csapat eszköztára hallhatóan bővült, színesedett. Ez akkor tudatosul a hallgatóban, ha sorban végighallgatja az egymástól eltérő tempóban és hangulatban megfogalmazott dalokat. A bevezető után a Pilot Of Earth egy rövid, ám tempós power nóta, és ez nagyjából igaz a következő Outer Space-re is. A Celebration Day már inkább kitágítja a kereteket, és a tartalmas tereket bejártató billentyűsök mentén egy epikusabb, monumentálisabb darab bontakozik ki. A Flag Of Life a folk és klasszikus zenei hatások sajátos, németes elegye, itt egy elektromos hegedű adja meg a szám pattingós alaprítusát.

A lemez felvételei két fázisban zajlottak, és míg az alapok (dob, basszus, ritmushár) Oldenburg-ban kerültek szalagra, addig az album végső formáját már a Heaven's Gate muzsikusa Sascha Paeth népszerű Gate stúdiójában nyerte el. A hangzásra tehát nem lehet panaszunk, miként az album borító kiállítására sem, melyet a belga Eric Philippe készített, akinek keze munkáját dicsérik a Rhapsody freskók is. A "Temple Of Two Suns" nem mutat semmi újat, csupa-csupa sztenderdet használ fel és állít csatasorba, de ez, mint tudjuk a tradicionális dallamos heavy metal egyik kerékötője. Amit lehet piszkos rosszul is csinálni, ám ez egyáltalán nem jellemző a szóban forgó, éretten és igényesen játszó együttesre.

48'03" S.P.

Rhapsody: Dawn Of Victory

LMP/MusicDome

Az olasz Rhapsody néhány évvel ezelőtt a semmiből robbant be a köztudatba, és elsőprő sikerük a reneszánszát élő metalvonalon szinte csak a Hammerfall-éhoz volt fogható. Ebben közrejátszott egyrészt a csapat jellegzetes, a komolyzenében gyökerező és a metal keménységével előadott, gazdagon meghangszerelt stílusa, másrészt pedig az, hogy a Blind Guardian és más szerepjáték-kedvencek mellett ők is egy életformát nyújtanak. Menekvést a hétköznapi szürkeségből, a tornyosuló gondoktól egy kreált, idealizált mesevilágba.

A harmadik album, a "Dawn Of Victory" különösebben nem tért el az eddig a több száz ezres lemezladást produkáló Rhapsody recepttől. A Luca Turilli és Alex Staropoli alkotta szerzőpáros kifinomult érzékkel nyúlt ezúttal is a témához, amiben a játékos, barokkos klasszikus zenei ízek végig keretbe foglalják a csapat lendületes, rendkívül melodikus és a diadalittas kórusokban kiteljesedő power metalját. A szimfonikus körítés egy részét dobozba zárták, tehát billentyűs hangszerek segítségével vannak előadva, de a nemesebb összhatás érdekében élő he-

gedűszó is felhangzik. Fabio Leone énekhangja mellett a vokális részek is stratégiai fontossággal bírnak (mondhatni a jéghegy csúcsai), így azok létrehozásában külön kamarakórus működött közre, arról nem is beszélve, hogy gyermekhanggal is színezik a palettát. A lemez erőteljesen, arányosan dörren meg, ami a csapat és a Gate stúdió között fennálló többéves viszony után nem is meglepetés.

A Dawn Of Victory a nehezebb, talán kifinomultabb elődjéhez képest spontánabb, gyorsabban ható anyag. A tempós, vágátós dalok egyértelműen uralják a terepet (Dawn Of Victory, Triumph For My Magic Steel), de nem hiányoznak a csendesebb, idillibb hangulatot árasztó témák sem. A muzsika és a sztori vizuális megjelenítésének fontosságáról nem csak a lemez vörös árnyalatokba burkolózott borítóképe tesz tanubizonyosságot, hanem az is, hogy a szimp-la lemezverzió túl egy speciális csomagolású, dupla CD-s verzió is hozzáférhető a szerencsések számára (potom 8000 Ft-ért), ami tulajdonképpen egy könyv, telis-tele szép képekkel és a zenekarral kapcsolatos információkkal.

A klasszikus és metal muzsika kapcsolódási pontjaira már eddig is sokan, sokféleképpen mutattak rá. A klasszikus értékeket popularizáló, és ezeket ütemes tempójú, páto-szi metalkölteményekbe foglaló Rhapsody az egyik közülük. Mondanom sem kell, a stílus híveinek kötelező.

49'33" S.P.

Type O Negative: The Least Worst Of

Roadrunner/MusicDome

Válogatáslemez egy szó szerint sötétben tapogatózó zenekartól. Peeter Steele és gyászhuszár legénysége már évek óta a gótikus metal élbolyában tartózkodik, és a depressziósan lassú, ötödik sorlemmez után el-érkezettnek látták az időt egy válogatáslemez meg-szerkesztéséhez.

Szerencsére a "The Least Worst Of" nem az a szokásos, albumos felvételekkel plusz egy bónusz dallal összecsapott dalgyűjtemény. Itt az adja meg az anyagnak a savát és borsát, hogy - bár többnyire ismerős dalokból állították össze azt (elvégre best of) - az itt szereplő felvételek egyike sem anyaszült formájában hallható, hanem edit és különböző mix verziókban. Ez utóbbihoz csak annyit, hogy a kompiláció csaknem egyperces szünettel kezdődik, pontosabban a The Misinterpretation Of Silence And Its Disastrous Consequences (huh!) című szám Wombs And Tombs fedőnévű mixelésével. Filozofikus és abszurd-noha az eredeti "dal" nem ugrik be, a semmiből nem lesz semmi alapon meg lennék lepve, ha a légüres teret abban is bármilyen kitöltene.

Hogy a lemez mennyire megéri a befektetést, arra jó példa a három eddig kiadatlan, a Type O fanok többsége előtt újnak számító

felvétel (bár a 12 Black Rainbows már szerepelt az Everything Dies európai maxiján), melyek az utolsó album, a "World Coming Down" idejéből származnak. Továbbá az ingyencfalatok közé sorolható a Black Sabbath című interpretáció is a hasonló nevű együttestől. Noha az átirat már helyet kapott a Szabi tribute lemez (Nativity In Black) első felvonásán, és itt szereplő, ritka verzió Steele a megváltoztatott eredeti szöveget egyenesen Lucifer szemszögéből tolmácsolja.

Szóval szinte minden, egy helyen, és már csak az ízelítő kedvéért néhány illusztris cím a tizennyéből: Black No.1, Love You To Death, Christian Woman, vagy a potenciális klipes sláger, a My Girlfriend's Girlfriend. A "The Least Worst Of" szép digis csomagolásával és a benne nyugvó tartalommal még ünnepek után is gazdaságos, mint a "Tesztkóla".

78'29" Simkó P.

Kamelot: The Expedition

Noise/MusicDome

A "Siege Perilous" sorlemmez egyik daláról neveztek el a pályatársaihoz képest eléggé nélkülözött amerikai Kamelot első koncertalbumát. Mondjuk a kérdés itt azonnal dobja magát, mármint miért kell kiadni négy nagylemez után koncertfelvételt egy olyan bandának, amelynek - és tegyük hozzá rögtön, sajnos - stúdiómunkáit sem jegyzik olyan magasán a metalbiznisz tőzsdéjén. Persze a német és görög fellépések eszenciáját nyújtó koncert-

prezentálni a bulik fergeteges hangulatát. Ezt normálisabb kiadók ajándékként szokták csatolni az aktuális korongok mellé (lásd a Royal Hunt példáját!), itt viszont teljes egészében szurkolhatunk le érte.

A zene természetesen magas színvonalú, dallamos power metal, a Conception régi énekesének, a banda harmadik albumánál beszálló Khan-nak pedig élőben is karakteres, hasonlóan arculatformáló hangja van, mint a többi lemezen.

Dalok tekintetében nincsen nagy választék, a felhangzó nyolc tétel többnyire az utolsó sorlemmezről, a "Fourth Legacy"-ről valók, és a "Siege Perilous" két dalát leszámítva mindössze egyetlen tólt van a debütáló lemezről a csapat tárában. A hangzás nyers és arányos, tehát amilyennek lennie is kell egy ilyen lemezen, és a közönséggel is a gazdaságosság elvét követik, csak ott és annyira van bekeverve, ahol és amennyi szükséges.

A kiegészítésként felcsatolt dalok közül két munkálatai (We Three Kings -instrumentális, One Day) a harmadik lemez időszakában zajlottak, egyet pedig (We Are Not Separate - az eredetije a "Dominion" lemezen hallható Mark Vanderblit énekessel) a negyedik lemez idején rögzítettek.

60'58" S.P.

Praying Mantis: Nowhere To Hide

Frontiers

Sokat nem tudunk a brit csapat zenéi előéletéről, de az bizonyos, hogy néhány album már megelőzte a "Nowhere To

Presser Gábor: Angyalok és emberek

B.M.G.

Presser Gábor legújabb szólóalbuma meglepi azokat, akik a korábbi szomoróskák, már-már depressziós lemezek folytatását várták. Az "Angyalok és emberek" friss, ötletes és csak kicsit szomorú. A 2000. év hazai terméséből feltétlenül a legjobbak között van a helye.

Pressernek kiérlelt, egyéni stílusa van, amelyre rögtön ráismerünk, függetlenül attól, hogy Kern András, Zorán, a szlovák Pavol Hammel vagy ő maga éneklie dalaikat. Kicsit fanyar és sokszor nagyon amerikai zene ez.

"Angyalok és emberek" - miként Presser korábbi szólóalbumai - szövegközpontú. A szöveghez képest a zene többnyire alárendelt szerepet játszik. Viszont nagyon szépen van hangszerelve, művés munká. Az előadás is elsőrangú. Presser neves közreműködőket nyert meg erre az albumára. Csak két nevet emelünk ki. Werner Braito szájharmonikán játszik, de olyan intenzitással és invencióval, amelyet hazai lemezen nem hallani. Andrej Šeban szlovák gitáros két számban pengeti a húrokat. Az "En szeretem a tülerőt" címűben fél percesnél rövidebb szólót kapott, de neki ennyi is elegendő ahhoz, hogy elképessze a hallgatót. Milyen kár, hogy több lehetőség nem adatott neki, hiszen Šeban - akinek újabb keletű rossz magyar szokás szerint mekszeny nélkül írták a nevét - korunk legnagyobb gitárosainak egyike, bár nem sztár.

Visszatérve a szövegekhez: a tíz dalból kettőt írt Dusán, a többi Presser. És milyen jó szövegeket írt! Sajnos a CD-füzetben közölt szövegek nem mindig egyeznek az énekeltekkel; egy helyütt - a "Majd elfújja a szél"-ben - értelemzavaró módon.

Egy nagyon rokonszenves zenész képe rajzolódik ki ezekből a dalokból, aki nincsen híján a humornak és az öniróniának, képes az együttérzésre és fogékony tágabb és szűkebb környezete bajaira. Két dal - a "Majd elfújja a szél" és a "Kék likőr" -, más erények mellett kifejezetten pajzán és sikamlós.

Presser kis történeteket írt angyalokról, nőkről, Don Quijotéről stb. Jól megírt történetek ezek, amelyek az eseményeken túlmutató jelentést is hordoznak.

A zene és az előadás jól illeszkedik a szövegek tartalmához. Saját bevallása szerint - Szilágyi Jánosnak mondta legutóbbi beszélgetésükkor - Presser nem tartja magát nagy énekesnek, és ez helyes önértékelésre vall. A "Megemelték az angyalok" c. számmal bizony nem sikerült megtalálnia a szürreális, álomszerű történethez illő hangvételt. Ám a "Kék likőr" c. számban valószínűleg megtalálta. Ilyen változatosan és felszabadultan pályája elején énekel.

52'05" N. Pap Gábor

anyag hosszából, amely kábé háromnegyedóra (ezt toldatták még meg három exkluzív stúdió dallal, és így jön ki az egy óra), arra is lehet következtetni, hogy ez csak amolyan bónusz CD, amin a zenekar szerette volna

Hide-

ot. A zene-kart öt tag teszi ki, zenéjük pedig epikusabb, nagyobb lélegzetű

hard rock muzsika, amelyben érzék némi metalos hatást is. Hasonló jelzőkkel lehetne megközelíteni a Royal Hunt muzsikáját is, amit leginkább rokonságban érzek a Praying Mantis stílusával. A különbségek in-

kább csak abból adódnak, hogy a dának anyagait erőteljes klasszikus zenei indítást fűti, emellett pedig keményebb, harapósabb ritmusokkal operálnak.

Mint általában az AOR, hard rock szektorból érkező csapatok, a Praying Manits is a melódia, harmóniák legtokéletesebb kidolgozására törekszik, és szinte ennek rendelnek alá minden mást. A szintitémák, a gitárszólók az innovatív megközelítés helyett inkább az esztétikusság, arányosság szem előtt tartásával követik egymást, így a hosszabb, talán a stílushoz képest drámaibb hangvételű album is bárki számára élvezhető, aki csak egy picikét is nyomon követi a dalokat. A lemez erőssége a szép, telt hangszínpék mellett Tony O'Hara hangja és a sűrű felcsendülő, erőteljes vokálok.

Bár nagy dalokat, slágereket nem írt a lemezre a Praying Mantis, a "Nowhere To Hide" összességében szemléltet nagyon együtt van. Több mint korrekt.

60'27"

Simkó

Mambo Kurt: Back In Beige - The Return Of Alleinunterhalter Vol. II Virgin/EMI

Na ne már! A rekeszizmainkat dolgoztató Mambo Régen Kurtnek - mióta kidobta a tévéjét is -, annyi a szabadideje, hogy szarja a számokat, és nem kímél bennünket sem. Sem magát. Merész a fickó, már amennyire merész lehet egy Uhrin Benedek-szerű német idióta, aki kedves bár, de a zenéléshez annyi köze van, mint nekem a sportoláshoz... Mindenesetre nagy a pasi, a zenéje. "Hűjje", aki felháborodik vagy megsértődik a nótáitól (Nyomás a boltba öt kilo humo-

rért!), amik nem is csak az övéi, hiszen többnyire feldolgozásokkal kerget az örületbe. Máshova nem, maximum a boltba...

Váltani készült abszurd humorú germánunk, ezért pakolt fel már néhány saját - lakodalmas - zöngeményt, mely közül a totális sokkot a "Die Flut" okozza a Sodom-os (!!!) Tom Angelripper vendégénevével. Ez azonban csak a hegy csúcsa, hiszen a megdöbbentőbb momentumok még csak ezután következnek: az AC/DC "Highway To Hell"-je, a Kiss "I Was Made For Loving You"-ja, a Modern Talking "You're My Heart You're My Soul"-járól nem is szólva. Ahogy ez az elképzelhetetlen fazon egy szál orgonáján, nyomkodja a billentyűket, meg mormolja kapa hangját a hamisabbnál-hamisabb énekdalomokat, az valami páratlan! Talán pont az anti-zeneisége miatt annyira ellenállhatatlan, önfeledten foghatjuk görcsökre rándult hasunkat és élvezkedhetünk kényünk-re-kedvünkre. Végre nem azzal az "agyondicsért" szakmai fülünkkel kell hallgatni az anyagot...

A "Back In Beige" album újításai közé tartoznak a blokkokba rendezett egyvelegek is, a "Rap In Medley"-n belül példának okáért levakerja Grandmaster Flash "The Message"-jét, ezt átúsztatja az Aerosmith "Walk This Way"-jébe, és a HIM "Join Me (In Death)"-szével fejezi be... Ebben se keressünk összefüggést! Miként a "Schnulzen Medley" blokkjában sem, ahol Sinead O' Connorkert ("Nothing Compares 2 You") indít, átvedlik Elton Johnná ("Candle In The Wind"), majd magára ölti a Status Quo gúnyját ("Rockin' All Over The World" - Micsoda dobszóló!). Egyedül, nem nagyon küszködve a megvalósítás nehézségeivel. Minek azt, ha így is zabálja a jónép? Mivel pedig rockzenei szaklap lennénk, tegyük említést a valódi csúcstól is: a "Metall Medley-ről" (így, két "I-lell!), melyben a Type O Negative-ot ("Black No. One") éppúgy kifigurázza, mint a Danziget ("Mother" - Hogy Glenn Danzig eddig még, hogy nem gyilkolta le?), vagy a Metallica-t ("Nothing Else Matters"). Még arra is képes, hogy a humor rakétáikat sütogető The Bloodhound Gangnek szenteljen egy fejezetet, és összemossa olyan slágereiket, akár a The Bad Touch", a Firewater Burn", esetleg az "Along Comes Mary" (igaz már ez is egy feldolgozás volt a Bloodhound szájában). Szörnyű, mégis aranyos a manusz ártatlan bénáskodásával, sajátos lagzi-swing-szamba koktélljával. Kurt! Szólhatok, ha az esküvőre kerülne sor?

55'53"

Bánfalvidióta

Dark Clouds: Nadir Nephilim Rec.

A Budapesten működő Dark Clouds zenekar nagyjából egy időben jelentette meg nagylemezét a másik Nephilim-es alakulattal, a dunaiújvárosi Testimony-val, így az ember egymás mellé helyezheti a produkciókat és összemérheti, kinek mi-ben kell még fejlődnie a másikhoz, vagy csak úgy az általános elvárásokhoz képest. Ha behatároljuk a két együttes stílusát, akkor a doom/death metal stílizálás-látszatra két, az underground extrém metal felségvizeinek azonos folyásán evező társulatot kapunk. De ha jobban felmérjük a viszonyokat, az az belehallgatunk a zenébe, akkor az is világossá válik, hogy ezek a hajósok más-más csónakban ülnek. A Dark Clouds ugyanis sivarabb, lehangolabb, lelkizősebb válfaja annak a zenének, amit a Testimony több lendülettel és energiával, dühösebben és töményebben ad elő. Szóval a Testimony-nak több köze van a klasszikus death metalhoz.

A Dark Clouds, azaz Sötét Felhők név tökéletesen árulkodik a zene milyenségéről, hangulatáról. Ugyanis mint a kifejező borítót (talán egy cella ablakán szűrődik be némi

fény, ami megvilágítja a belógó kötél hurok végét), azt is csak komor, sötét színekkel lehetne megfesteni. Az ötös zenei világa éppen ezért elég jól köthető a korai Anathema-hoz vagy My Dying Bride-hoz, emellett viszont érezhető az az igyekezet is, hogy a tempók változatosak legyenek és minél több hatást ültessenek el a zenében. Jel-

legzetesnek mondható Tauszik Viktor kétségbeesést sugalló, tiszta éneket és hörgést egyaránt felvonultató hangjátéka is.

Azonban mindent egybevetve még nem érzem kimerltek az anyagot. A gitárriffek nem mindig sütnek, vagy amelyek igen, azok is inkább a kedvencek ötlettárából lettek honosítva. A wah-wah pedálos, gótikus témák meg jól hangzanak ugyan, de a Paradise Lost után már azok sem számítanak egyéni szabadalmaknak. Annak ellenére, hogy a "Nadir" rendelkezik egy jól felismerhető atmoszférával, sokszor érzek ürességet a dalokon belül, meglepő fordulatokról, urambocsá katarzisélményről pedig egyáltalán nem beszélhetünk. Rádásul figyelve az album hangzását, egyre inkább erősödik bennem az a vélemény,

elvéve készülnek európai szinten megszólaló lemezek. Mondanom sem kell, ez sem tartozik ebbe a kategóriába.

A "Nadir" nem rossz kezdet, viszont még híján van azon erényeknek, amelyek az átlagból kiemelnek a zenekart. Doom/death hívek azért próbálkozhatnak az anyaggal, amely egy különlegességet is tartogat: a Körhinta című, angol nyelvű átdolgozást (ugye a Testimony ugyanezt tette a Főnix Éjszakájával) a Dark Clouds szerint valaha létezett legjobb magyar metalbandától, a Moby Dick-től.

42'46"

Simkó

Waltari: Radium Round Edel/Record Express

Csak kevesen képesek sok mindenben, eredményesen alkotni. Bár a finn Waltari idehaza nem tartozik a legnépszerűbbek közé (kevesen ismerik, de azok sem szívlelik), polihisztor mivoltuk megkérdőjelezhetetlen. Embert próbáló feladat felsorolni azon zenei stílusirületeket, ahová csak néhány percig is, de berakta a lábát ez a fűgös csapat. És ez a kör egyre inkább tágul.

A klasszikus zenében is alkotott maradandót a négytagú együttes. Sokan tévesen gondolják azt, hogy a Metallica "Sado/Mazo" lemeze volt az első a metalzene és a komolyzene eme különös, de annál izgalmasabb frigyének, azért nem árt megjegyezni, hogy '96-ban, a finn banda hathatós közreműködésével már elkészült egy "Yeah!Yeah! Die!Die!" című, és "Death Metal Symphony In Deep C" alcímű metalopera. Ezen teljes szimfonikus nagyzenekar és számos vendégénekes bevonásával adtak elő egy

The Beatles:

1

Apple/EMI

"Nincs karácsony Beatles nélkül" - olvastam valahol, és így megy a Fab Four, a Mesés Négyes három évtizeddel előtti megszűnése óta szinte folyamatosan. A pop-rock biznisz leleményes szakemberei mindig találnak valami új ötletet, amivel a régi rajongók és az új érdeklődők zsebéből pénzt tudnak kicsalni. 2000. november 13-át megelőző éjszakán már tumultuózus jelenetek játszódtak le a legnagyobb londoni lemezbolt előtt. Erre a napra időzítették megfelelő reklámhadjáratot elősegítve az egykori liverpooli fiúk angol és amerikai slágerlistás első helyezést számait tartalmazó válogatáslemezeinek piacra dobását. És mi újat kap az ezredvégi vásárló?

Huszonnégy oldalas kísérőfüzet az egykori kislemez borítókkal. Nemcsak az angolszász, hanem a francia, spanyol vagy távolkeleti kiadások borítóinak képeit is összegyűjtötték. Minimum négyet, de sok számhoz még többet. Pl. az I Feel Fine, a Help! és az All You Need Is Love tíz-tíz szerepel. (Érdekes, hogy a Hello, Goodbye-hoz nem sikerült sem angol, sem amerikai borítót fellelni.)

Huszonhét újra maszterelt felvétel, szól mint állat! Olyan finomságokat is kihallottam ezúttal, melyeket korábban nem. Sokadkor is meg kellett állapítanom: ez a négy fiú plusz George Martin hangszerelő rakta le a beat műfaj - nevezétek azt később akár popnak, akár rocknak - alapjait. Szinte mindenki utánuk kullogott, pedig itt csak a "námbő van" számok vannak, és ezeken kívül is készítették korszakalkotót. A ritmikai trükkök, a háromszólamú vokálok, a harsány beatzenében a vonósnyéves (Yesterday, Eleanor Rigby) alkalmazása... Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha megkockázatom a kijelentést: a finn Apocalypticának az Eleanor Rigby szolgáltatta az ötletet - hallgassátok csak meg!

A '64 áprilisában fölvetett A Hard Day's Night egy megpendített, elhalkuló gitárrakkorddal indul, még az év októberében az I Feel Fine csak egy megpendített hanggal, de az a hang már torzítottban végződik. A Day Tripper pert még Jimi Hendrix is eljátszotta, riffjét pedig John Mayall sem áttalotta "lennyülni"! '66-tól aztán olyan stúdiómunkák, amelyek szinte lehetetlenné teszik az élőbeni megszólaltatást. (Pink Floyd kissé megelőzve...) Az All You Need Is Love vagy a Lady Madonna elején az "eltűnő" jobb csatorna csak egyszerű hifi technikai megoldás, de nagyszerű. Sorolhatnám még a finomságokat, de hol maradt akkor a Ti felfedezéseketek az öröme? Higgyétek el: ez a zene, műfaj vagy mi az ördög, a Beatleszel kezdődött - itt az újabb bizonyíték, ha a korábbiak elégtelenek lettek volna.

hogy a periférikusabb, szélsősége-sebb metalzenei irányzatok hazai ápolóinak Dunakeszinél nem is szabadna messzebbre menniük, mert azt leszámítva máshol csak

koncept művet, amit a Waltari külön énekes, Kartsy

Hatakk komponált.

A nagyszabású munkán egyébként elég lemerhető, hogy a legextrémebb metal és a klasszikus zene drámai hatáskeltése mennyire egy tőről fakad. Szóval az volt a Waltari ötölyben, színházteremben, komolyan. És milyen a Waltari ambúgy? Ugyanolyan zseniális, csak még hibbantabb.

Illetve a kérdés az, hogy a finnek trendek

iránti közönye és általában jellemző iróniája lemérhető-e az utolsó, "Radium Round" lemezükön? A válaszom az, hogy le, de nem olyan szemléletesen, mint a megelőző "Space Avenue"-n, vagy az agyament "Big Bang"-en. Most ugyanis nincsenek olyan éles szakadékok a zenei szélsőségek között, mint az iménti példa (és példás) darabokon. Illetve, kis tűzással azt is mondhatnám, ezúttal nincsenek szélsőségek. Olyan kavalakádra gondolok itt, aminek alkotórészei a korábbi lemezek képeztek tarka-barka dalcsokokat: diszkó, funky, modern rock, punk, thrash metal, death metal, stb. Az új anyag a Waltari-hoz képest homogén, amin persze úgy fér meg egymás mellett az eurodiszkó és a keményebb gitárzene, mint az a kutya és macska, amelyekből egyszerűen kivesszük a torzsalkodó ösztön. Ez a ze-

nei egységesítés az elektrosodás nevében ment végbe (a törekvés már az előző lemezen megfogalmazódott), és itt alig akad dal, amit ne turbóztak volna fel sampler-ekkel többé-kevésbé. A hörgéssel kísért zúzdáknak írmagja sem maradt, felerősödött a slágerebb, líraibb hang. A lemezen megtalálható a menetrendszerű techno-diszkó-metal téma, a nyitó Back To The Bottom, ami akár a Walkin' In The Neon egyenesági leszármazása is lehetne, pláne úgy, hogy itt is egy dögös hangú csajszi viszi a prímet. A lemez másik hölgyénekese a The Planben csapja a szelet, amiben a főmotívumot egy keleties furulyaszólam szolgálta. Ahogy mondtam, ez egy lazulós, kevésbé eklektikus, és az eddigi legdallamosabb Waltari korong, nem különösebben jellemzőek a nagyobb ingadozások a számok között. A csapatnál más ismerkedők ne ezt a lemezt vegyék alapul, ami még így se család.

49'49"

Simkó Péter

Testimony: Inhale The Sadness

Nephilim Rec.

Lehet egytérteni, vagy elégedetlenül kamogni a Nephilim kiadó üzletpolitikáján (én is sokszor megvonom a szám szélét a feladathoz még fel nem nőtt együttesek szerződésén), de a mai magyar helyzetben egyértelmű a képlet. Egy hazai metalzenekar számára (kiváltképp, ha az az extrém, szélsőségesebb stílusok képviselője) a külföldi piachoz szinte minden út a győri cégen keresztül vezet. A dunaújvárosi Testimony pedig évek óta egy olyan ígérete underground "szününknek", amelyik már bőven megérdemelte, hogy a Nuclear Blast-

os terjesztésnek köszönhetően külföldön is megmértesse.

Az egyből hallható, hogy az együttes doom/death metal játszik, de abban is megévezhetünk, hogy az egészen van egy sajátos aurája, vagy legalábbis a csapat a maga szája íze szerint vegyít különböző jegyeket. A srácok többnyire a középtempók és a las-

sabb, doom-osabb témák variálásával adják meg zenéjük súlyát, méghozzá úgy, hogy a kitűnő gitárhangzásnak köszönhetően mindez hihetetlenül energikusan is jön le a lemeztől. A sound-ért mellesleg a korábban a Sear Bliss-ben is játszó Scheer Viktor a felelős, aki a dunakeszi HSB stúdióban a lehetőségekhez képest tökéletes munkát nyújtott: a

STEVE MARRIOTT: 30 Seconds To Midnight STEVE MARRIOTT & THE NEXT BAND: Live In Germany 1985 Essential! Rec./Castle/Gong Express

A néhai Steve Marriott (1947-1991) énekes-gitáros, a Small Faces és a Humble Pie megalapítója, 1989-ben már a harmadik szólólemezával - Harminc percel előtt - jelentkezett. Most ezt a lemezt egy eddig kiadatlan koncert felvételével dobta cédén piacra. A stúdióalbum egyfajta útkeresésnek tűnik, a 12 felvételtől az egykor jó szerző hírében állt Marriott csupán kettőt jegyzett, abból is az egyik egy régi Small Faces siker (All Or Nothing) újra feldolgozása. A zeneanyag soul iránnyal kacérkodik rock, a kemény gitárszólókra fúvások válaszolnak, vagy riffekkel telítik a hangzást. Marriott olyan szerzők darabjaihoz nyúlt, mint John Fogerty (egykori Creedence Clearwater Revival főnök) Knocking On Your Door-ja, David Byrne (Talking Heads) Life During Wartime-ja, Curtis Mayfield Gypsy Woman-je vagy Bob Marley-től a Get Up, Stand Up. Egykor a Tin Soldier című Small Faces sikerben énekel P.P. Arnold énekesnő, itt (a The Clapping Song-ban újra duettet hallunk vele és Steve-vel. Némileg újraszabták Johnny Kidd alapműnek tekinthető számát, a Shakin' All Over-t szétértékelte ritmussal és soulós énekkel. Az album producere és hangszerelője Stephen Parsons volt.

A '85-ös év Marriott zenési pályájának huszadik évfordulóját jelentette. Ekkor már túl volt két korábbi együttesének sikertelen föltámasztási próbálkozásán, egy darabos kéztörésen és egy gyomorfekélyen. A keze tökéletesen rendbejött, ezt bizonyítja, hogy trió formációban vállalkozott a fellépésre Jimmy Leverton basszeres és Kofi Baker dobos (Ginger fia) társaságában. Ez a műsor is javarészt mások szerzeményeiből áll: de akkor több blues is terítékre került (pl.: Watch Your Step, Everything's Gonna Be Alright, Five Long Years, Just Your Fool). A "régi dicsőségre" az All Or Nothing, a Tin Soldier (mindkettő Small Faces) és a Natural Born Bugie (Humble Pie) emlékeztet. A fellátlásból (is) adódóan rockos-bluesos a muzsika, a három zenészt időnként Simon Sickling szájharmonikás segíti. Ha Steve Marriott-ot szinkronizálnál kénye, akkor Tóth János Rudolf lenne a választottam: a hangjuk helyenként kísértetiesen hasonlít. Ha a két lemez között választanom kellene, akkor ez a második kedvesebb szívemnek. (De az előbbivel sincs bajom!)

lemez

olyan masszív van szól meg, hogy lelki szemem előtt a Bolt Thrower lánctalpasait látom masírozni. Visszatérve a dalokra, a Testimony külön figyelmet fordított arra, hogy a dallamok végig szerves részét képezze a kompozícióknak, és izesebb tegyék a súlyosan döngető riffeket.

Noha a muzsika taglalásakor leginkább skandináv és brit eredetet lehetne emlegetni genealógia gyanánt, hiszen Dismemberre vagy éppen a "Gothic" Paradise Lost korszakra utaló jeleket is észrevenni, ám mindezeknek ellentmondva, a Testimony-t egy kevésbé ismert, tevékenységét a kilencvenes évek elején kifejtő holland csapattal, a Beyond Belief-fel tudnám összevetni. Ők ha-

sonló eszközökkel, hasonlóan kemény, szilárd alapokra helyezték melankolikus, fájó dallamokban bővelkedő zenéjüket.

A P.Mobil átdolgozás, a Főnix Éjszakája (ez így szerepel a címlistán, de a szöveget már angolul hőrgi Laz) egy death metal alakulattól érdekes, de beleolvadva környezetébe elég jól álcázta magát. Mindent egybevetve az "Inhale The Sadness" egy zeneileg felkészült együttestől erőteljesen és hitelesen előadott anyag. Mivel a Sear Bliss már egy ideje kényszerpályán mozog (ám örömhír: itt a harmadik nagylemez!), kettőezerben death/black viszonylatban ez volt az év hazai alkotása.

44'57"

Simkó

Nocturnal Rites: Afterlife

Century Media/MusiCDome

Miként talán a címevel is utalni akart erre a svéd metal zenekar, negyedik albumát egy új kezdetnek szánja. Noha igazából nincsen miért fogadkoznia és más életről ábrándoznia a Rites-nak, hiszen sikeresnek mondható éveket tudhat a háta mögött, ám ők mégis úgy gondolják, a

svéd hatások, és pontosan olyan, a zene, mint egy virgamentes, de kökemény Malmsteen alkotás.

Az sem mellékes, hogy Nocturnal Rites album még nem harapott ennyire, tehát nem szólalt meg olyan szigorral, mint a csapat szülővárosában, a Tonteknik stúdióban rögzített "Afterlife". A riffek és a kétlábdobok olyan masszívan készítek elő a dalok zenei alapjait, ami csak a legszilajabb power metalok sajátja. A billentyű szerepe is megváltozott korábbi önmagához képest: mindinkább hátravonva szerepel, emellett egyre több modernséget visz a muzsikába.

Az "Afterlife" az imént ecsetelték alapján egy igazán korszerű, de a tradicionális szellemiség fátyla mögött készült album a dallamérzékeny, skandináv típusú fémzenék szerelmeseinek.

40'50"

S.P.

Illés:

Ne sírjatok, lányok!

Hungaroton

Pont került az Illés-sztori újabb fejezetének végére! Ezzel a lemezzel teljessé válhat a zenekar barátainak CD-gyűjteménye, mivel olyan felvételek láttak most napvilágot, amelyek többsége ilyen típusú hanghordozón nem volt hozzáférhető.

A zeneanyag gerincét az együttes aktív korszakának utolsó nagylemeze képezi. Készítésének évében (1973) nem kellett különösebb jóstehetség a csapat végnapjainak megőrvendüléséhez, hiszen a dalszerzők meg sem próbálták kimozdítani az Illés kátyúban rekedt szerkerét. Mégis készült új LP, mégpedig a saját, régebbi számaikkal! A tizenkét nótá zöme kislemezen jelent meg először. (A CD borító szövegírójával ellentétben én nem nevezném "Best of"-nak a válogatást, mivel a szelektió nem a teljes repertoár alapján történt. A lemez inkább csak hiánypótlásra volt jó, mivel a single-k többsége '73-ban már nem volt beszerezhető.) A virágzó szocializmus korában nem volt divat a kislemezen megjelent felvételeket újra eladni, de új verziók készítésének - a mellékelt ábra szerint - nem volt akadály.

Ennek során alapjában véve nem tértek el a fiúk az eredeti megoldásoktól, csupán bekenyítették némileg, az akkoriban kibontakozó hard rock hatására. Ugyanakkor, Tolcsvay László közreműködése szintetizátoron (öt számban), nem csak a majdani Fo-

nográfól, hanem némi kísérletező kedvről is árulkodik. Az eredmény felemás, mert amennyire feldobja a szinti "A bolond lány"-

45'10", 69'30"

Small Face of Humble Pie

Jonny

Lindkvist nevű,

itt debütáló énekesük-

kel új távlatok nyílhatnak meg előttük.

Az biztos, Jonny más adottságú énekes és némileg eltérő stílus képviselő, mint Anders Zackrisson. Amíg Anders (szerintem egyéni) hangját jóval inkább a lágyabb, melegb tónusok jellemezték, addig a most érkezett frontember jóval keményebben odatesszi magát, és így a vokálok is izmosabbnak tűnnek. Tehát az új seprő jól seper, de a zenei részleg sem akart kimaradni a restaurációs munkálatokból, és az első három korong néhol plágiumgyanús témáit most félretolva minimálisnak mondható a Maiden képviselte brit és a Halloween fémjelzte német iskolához kötődés. Ezzel egyenes arányban felerősödtek viszont a jellegzetes

t, annyit árt a 'Holdfény '69'-nek. A tíz bónusz dal között megtaláljuk az első két Illés-kislemez felvételeit, amelyek 1965-ben, az országos feltűnést keltő táncdalfesztiválok előtt készültek, még Körömdi Jánossal a dobok mögött. A két (instrumentális) saját és a két külföldi szerzemény közül az idő próbáját az előbbieket állták ki. Illés Lajos Tornados-modorban írt száma, "A proto-nok tánca" ma is élvezetes, de Levente Shadows-os próbálkozása sem sokkal halványabb. A gyűjtők számára érdekes lehet egy eddig publikálatlan (gyengécske) nóta, a "Koszos kisfiú" (1970) is. A sort (és a lemezt) az 1990-es Népstadion-béli fellépés alkalmából írott két nagyszerű dal zárja, amelyek stúdió-verziói akkoriban szintén csak kislemezen jelentek meg. Nem rossz ómen a június 2-i szuperkoncert előtt!

71'27"

olasz

Neil Young: Road Rock

Warner

Az ember hajlamos azt hinni, hogy egy bizonyos idő - több évtized után - az egykori sztárok szükségszerűen megfakulnak, kialszik bennük az a szikra, ami az átlag fölé emelte őket. Aztán újra és újra hozzák a formájukat, bizonyítandó, hogy nem véletlenül több korosztály kedvencei. Neil Young közéjük tartozik. Ez a koncert zseniális. Gondoljunk bele, micsoda képesség kell ahhoz, hogy egy 18 perces (!) Cowgirl In The Sand

egyetlen másodpercig se legyen unalmas! De említhetjük a milliók által elnyűttnek hitt Bob Dylan klasszikus, a 8 perces All Along The Watchtower - ebbe a Pretenders énekesnője, Chrissie Hynde is besegít - teljesen mákos, a sterilizációtól fényekre elhúzó megszólalását. Mivel a basszust a szintén veterán Donald 'Duck' Dunn, míg a dobokat a nem kevésbé koros Jim Keltner kezeli, nincs mit csodálkozni a 60/70-es évek klasszikus rock korszakának eme feltámadásán. Más kérdés, hogy az említett fajsúlyú tételek mellett eltörpül a Motorcycle Mama és az eddig ki nem adott Fool For You, fene tudja, miért nem találtak helyettük hűzósabb dalokat, hiszen lett volna miből válogatni. Egy másik észrevétel, hogy ebből a nagyszerű koncertből miért csak egyetlen árva CD-re futotta, ami alig több egyetlen órásckánál? Lehet, hogy a kérdésfeltevésért csupán a recenzor telhetetlensége a ludas? Mindenestre piszkosul eredeti hangulatot áraszt a megmozdulás, amiből soha nem elég.

64'31"

Szaki

Paul Simon: You're The One

Warner

Ha elvonatkoztatunk attól a számtalan al-

bumból, amelyet a magyar származású Simon Pali elkövetett a Simon és Garfunkel duo szétválása óta, akkor bizonyos tekintetben annak folytatásaként is felfogható a You're The One. Bár ezen is előfordulnak reggae és más egzotikus ütemek, de itt is átsüt az a sajátos dallamvilág, amely egy kor-

osztályt láncolt magához. Paul idestova 30 éve törtét szólóban, ez idő alatt olykor-olykor alaposan elkanyarodott a korábban tőle megszokott és megkedvelt irányvonalától, még ha kritikusai általában szemet hunytak is ezen vargabetűk halltán. Ezúttal ez a veszély nem fenyeget. Felsejlik ugyan az Old ritmizálásában, akkordmenetében az egykori siker, a Me And Julio Down By The Schoolyard meg ilyenek, de tudott, hogy a gitáros trubadúrok lehetőségei lényegesen korlátozottabbak, mint mondjuk egy Dream Theatre, vagy Yes esetében, ahol már a hangszerelés is biztosítja a változatosságot. A szövegek ezúttal is költői, romantikusak, sőt érzékenység nélkül állítható, hogy szépek. Az a típusú lemez, amelybe nem lehet belemagyarázni dolgokat, vagy tetszik, vagy nem, a döntést rá kell bízni a hallgatóra.

44'11"

Szaki

Fonográf: Használat előtt felrázandó

Hungaroton

A kiadvány címe egy 1975-ből származó kiadatlan nóta, amelyhez több hasonlóképp hányatott sorsú dal is került erre a gyűjteményes CD-re. Vannak itt kislemezek, a Kenguru című film főcímdala, a Búcsú koncertalbumról lemaradt Hát eladtuk végül a

háznak, valamint 5 angol nyelvű felvétel, tehát mindaz, mi szem-szájnak ingere. Mind-ezeket egészíti ki Bródy-Szőrényi-Tolcsyay László hozzájuk fűzött kommentárja, ami szépen megvilágítja a mögöttes valóságot.

Eme megállapítások sem takarhatják azonban azt a rendkívüli szereptévesztést, amelyre valaki rávette ezeket a muzikusokat, hogy a kizárólag cowboyokra szabott country műfajt Magyarországról próbálják meg a prérük hósei számára exportálni. A rock általános az egész világon, a country zene viszont át nem ruházható, ahogyan komolytalan lenne egy New York-i bankártól hallgatni ifjú Csoóri Sándor népi hegedűjátékát is. A Fonográf működése játékosan szólva cseréptörés, amely ennek ellenére olyan dallamokat is produkált, hogy más hangszereléssel, ritmussal a magyar pop/rock örökzöldjei között is megtalálható helyét. Ennek hiányában 'csak' kuriózum, amihez éppen a hazai viszonyok közötti egyetemeségénél fogva nyúlunk azok, akik annak idején élően is láthatták a zene-

azonnal feltűnik az egyik változás, a "Diwánhoz képest. A lemez kizárólag Rachid Tahaszerzeményeket tartalmaz. Ez a tény nem nyom túl sokat a latba, mert a rai az európai fel fogástól eltérő módon építkezik. A számok túlnyomó többsége mindössze két sor ismétléseiből és variációiból áll. Következésképp, a hangszerelésnek kell a primet vinnie: a relatíve egyszerű dallamot fel képpörgetni, hiszen el kell varázsolni a hallgatót, a fantázia szárnyain elreptíteni az Ezerégyéjszaka misztikus mesevilágába. Addig, amíg a "Diwán" esetében egyszerű dallam instrumentumok arzenáljával sikerült izgalmassá tenni a zenét, most - és ez a másik változás - (az egzotikus jelleg megtartása mellett) inkább az elektronikus hangszerek a kulcsszerep. A két zenei kultúra találkozása ezúttal is érdekesítő, csak másképp, mint általában: az agy helyett a lábakkal jut több impulzus. Kivált az utolsó számban, amikor Taha az extázis szédületéig pörgeti, aztán hagyja

Ghymes: Smaragdváros

EMI

Úgy fest, mintha "A kapitalizmus politikai gazdaságtana" tanulmányozása során egyes lemezkiadók eljutottak volna a "Kis hal is jó hal" című fejezetig! Onnan gondolom ezt, hogy egyre-másra bukkannak fel a boltokban olyan anyagok, amelyek demokazettáit sokan közülük, talán még fél éve is a csukott ablakon keresztül vágták volna ki. A kiadók gondja megnő, mert nagyobb melót kénytelenek felvállalni az eredményesség érdekében, a populáris zenék tömegére ráunt vásárlók pedig - ha még akadnak - elkezdhetik kényeztetve érezni magukat. Mondanom sem kell, hogy e mini értekezést a Ghymes hetedik lemeze inspirálta. (Három Ghymes-korong még Szlovákiában jelent meg. Kettő közülük tiszta népzene, a harmadik pedig már a saját hangjukon szól. Utóbbi magyar kiadását most készítik elő.) A "Smaragdváros": nagy varázslat! A Ghymes eddigi legkiforrottabb, legváltozatosabb lemezének - szinte hihetetlen! - nincs gyenge pontja! Specialitásaikat nemcsak megőrizték a fiúk, hanem tovább is fejlesztették azokat. Amit eddig is tudunk róluk: a közműveltség kategóriák közül a folk-rockhoz áll legközelebb. (Stílus a világgzene, egyéni ízekkel, magyar népzenei alapokon.) A hagyományos és a népi hangszerek zenekaron belüli aránya megközelítőleg azonos. Muzsikájukat izgalmas ritmusok, felfokozott érzelmek, megkapó dallamok jellemzik, néhol kevésbé pontos, ám hangulatilag tökéletesen eltalált szövegekkel. Időnként elkapja az embert az időtlenség érzete, annyira vegytisztán keveredik egy-egy dalban a régmúlt és a jelenkor.

Szaki

57'34"

olasz

kart.

72'18"

Captain Cook

Rachid Taha: Made In Medina

Universal

Végre egy "klasszikus" világgzenei lemez is be tudott esni a Rockinform ablakán! Ra[] vagyis algériai muzsikával megvadított tánczene hallható rajta. És, hogy miért klasszikus? Mert a világgzenét legtöbbször az arab zenei motívumokkal bőven átszőtt muzsikával azonosítják. Szerintem nem csak a keleti népekből áll a világ, de ezt most hagyjuk. Maradjunk csak Tahánál, az algériai születésű előadónál.

Az "idegen" zenékre (és nem magukra az idegenekre) talán legfogékonyabb országba, Franciaországba települve készítette lemezeit, és "csinálta meg" magát, valamikor a kilencvenes évek elején. Nálunk először 1999-ben járt: a Szigeten nyomott fergeteges bulit, az előző évben kiadott tradicionális arab dallamok feldolgozásaiából összeállított "Diwán" dalaira támaszkodva.

Az aktuális album borítójára pillantva,

az agy helyett a lábakkal jut több impulzus. Kivált az utolsó számban, amikor Taha az extázis szédületéig pörgeti, aztán hagyja

hagyja
áldozatát.

Az, hogy a két utolsó Rachid Tahalemez közül nekem a

"Diwán" jön be jobban, állapotfüggő. Szinte biztos, hogy ha egy nagyobb mozgásigénnyel megáldott, huszassal fiatalabb dolgozó lennék, megfordulna a dolog. Így is jó szívvel ajánlhatom azonban Rachid Tahát mindazok figyelmébe, akiknek eleük van az angolszász klisékből.

64'53"

olasz

Gerendás Péter: Kamaszkorom legszebb dala

Hungaroton

Gerendás Péter új lemeze elsősorban az előadó saját korosztályát érdekelheti. Ez gyakorlatilag a magyar rock-nemzedék első és második generációja. A hatvanas évek dalai hozzájuk szólnak, ami persze nem jelenti azt, hogy mások ne nosztalgálhathatnának, annál is inkább, mert az énekes-gitáros, Beatles-rajongó lévén, főleg a lírai "termésből" válogatott.

Ezeket a nótákat bárki lemeze énekelheti, de ha nem tesz hozzájuk valami pluszt, a ló-téri kutya sem lesz rájuk kíváncsi. Magyar szövegeket kreálni, nem nagy ötlet. Amit

Gerendás talált ki, első hallásra talán meg-hökkentő, mégis nyérő, hát még, ha a benne rejlő lehetőségeket merészebben aknázza volna ki. Tessék megkapaszkodni! A dalokat vonóségyes kíséretében szólatatja meg! Ha jobban belegondolunk, néhány nóta ele-ve adja magát, hiszen a Beatles pl. előszere-tettel alkalmazott vonós hangszereket. Ge-rendás két ilyen slágert is választott, ám az "Eleanor Rigby"-vel óvatlanul a saját csapdá-jába sétált, mert ez könnyű lecke egy profi számára, kivált, ha nem nagyon akar más-t csinálni, mint amit anno a gombafejűek tet-tek. A harmadik Beatles-feldolgozás, a

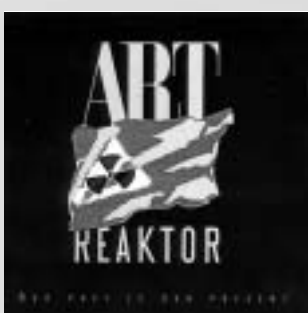
"Come Together" viszont telitaálat, mert itt bátrabban rugaszkodott el a hang-szereléssel, majd nem az Apocalypticáig, csakúgy, mint a "Gimme Some Lovin"-nál! Kevésbé si-került el-találni (a) "The Legend Of

Xanadu"-t, vala-mint a "Song Of Joy"-t. (Nem értem, hogy Beethoven muzsi-kája mellett-helyett mit keresnek a számban a "Kell, hogy várj" akkord-jai.) A további feldolgozások nevesítése kissé hosszadalmas len-ne, ám minimum az "érdekes" jelző vala-mennyire ráillik.

A lemez címe Robert Mulligan 1970-es film-jének címére rimel. (Az a "Kamaszkorom legszebb nyara" volt.) Pontosabb lett volna a "Kamaszkorom legszebb dalai" megjelölés. Így legalább feltehető a kérdés: a tizenhét közül vajon, melyik "a" legszebb? A magam részéről a Procol Harum-klasszikusra, "A Whiter Shade Of Pale"-re szavazok! OK?

60'21" *olasz*

Art Reaktor:
Our Past Is Our Present
Stereo Kft.

Az év utolsó napjaiban olyan hanganyag ke-rült a boltokba, amelynek egy része 1987-ben készült, és amely a mai fiatalok számá-ra

már ismeretlen ún. tiltott kategóriába tarto-zott a pártállami időkben. És nem a zenéje miatt. Amikor a Fekete bárányok (Beatrice, HBB, P. Mobil) lemezeit végre kezükbe ve-hették a rockerek, a Duncan Shiels énekes, Mákó Miklós trombitás, Németh Gábor do-bos, Szurcsik József szájharmonikás és Var-ga János gitárszintetizátoros alkotta csapat-nak rendszertámadó szövegei miatt még mindig nem akadt szponzora. 13 évnek kel-lett eltelnie, hogy ez a részben Art Of Noise,

részben a

TRB:
Szárnyakon szédülő
Sony

Tizenhárom dal és két intró. Ez az új TRB CD száraz statisztikája. És hogy mi van mögötte? A klasszikus értelemben vett - olykor hard - rock gyűjteményes kiadványa, részben összefoglalója is a mögöttünk álló évszázad történelmé-nek. Balladisztikus, melankolikus, másutt keményke-dő és hűzós. A Petőfi Csarnokban a lemezbemutatóra kíváncsi tömeg nagy száma jelezte, hogy igényli ezt a zenét, különösen, ha kiérezhető belőle a zenészek mű-göttes lelkületét. Ez az év különben is bizonyította, hogy pusztán az érzékletlen technikai tudás magában megbu-kik. A lemez elsődleges erénye az élő jelleg, ami a 'Lé-gzetet vigyen' esetében odáig 'fajul', hogy szinte el-lésztől is megérezhető a hangulat. A lemez a stúdió-ban is így megszóltat a nóta. A lábdob

dönthetetlen, valóban koncertbejátszás fultanúji vagyunk-e, vagy a stúdióban is így megszóltat a nóta. A lábdob eszeveszett, az Igazi asszony' egy picit a Rainbow 'Long Live Rock And Roll' riffje - számomra - legmegkapóbb a 'Pokolba tartó vonat' idejére visszanyúló 'Amikor mélyen vagy', ez utóbbi még a rock egyik klasszikusa is lehet. A számok sorrendisége tökéletes, az egész úgy épül fel, hogy teljes egészében egy hatvan per-ces koncert programját képezheti. A szövegekben nincs elborulás és elbutulás, rémképek és ká-romkodás, anyázás és okoskodás. Emberi gondolatok jelennek meg, életképek tűnnek fel.

Eme zenészek képességével minden rocker tisztában van - aki nem, az magára vessen -, ezért egyiket sem szükséges kiemelni, ráadásul mindegyikük megkapja az őt meg-illető megnyilvánulási lehetőséget. Ha már ezzel zártuk a második évezre-det, jó lenne, ha valaki hasonlóval indítaná útjára a következőt.

60'21" *Captain Cook*

King Crimson típusú elvont, hol csak zörejekből, hol döbbenetes improvizációkból összeál-lított anyag a szélesebb tömegekhez is utat találjon. Négy felvétel az 1991-es SOTE kon-cert felidézése - ott Kopasz Tamás mondta el gondolatait, a billentyűket az azóta elhunyt Oláh Ali kezelte -, és ahol azóta a diszkó és a nagy zenéi semmi vette át az uralmat. Ide ju-tottunk 2000-ben. Túl a szövegen, csak a ze-nére koncentrálvá, embere változtatja, hogy mennyire fogékony az ilyen, mostanában industriálisnak is nevezhető, rideg gépezé-ne-re. Másutt egyfajta lebegés, utazás - nem drogkábulat - érzete keríti hatalmába a hall-gatót, a CD koncert részletei pedig egyszerű-en bámulatosak. Egy biztos, többszöri lefi-gyelés szükséges az egyértelmű - ha egyálta-lán lehetséges - vélemény-nyilvánításhoz.

74'43" *Szaki*

David Coverdale:
Whitesnake és
Northwinds
Connoisseur/Stereo Kft.

Mielőtt az elkötelezett Whitesnake rajongók a szívükhöz kapnának, hogy miért csak az énekes és nem a zenekar neve alatt jelent meg ez a két kiadvány, elmondjuk, hogy Coverdale a Purple után szolistaként kép-zelte el további pályafutását. A Whitesnake,

mint fogalom csak később helyettesítette a személynevet. De talán ennél sokkal lé-nyegesebb, hogy a két első, eredeti-leg bakeliten kiadott zeneanyag csak 1988-ban került fel egyetlen, minden infor-mációt mellőző CD-re.

Legfőbb ideje volt, hogy két önálló, tájékoztatásban gazdag formá-tum is rendelkezésre áll-jon. Kordo-kumentu-mokat tar-tunk a ke-zünkben. Az első még csupán beál-lós zenészek-kel készült, előben soha be nem mutatták, a másodikon már helyet kapott a bő-gós Alan Spenner, és a dobos Tony Newman, a gitáros mindkét esetben - olykor társszerzőként is - Micky Moody. Ettől függetlenül egyik CD sem egységesen jellemző a későbbi Whitesnake imázsra. Sokkal inkább útkeresés, de lehet, hogy Coverdale egyszerű-en ki akarta élni a kötetlenséget. Több he-lyütt felfedezhető a Free és Paul Rodgers ha-tása, másutt - Peace Lovin' Man - jellegze-ten gospel gellert kap, megint másutt fűvó-sokkal feltupírozott fene tudja micsoda.

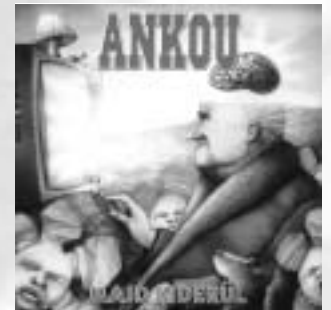

Egyetlen dolog a meghatározó, az énekes szenzációs és utánozhatatlan orgánuma, frazirozása, szívhez szóló dallamvilága (Blindman, Hole In The Sky, Time & Again). A bónuszok részben a megjelent felvételek más változatai, illetve a ki nem adott Shame The Devil és a Sweet Mistreater. Sajnálatos, hogy az ebből az időből származó értékek közül talán csak a Blindman élte túl a későb-bi váltást. Egyszerűen érthetetlen számom-ra, hogy ezt az énekstílust - persze csak jelle-gében - sem a befutott, sem a kezdő magyar zenekarok nem próbálják magukévá tenni. Alighanem az is mellevág egyeseket, hogy az Only My Soul-ba hegedűszólót építettek, méghozzá tökéletesen. Erdemtelenül elisk-

kadt két lemez örvendeztetni meg azokat, akik tovább látnak az egyszerű dőngetésnél.
47'58" és 47'01" *Sz.G.*

Ankou:
Majd kiderül
Nephilim Rec.

Szép és jó, hogy a Nephilim Records így a feltörekvő rockzenekarok mellé állt, támog-tatja őket. Arra viszont ügynökiük kellene, hogy ne adjanak ki akármit, hiszen ezzel sa-ját magukat járatták le. A félreértések elke-rülése végett, nem az Ankou-val van gon-dom, hanem az albumuk megszólalásával, ugyanis hangzásában a „Majd kiderül” egy demónak felel meg (habár annak is készült eredetileg), meglehetősen élvezhetetlen mi-nőségben.

Pedig az Ankou zenéjében van ráció. Ma-gyar ízekkel fűszerezett muzsikájuk kelles-mes hallgatnivalót kínál, mely köszönhető a viszonylagos vidámságnak valamint lendü-letességüknek. Megfelelő skatulyát továb-bra sem tudok találni a számukra, talán ha a Pál Utcai Fiúkat elképzelnék, mint egy roc-kosabb, dallamos punkkal vagdalkozó for-mációt, közelebb kerülhetnék az Ankou vi-lágához. Fontos tényezője az együttes nótáinak az egyszerűség és a közérthetőség is, a slágerességről nem is beszélve. Az anyagot egyébként még mindig a multikori demójuk is kiemelt „Apró semmik” adja el, de hasonlóan jól sikerült az akusztikus gitáros „Rohadt darab”, és valószínűleg több tételt is kiemelhetnénk, ha ugye a meg-szólalásuk megfelelő lenne... Ebből a lecké-ből kiadó és zenekar egyaránt tanulhat!

48'17" *Bánfalviszartató*

Blink 182:
The Mark, Tom,
And Travis Show
(The Enema
Strikes Back!)

MCA/Universal

Enye ősz-glam rockos utalásokat vélek fel-fedezni a címben, beugrik a The Sweet neve, vagy akár Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick & Tich-é is. Csak én hajlok erre, vagy másnak is eszébe jutott már? Mégsem állok messze a valóságtól, mert ennek a kereken húsz tétel-es koncertfelvételnek a hangulata erősen emlékeztet a régi glam nagyságokéra: vi-dám, jókedvű, mozgalmas. Valódi show. Fő-leg, ha még a látványt is hozzáképzeliük.

A Blink 182 az elmúlt két évben megcsiná-ta a karrierjét, ráadásul egy olyan korban, amikor már a legtöbben a Green Day-től is elfordultak. Valamit azonban találtak Blinkékben, felkapták őket, és igazi szuper-

sztrókéként utazhatják körbe a világot. Ennek lenyomata a „The Mark, Tom, And Travis Show”, melyet két 1999. novemberi, San Francisco-ban tartott bulin rántottak fel. A hangzás maga a tökély, a konferálások humorosak, akárcsak a mókás trió muzsikája és dalszövegei. A punk mozgalom ártatlan lázadókészségét és szarkazmusát felvállalva darálják le néhány akkordos, tempós számaikat a – többnyire – tinnből és szűz kislányokból álló, igen lelkes közönségnek, akik persze eszüket is vesztik ezektől a melodikus poszt-punk himnuszoktól. Azoktól, amiket a Music Televisionből ismernek (pld. „What’s My Age Again?” illetve „All The Small Things”). Persze nem rosszak ezek, csak a mögöttes tartalom hiányzik belőlük. Amúgy van minden: ska-s és dallamos „hardcore” tempók, énekelhető kórusok, energikus sika-mikák, szóval jól tudjuk érezni magunkat, ha elvonatkoztatunk az előbbi kritériumtól.

Ami érdekes mindezen túl, hogy az első hat nóta - a „Family Reunion” kivételével - megégyezik a múltkori „Enema Of The State” stúdióalbumuk számsorrendjével. Aztán az említett műről itt csoportosul továbbá az energiahányban a legkevésbé sem szenvedő „Wendy Clear”, de a „Mutt” vágatásos tétele is, valamint sort keritenek jó pár régebbi irományra is (ide sorolandó a néhány másodperces, country-s „The Country Song”), amiket csak az alaposabban felkészült rajongók ismerhetnek, azok, akik nem a tévéből választják kedvenceiket. Miként az a címben is áll: Az ellenségek visszavágnak! Internetes élősködés = <http://www.blink182.com>

71'49"

Bánfalvidióta

Blur: The Best Of

Virgin/EMI

A Blur a tökéletes pop zenekar, a „legangolcentrikusabb” vállalkozás a The Smiths óta. Tíz éves karrierjük - ezt ünneplik ezzel a nagyszerű válogatással - legsikerültebb pillanatait tekinthetjük át ezen a Best Of kiadványon, ami akár a '90-es évek brit rockjának kronológiája is lehetne.

Amikor 1990-ben felbukkantak az angol zenei színtéren, a Ride, a Chapterhouse, és más dreampop csapatok aratták kisebb sikereiket Londonban. Azután megjelent az észak-angol Charlatans, a Stone Roses valamint a Happy Mondays, és a Blur velük együtt fejlődött. Valamennyi mozgalom gyors fakulásba kezdett azonban, s ez alól a Blur sem volt kivétel. Persze főszereplőink nem adták fel, kitartóan folytatták, és eljuttottak a '93-as, csodálatos „Modern Life Is Rubbish” albumukig, mellyel merték dicsőíteni - a szegyénten '60-as évek mod stílusában - a mindennapos angol létet, ráadásul egy olyan korban, mikor az amerikai

grunge dominált. Amikor pedig az Államokban nem vettek tudomást a „Modern Life...”-ról illetőleg az azt követő „Parklife” anyagukról, nem kisebb szerep jutott nekik, mint hogy kiközvehettek a '90-es évek brit-popjának útját, amin végül eljutottak az 1996-os „The Great Escape” lemezükig.

Ez a válogatás a Blur két csúcspontjával indít - a melankolikus „Beetlebum”-mal és a keményebb hangvételű „Song 2”-val - melyek gyorsan a brit-pop legjobbjává lettek. A társulat első két kislemeze, a dreampopos „She’s So High” meg a lötyögős „There’s No Other Way” egy zsúfolt évtized frissítő himnuszaiá váltak, míg a diszkó felé közelítő „Girls And Boys” egy ragadó, ámde humoros számadásnak tűnik az elferdült nemű brit fiatalisággal kapcsolatban: „Lányok, akik fiúkat akarnak, akik szeretnék, ha a fiúk lányok lennének, akik úgy kezelik a fiúkat, mint ha lányok lennének, akik úgy viszonyulnak a lányokhoz, mint ha fiúk lennének...” Ezenkívül fontos momentum a „Country House” is, ez valójában egy élvezetes, ostoba nóta, melyet Ray Davies sohasem írt meg a Kinks számára.

Folytatva a felsorolást, Albarn lemeztelenített érzései a gospel-szerű „Tender”-ben valódi sajnálatra invitálnak, és a vonósok használatára a „The Universal”-ban meg a „To The End”-ben érzékeltetik, hogy ezek a balladák

egy-
aránt

felemelők és

hímnikusak. Az egyetlen probléma a hiányosság, mivel az 1992-94 közötti periódus öt kislemezéből négy (köztük a kisebb amerikai slágernek számító „Bang”) nem szerepelnek itt, ezzel pedig megkerülük az együttes korai konzervált fejlődésének egyes jeleit, és csak egyetlen irományt tartalmaz a „Modern Life”-ról: a lendületes „For Tomorrow”-t.

Végezetül akad egy kötelezőszerű új szám is, mégpedig a funky-s „Music Is My Radar”, ami azt sugalmazza, hogy a Blur (mint mindenki más Angliában) igenis hallgatja a Gomez és a Beta Bandet. Illene valamilyen címet is a Blurre ruházni így a befejezéshez közeledve. Legyenek hát „Az elmúlt évtized

legjobb (és legkülönlegesebb) angol kislemezes bandája”. De mi van az Oasis-szel? Internetes slágergyanúság = <http://www.blur.co.uk>

77'15"

Bánfalvisszatekintgető

Pro-Pain: Round 6

Nuclear Blast/MusiCDome

A Pro-Pain a hardcore műfaj AC/DC-je. Csak éppen New Yorkból. Merész megállapítás az már szent, de ez a helyzet. Sorban jelentetik meg albumaikat szinte egyazon stíluson belül, hozzászokhattunk már törekvéseikhez, nyers, ösztönös hardcore-jukat, Gary Meskill rekedtes hangját ezer közül is felismerjük. Díjazzuk őket, pedig nem híveik a radikális változtatásoknak, elkötelezték magukat valami mellett, és ki is tartanak, bírják szufflával. De kezdődjön a menet, mindjárt a hatodik. Gong!

Pro-Painék formában vannak, edzetten erre a mérkőzésre, kemé-

kapják titkos fegyverüket, a „Substance”-et, melyben dallamos énekrészekkel (!) kényszerítenek a padlóra. Első rászámolás. Erre számítottunk a legkevésbé. Folytatódik a meccs, sorban kapjuk a headbangelésre készített, durva témákat, ismét megtáncorítanak a különös hangzású, dallamos betétekkel felvértezett „Take It Personal”-lal,

lassan már védekezni sincs erőnk. A bíró technikai K.O.-t ítél, mert a „Thou Shalt Not” illetőleg a „Psywar” gyilkos darabjainak már nem mer kitenni bennünket. A gong szó elmarad. Főlényesen győzedelmeskedett a Pro-Pain, ráadásul a hatodik menetben.

Internetes kiütés = <http://www.nuclearblast.de>

38'32"

Limp Bizkit: Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavored Water

Interscope/Universal

A neo-metal istenei végre újra leereszkedtek köztünk, és CD-re préselték gondolataikat, mondanivalójukat.

Azok, akik úgy gondolták, hogy előző „Significant Other” albumukat semmi és senki nem lesz képes felülmúlni a műfajon belül, most kelleme-

sen csalódhatnak, mert a Limp Bizkit túlszárnyalta önmagát. Még úgy is, hogy a nyerő formulán sem változtattak. Kevés anyagnál tapasztalhatjuk meg ezt a háborzongató érzést, amit a „Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavored Water” kivált belőlünk, még akkor is, ha egy divatos stílussal van dolgunk.

Itt ennek nincs jelentősége. Vannak jók és rosszakk, meg a tökéletesek, amilyen a Limp Bizkit is.

Az amcsi társaság harmadik hangerőzójáról csakis elismeréssel lehet beszélni, hiszen egy profi, csuklóból kirázott alkotás. Semmi erőlködés, csak az őszinte brit-cit stílus egy „új” formába öntése, a rap-metal szektor legjobbjára. Emlékeztet, mennydörgő rock-rap riffekkel támad a tesztoszterontól túltengő „Full Nelson”, a klipef-

tett

„My Generation” valamint az ugráló „Rollin” (Air Raid Vehicle). Ezekben (meg a nem említett társaikban) annyira eltalált és egészséges a hiphop illetőleg a metal aránya, hogy arról csak ódákat zenghetnénk. Nem kevésbé izgalmasak és emlékeztetnek a lemez lassabb, elmélkedőbb, komolyabb dalai („Boiler”, „The One”), amik továbbra is gyakran juttatják eszünkbe a Jane’s Addiction - Fred Durst orgánuma lehet a ludas. Ennek a két szélsőséggnek a párosítása nagy sikert könyvelhet el a „My Way”-ben, ahol is a vidám kórusokat forrongó dühöngésel kombinálják.

Habár a média - a rapeléshez és az énekléshez egyaránt magas fokon ért - Fred Durst énekest kapta fel, a „Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavored Water” bebizonyítja, hogy a Limp Bizkit energiájához és egyéniségéhez a többi hangszeres is ugyanakkora szükség van. Észvesztetően tekergeti lemezjátszóját a scratcher DJ Lethal, s Wes Borland újító gitárjátéka sem fogható máshoz, talán csak Tom Morello-hoz.

Mielőtt - a befejezéshez közeledve - átsiklanánk néhány további remekbeszabott szerzeményen, tegyük említést a „Get Your Groove On” elektro hiphop jamjéről, vagy a hármas fenyegetettségű (hiszen három gengszter rapper, Method Man, Redman és DMX vendégvaker benne), Swizz Beatz által producált „Rollin” (Urban Assault Vehicle)-ről. Ha pedig már vendégek, a gitármentes „Getcha Groove On” hiphop áriájában Fred a szintén rapper Xzibittel szaval duettet, míg az ernyed, komor „Hold On”-ban a Stone Temple Pilots-os Scott Weilanddal (aki mellelleg szakmai tudásával is segítkezett a felvételeknél) közösen csikar ki szép dallamokat torkából. Természetesen melyen szántó, komoly gondolatokat nem szabad Dursttól és kompánijától várni, de ehhez meg már hozzászokhattunk. Alkalmazkodni a legkönnyebb.

Internetes csokizás = <http://www.limpbizkit.com>

75'08"

Bánfalvistenítő

Bánfalvintenzív

Septicmen: Dogma

Nephilim Rec.

Nincs értelme kerülni a forró kását, vágjunk bele a középhe! Sok szó esett már előzetesen a Septicmen bemutatkozó albumáról, de azért csak az a jó, ha a lemez beszél mindenki helyét. Márpedig a „Dogma” beszél. Mit beszél? Üvölt, bele az arcunkba, gát-lások nélkül.

Nem tehetné, ha nem lenne annyira erős és egészséges a hangzása, vagyis a „Dogma” el-

sődleges erénye a brutális megszólalás. Minden a helyén van, jók az arányok, megdörrennek a hangszerek, ahogy az elvárható egy ilyen kaliberű zenénél. Ezek után már a számok is lehetnének gyengébbek, a sound eladná őket, ám a Septicmen nem azért gürölt ideig, hogy szó érhesse a ház elejét. Nem is éri.

Energikus metal a legjobb szó muzsikájukra, nem extrém és nem modern, csak brutális, de az nagyon. Technikás is, meg egyéni, különös power/thrash metal egyveleg, mely kortól független. Megállja a helyét napjainkban is, azonban meglett volna a helye két évtizeddel ezelőtt is. Mindez talán annak köszönhető, hogy a Septicmen egyaránt merít a '80-as évek nagyjaitól, aztán a Metallica-tól (talán ez a legkézzelfoghatóbb hatásuk) és a Corrosion Of Conformity-tól, valamint egyes mai csapatok is rájuk nyomták bélyegüket, viszont konkrét átfedésekkel, egyértelmű forrásokkal mégsem találkozhattunk. Törekednek az egyéniségre, így férhet meg egymás mellett a „Sötét angyalok” speedes témája a „Szél vagy” akusztikus lírájával, a komplex „Hideg szemek”-hel (habár Gyuszti énekstílusa végig James Heffieldet juttatja eszembe, itt kísé erőltetettnek és Paksi Endrénének érzem a ref-rént), és nem utolsósorban a „Fényhez út...” klasszikus thrash metaljával.

Ha szabad kedvenceket választani, úgy a „Tükrök” (csak mert ellenállhatatlan), a „Túl régen volt” (a szinte már grunge-os, elszállós énekhang miatt), illetve az „Eso után” (szokatlan, mégis tradicionális metalos megoldásai miatt) mellett döntének. A „Dogma” ezt tudja.

37'34" Bánfalvistápoló

Kip Winger: Songs From The Ocean Floor Frontiers

Az 1997-es „Thisconversationseemlikeadream” album óta szólóban dolgozó egykori Alice Cooper basszusgitáros Kip Winger, az öt körülvevő csendet megtörve újabb életjelet adott magáról. A köztes időszakban basszeros/énekesünk átszerződött a jobban képpen lévő Frontiers kiadóhoz, közben pedig gyűjtötte az élményeket, az ötleteket, de a „Songs From The Ocean Floor”-tól senki ne várjon nagy durranást! Kip túl van már lázadó, bulizós korszakán, lecsillapodott és megállapodott. Egy még az előideinél is személyesebb hangvételű, művészi anyagot tett le az asztalra, egy keserű, ámde szépsé-

ges művet. Korábbi, dallamos metal (a Van Halen és a Dokken tradíciójában) hatásait maga mögött hagyva magasabb régiókba helyezte művészetét, melynek lényege a személyes önkifejezés, aktuális érzései megosztása

másokkal. Ezek alapján Mr. Winger nem lehet mostanság egy életvidám alkat, mondhatni azt is, hogy megkomolyodott, beért, zeneileg pedig tágult és igényesedett látókörre, ízlésre. Visszafogott, melankolikus dalival olyan új példaképei előtt tiszteleg, akár Peter Gabriel, Sting, David Bowie vagy éppen Thomas Dolby. Általában vonósokkal színesíti hangzását, gyakran nyúl akusztikus gitárhoz, és csak egy-két kivételt alkalmával (ilyen a progresszívebb színezetű „Faster”, esetleg a világi zenei törekvések felé közelítő „Broken Open”) eszmél fel, és

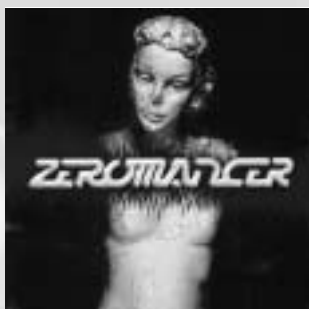
emlékezett régi önmagára. Ez a Kip Winger azonban már nem az a szépfű, akit a Winger élén megismerhettünk, inkább egy magányos hős, aki elveszi a harcot a rosszisszel, az ezt befolyásolókkal. Vagy csak egyszerűen zenél magának. Nincs persze egyedül, meglehetősen régóta kíséri Andy Timmons gitáros (ex-Danger Danger), valamint egykori Winger-beli társa, Rod Morgenstein dobos. Vendégként Moon Zappa is énekel a „Sure Was A Wildflower”-ben, és a „Resurrection”-ben nem más gitárok, mint Reb Beach, egy másik hajdani Winger-es társ. Vagyis kilátásban lehet egy Winger újjáalakulás, ami anyagilag némileg rendbe rakhatná vállalkozó szellemű művésznünket, elvégre ezzel a szólóalbumával biztosan nem fog milliószázadeadásokat produkálni. Mégis kellemes éjjeli hallgatnivalóval szolgál. Ő szolgál, mi védünk.

Internetes elérékenyülés=
<http://www.frontiers.it>

54'40" Bánfalvigényes

Zeromancer: Clone Your Lover East West/Warner

A név, amit meg kell jegyeznünk: Zeromancer. A teljes ismeretlenségből előlépő ambiciózus társulat elektro metaljával azonnal a legitimebb szféránkba férközik, körülfontja szívünket, betelepít a hallójáratunkba, és bekövetkezik az, amire még csak

nem is számítottunk. Értik a dolgukat ezek a jövőből érkezett

rockerek, mindjárt a nyitó „Clone Your Lover” akkora sláger, amihez fogható az utóbbi három évben még nem tapasztaltunk: games megközelítésű, gótikus romantikától fűtött industriális rock, himnikus, fogós refrénnel. Viszont a folytatás sem kevésbé biztató, megtanultak mindent, amivel

Török Ádám & Mini: Supersession 2000 NarRator Records/B.M.G.

Török Ádám néhány számmal korábbi interjújára szeretném felhívni a Kedves Olvasó figyelmét, mielőtt ennek a lemeznek a bemutatásába, elemzésébe kezdek. Nem szeretném ugyanis szóról szóra ismételni Ádám szavait. Ott annyi mindent elmondott erről a lemezről, hogy szinte semmit nem hagyott a sajtó méltatlan képviselőjének.

Tény és való: Török Ádám és a Mini pályafutásának legjobb lemezét tette a lemezboltok polcaiba ezzel a koronggal. A Misztikus utazó négy dala mellett néhány felvétel a múltból, valamint Ádám életében először két angol nyelvű felvétel került lemezre. Ami a lemez rendkívüliségét adja, az a vendégek díszes névsora: Tony Lakatos (saxofon), Tom Beck (dob), Tátrai Tibor (gitár), a szimplán Ferenczynek nevezett Ferenczy György (szájharmonika/hegedű), valamint a Csejtey Ákos és Fekete-Kovács Kornél alkotta fúvószekció. Bár Ádám és mindenki zenekara már korábban élőben is, lemezen is játszott különböző korszakokban ezekkel a nagyszerű, nemzetközi szintű muzsikusokkal, de így együtt még sosem sikerült összehozni őket. Ennek fényében meg tudom bocsátani Ádámnak, hogy „ezredszer” is lemeze került a Hívj fel, ill. annak angol nyelvű változata, mert „Tónika” szaxijával és Ferenczy hegedűjével olyan szólókkal gazdagította a nótát, amit ezen túl nehéz lesz megközelíteni. A Körbezárt a dzsungel olyan jazzrock lett Tónika, Fekete-Kovács és Németh Karsai Fender-zongora szólójával, ami ezt a felvételt méltán emeli be a magyar jazztörténet aranylapjaira. De igaztalan vagyok, hogy a többi számot, ill. az ott elhangzott szólókat nem említem, de hát a terjedelem!...

Ezt a nagyszerű lemezt nálam a szókimondó szöveg árnyékolja be az Everyday I Have The Blues minimális szövegűdudása mellett. A „PeCsába lenni jó” szöveget még elviselem, de miért kell lemenni bunkóba – kiénekelni azt, amit a közönség ugyanis úgy ért – egy intelligens, sokat olvasott muzsikusnak? A blues és a jazz is ennél kulturáltabb, talán maradiabb műfaj. Meg kellene hagyni ezt a divat (?) trendet a rappereknek és egyéb gangsztnak!

68'15" enenpé

manapság érvényesülni lehet. Rendelkeznek Marilyn Manson különleges érzékével, a Rammstein hidegségével, a Filter művésziességével, a The Smashing Pumpkins elvontságával, a Placebo és a Babylon Zoo glam rockos hitvallásával, s még a HIM gótikájától sem idegenkednek. Komoran szárnyaló, sötét szerzeményeik már első hallásra, szinte azonnal hatnak, s az érzékenység, illetve a düh kombinálására is annyira tökéletesen ráéreztek, hogy csak tollkoronánkat emelgethetjük előttük. Mert bár ezerszer hallottuk a rideg samplerhangok és a súlyos riffek keresztelésének effajta módjait, mégis tudnak valami újat, szavakba nem önthetőt nyújtani, és számról-számról feljebb küzdik magukat a mai elektro generáció ranglétráján. Az Orgy-t már maguk mögé utasították, a Powerman 5000-rel most viaskodnak, persze csak jelképesen, mert mindkét zenekar más-más képvisel. Csak olyan jól hangzik... Ez, hogy hangzik: szinti-pop-metal!

Internet = <http://www.zeromancer.com>

37'28" Bánfalvindsztrialis

Rage Against The Machine: Renegades Epic/Sony

Mikor Tom Morello gitáros lelkesítő nyilatkozatait olvastam ezzel a feldolgozással kapcsolatban, egyszerű ületi fogásnak tekintettem a dolgot. Most már viszont kezdek hinni neki, egyetérteni vele

abban, hogy mekkora erő is rejlik ebben a különös kiadványban.

Az előzmények – a múltkori számunkat olvasók körében – nyilvánvalóak: a Rage Against The Machine az évek folyamán rögzítette egy-két kedvencének feldolgozását, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy határozott, hogy nem hagyják fiókban porosodni a szalagokat, felvették további átiratokat és kiadták mindezeket egy albumon. Tényleg kár lett volna veszni hagyni ezeket az átgondolásokat!

Ami a legszebb az egészben, hogy Rage-ék teljesen saját dalokká alakították a kiemelt szerzeményeket, szinte rájuk sem lehet ismerni. Belevitték egyéniségüket, szabadjára engedték fantáziájukat, és ott áll a szép egy feldolgozás, nem pedig attól, ha hangrögzítésre lejátsszák ugyanazt. Éppen ezért a mai generáció könnyedén hiheti, hogy az itt soraköz tizenkét felvételt egytől-egyig Rage Against The Machine íromány, nekik nem sokat

mond az Afrika Bambaataa vagy a Devo neve.

A Zack De La Rocha énekes hattudalának is tekinthető „Renegades” másik erénye, hogy nemcsak egy adott stílusban belüli előadók számai közül válogat. Gengszter rapperek darabjai ugyanúgy feldolgozásra kerültek, mint power-popos new wave sztároké, rockereké, hardcore-osoké, valamint punk rockereké. Egyébként Bruce Springsteen „The Ghost Of Tom Joad”-jának eklektikus változata az egyetlen, amit már régebről ismerhetünk, de ennél sokkal szokatlanabb a nyers, punkos „Down On The Street” az Iggy Pop vezette hajdani The Stoogesól, akár csak az MC5 „Kick Out The Jams”-széneke indulója. Space-es, kísérletezős a „Street Fighting Man” a The Rolling Stones tollából, meglepően visszafogott a Devo „Beautiful World”-je (melyben Zack először próbálkozik dallamos énekkel), Bob Dylan szellemét pedig a lüktető „Maggie's Farm”-mal idézik meg. A nagy öregek ugyebár.

Más közeg ugyan, ám a legendák sorából nem hiányozhat az agresszív, ösztönös hardcore klasszikus, az „In My Eyes” (annak idején Minor Threat), ahogy a Cypress Hill

„How I Could Just Kill A Man”-je sem. Brutális kis rap-metal zöngeményt faragtak belőle, miként a többi hiphopper (Afrika Bambaataa and SoulSonic Force, Eric B and Rakim, EPMD, Volume 10) művéből is. Mert ugye a Rage Against The Machine ennek a műfajának a mestere. Az ugróiskola megnyitotta kapuit!

Internetes renegatózás = <http://www.ratm.com>

60'36"

Bánfalviszanyúló

Nine Inch Nails: Things Falling Apart

Nothing/Universal

A „Things Falling Apart” már a harmadik remix albuma a Grammy-díjas, multiinstrumentalista/Marilyn Manson keresztapa Trent Reznornak Nine Inch Nails név alatt. Volt ugye a „Fixed” és a „Further Down The Spiral”. Mindegyik kapcsolódott egy adott sorlemmezhez, a mostani ésszerűen a „The Fragile”-hoz tartozik. Amolyan utólagos lenyomata, egynéhány szerzemény átgondolása, remixelése önmaga, vagy mások által. A művészi szabadság kiterjesztése.

A valóságosság kedvéért tegyük hozzá, miszerint a „Things Falling Apart”-on nemcsak remixek kaptak helyet, hiszen újdonságként rögtön megakadhat szemünk Gary Numan „Metal”-jának monoton és idegtépő indusztriális feldolgozásán, illetőleg „The Great Collapse”-en, ami egy kiadatlan szám a „Fragile” felvételeinek idejéből. Egy földöntúli, instrumentális, elektronikus tétel, ellentétben a vonósokkal érdekesebbé tett, betegesen elborult, kétségbeesett depressziós „Slipping Away”-jel. Reznor egy újabb féreghimmuszt szült Alan Moulder hathatós közreműködésével!

A többi újra felépített alkotás viszont már majdhogyanem történelem. Kezdvé a „10 Miles High”-jal (mely a „The Downward Spiral” album dalainak stílusában fogant) Keith Hillebrandt kezei között, folytatva a Benelli által elkövetett „The Frail” hegedűs és cselős, drum 'n' basses remixével, ám nincs szívünk befejezni a sort Danny Lohner atmoszférikus, agyoneffektezett „Where Is Everybody?”-jával. Mert kiemelkedik még az erősen a mélybe húzó, fojtó – képzeletbeli – mocsárból a „The Wretched” lelassított, zajokkal megörjített változata ugyanúgy, ahogy a „Starfuckers Inc.” direkt, arcbamászó ipari sokk rock indulója háromféle kivitelezésben. Adrian Sherwood nevéhez fűződik a legszelsőségebb átfogalmazás, Charlie Clouseré a legelvontabb és legtechnikásabb, a Skinny Puppy-s Dave Ogilvie-hez pedig a legsötétebb. Hiába, a régi harcostársak már tudnak valamit. Már csak az a kérdés, hogy ki tanult Reznortól, és kitől tanult Reznor? Vagy mit tanult tőlük? Legközelebb kiderül. Internetes manipulációk = <http://www.nin.com>

53'26"

Bánfalvindusztriális

Faust: Filmzene

Roadrunner/Record Express

Egy legenda feltámasztása, újjáélesztése nem sül el mindig a legjobban, de talán a „Faust” esetében más lesz a helyzet. Igaz, a filmhez tartozó zenei anyagban nem rejlik sok fantázia. Spórolni nem spóroltak a zenei szerkesztők (hiszen tizenkilenc felvételt válogattak össze), ám meg sem erőltették magukat a számok kiválasztása szempontjából. Ráböktek néhány félelmetesnek ható – lényegében a Roadrunnernél szerződésben lévő – zenekar nevére, akiket méltónak ítélték ehhez a horror alkotáshoz, s ismertebb dalaikat sorban felpakolták.

A sort a Fear Factory indítja ipari extrém himnuszával a „Replica”-val (és a végső is az övék a '98-as „Obsolete” albumról kimásolt „Timelessness”-szel), majd beáll a sorba a Coal Chamber agyonnyújtott „Loco”-jával, s megmutatja mi is az a spooky-core. Aztán képviselteti még magát a gyilkosokból és drogdealerekből álló mexikói death/grind-core-ban utazó Brujeria, a melankólia götikus hercegei (Type O Negative) az „Everyone I Love Is Dead”-del, meg az énekes Pete Steele előző bandája, a bárbar Carnivore egy

tételével (az egyik persze, hogy a „Choke”...).

Ami dicsérendő, hogy a fiatalabb generációnak is alkalmas biztosítottak a bizonyításra, elvégre felbukkan a Los Angeles-i Spineshank elektronikus groove-metal-jával, előtűnik a post-punk-metal keverékével eredményesen előretörő Amen, valamint a legígéretesebb tehetségek közé sorolt, modern, extrém és kiszámíthatatlan Glassjaw. Valamivel ismertebb név már a Max Cavalera vezette Soulfly-é (meg, hogy teljes legyen a kép, szerepel Max régebbi projektjének, az indusztriális Nailbombnak is egy szerzeménye, a „For Fuck's Sake”), illetve a Vision Of Disorderé, akik szélsőséges hardcore/metal kóktéljakkal szintén legendává nőttek már a szemünkben. Szóval mi ez? Best of Modern Metal, Faust fedőnév alatt? Az ördög tudja csak.

Internetes ördögimádás = <http://www.filmax.com>

70'36"

Bánfalvistenfélé

Gustavo Montesano: Flamenco Fantasy

EMI

Lehet, hogy ezúttal nem az én készülékemben van a hiba? Ha valaki én aztán tényleg csi-

Reef: Getaway

Sony

Már 1995-ös első lemezétől („Replenish”) van szerencsém nyomon követni az angol Reef kisebb nagyobb fejlődését, változásait. S – bár sok vizet nem zavar – bevallom, hogy szimpatikusabb ötvenes termésük a gyákorta velük párhuzamba állított The Black Crowesénál. A Reef sohasem vált aréna bandává, nem ajúldoznak koncertjeiken siklotó lányok, így veszténivalójuk sem igazán volt. Most sincs. Teljesen rájuk van bízva, hogy mit és hogyan csinálnak, milyen irányba kanyarodnak el, mihez van éppen kedvük. Nos, a legutóbbi, igen erőse sikeredet 1999-es „Rides” óta eltelt két esztendő során brit rockereink némileg elérzékenyültek, egy lágyabb irányvonal követésében látják a helyes utat, s igazuk is lehet akár. Szokatlan ugyan tőlük a vonósokkal kísért „All I Want” szerelmes balladája (tuti befutó a slágerlistán – lehet, hogy a zenészek megunták jelenlegi pozíciójukat?), akárcsak az, hogy dalaik még dallamosabbak, még slágeresebbek lettek, erősen elmerültek az 6s-glam rockban, ám múltjukat sem tagadják meg. Továbbra is maradnak napjaink legjobb retro-rock csapata, hangulatos, '70-es évekbe visszakalauzó nótaikban minden megvan, ami vonzóvá tehet egy bandát. Nem szükkölködnek az emlékezetes, egyéni megoldásokban, melódiáikban, és energikusságuk sem hagyott alább. Milyen érdekes lehet, hogy néha – tudat alatt – bemelegszkednek a grunge megszéjéire is, ezt támasztja alá a „Saturday” (mely úgy hangzik, mintha a Silverchair tolmácsolná), vagy a záró „I Do Not Know What They Will Do”, ami akár a Soundgarden sajátja is lehetne, de mégsem az.

Elmélázzván azon, hogy mi is lehet a Reef valódi erénye, arra a megállapításra juthatunk, miszerint ők képesek voltak túllépni a nagy elődökön, példaképeken. Megörízvén hatásaitak, mertek az önállóságra törekedni, mellesleg érzékük is van a dalszerzéshez. Minek ezt ragozni?

Internetes ríffelgetés = <http://www.reef.co.uk>

42'24"

1987-es klasszikussal.

A poszt-thrasher Machine Head az energikus „Take My Scars”-szal hajt az önkívületbe, az Obituary a death metal fenségvizein evez a „Chopped In Half”-fal, míg a Deicide a tavalyi „Bible Basher” okkultista, gyilkos témájával teszi még hányatottabbá életünket. Utánuk a Cradle Of Filth melodikus black metalja szabályos kis megnyugvást jelent, a Sepultura viszont semmi meglepetést nem okoz „Against” lemezéről lekopírozott két

pem azokat a zenéket,

amelyek egyes műfajok határait próbálják tágítani, hiszen általában eredeti törekvésekkel, nagyfokú kreativitással találkozhatunk ilyenkor. Előadói szemmel nézve, talán egyetlen feltétele van a dolognak: létezzen közös zenei határok! Mert mi van akkor, ha nincsenek ilyenek? Na, bumm, legfeljebb készül egy felesleges lemez, mint amilyen a „Flamenco Fantasy”, amely történetesen a klasszikus zenét próbálja szintetizálni a hagyományos spanyollal. Ott a baj szerintem, hogy mindkettő megle-

hetősen zárt forma. Nem annyira egyszerű a képlet, mint például a „Klasszikusok diszkóritmusban” agyament szériái esetében. Egyik keret nem mindig képes tökéletesen fedni a másikat. Pedig széles a kínálat: Albinoni „Adagio”-ja, a Bach-Air, a Schubert-szerenád, valamint a Vivaldi-féle „Négy év-szak” tavasz-tétele langó-ritmusba áttéve hallható, Beethoven Holdfény-szonátájából rumba lett, csakúgy, mint Mozart és Mendelssohn egy-egy szimfóniájából, és így tovább.

A 11 kísérletből 7-szer idegeket kínzó „spanyol csizma” készült. Hallgatható viszont Pachelbel („Soleá Canon”), Mozart, Vivaldi (még ha hatásvadász is kisse), és a Ravel nyomán készült „Flamenco Bolero”. Szóval: van egy téves alaphelyzet-értelmezés, nem igazán élénk fantáziával súlyosbíttva. Mit tehetünk? Felejtsük el!

44'01"

spanyOlasz

Snake Heart: Csak neked!

Hammer Rec.

Ha gonoszkodni akar az ember, akkor azt mondja, egy dal hallatán már a többi 13-at is ismeri. A kép azonban ennél lényegesen árnyaltabb. Kimondottan profi munka Bon Jovi stílusában és bármennyire egyszerű is a zene – szövegei nem különben –, a hegedű, a fűvós, az akusztikus gitár hangszerezés mindegyik számnak képes egy kis sajátos jelleget adni. Sokat filóztam, hogy mi lehet a titkuk, de többszöri meghallgatás után sem jöttem rá, ráadásul meg sem untam. Konklúzióként annyi elmondható, hogy egyszerűen bennük van az a plusz, amiért mások hiába görccsolnak. Nincsenek szenzációs improvizációk, viszont amit nyújtanak, azt jó érzékel helyezték el a megfelelő helyeken. Az énekes Raczko Balázs nem egy Pavarotti, de legalább énekel, ügyesen játszik a hangjával, mégpedig abban a stílusban, ami eléggé kikopott a rock műfajból. Nem énekelnek világmegváltó gondolatokról, látnoki képességekről sem, központi témájuk a szerelem, amelyről velük ellentétben mostanában ugyan csak káromkodva illik danolni. Az épen aktuális lemez eufóriája mellett is meg kell jegyezni, hogy még egy ugyanilyen albumot már nem bír el a publikum, legközelebb mindenképpen szelestiteni kell a kínálatukat.

66'09"

Szaki

Lou Reed: Metal Machine Music

Buddha Rec./B.M.G.

Vannak jó Lou Reed albumok, meg fontosak, középszerűek, fáradtak, elkeseredettek, szomorúak, unalmasak stb. és van a Metal Machine Music. Lassan huszonöt éve már, hogy megjelent, de sem a közönség, sem a szakma nem tudta a mai napig se lenyelni, se kiköpni. Eredetileg dupla bakeliten látott napvilágot, még 1975-ben, nem sokkal a Transformer és a Berlin, valamint közvetlenül a Rock 'N roll Animal lemezeit után. Ez volt Lou Reed életében az a periódus, amikor egyszerre járta meg a mennyországot és a poklot. Sally Cant dance albuma a Top 10-

ben végzett, a Rock 'N Roll Animal turné során viszont a színpadon demonstrálta a heroin intravénás adagolását. Ennek a zűrés és zavaros időszaknak lett aztán a sajtóságos terméke a lemez.

Electric Instrumental Composition - így nevezte Lou Reed az ezen a cd-n hallható négy kompozíciót Ambient zene - mondanám én, csak ettől senkinek sem lesz jó kedve. Ez nem patakcsobogás vagy mesés keleti utazás. Ez az örület hangja.

Hogy zene-e vagy valami más, abba én most nem mennék bele. Valami olyasmi, amit néhány évvel később a noise zene ifjú titánjaitól, Sonic Youth-tól hallhatunk, vagy Neil Young Weild című koncertalbumán, amikor az öreg hippí a Crazy Horse élén némely dalnál kicsit belefedelkezett az utolsó néhány akkordba.

Ma már persze másként magyarázzuk az egészet, de '75-ben tehetséges és sikeres rock zenészek előállni egy olyan lemezzel, amin csak agyon effektezett és széttorzított gitár morajlás és stúdió zajok hallatszanak, hogy stílszerű legyen: felért egy aranylövés-sel. Cirka tizenhárom évnek kellett eltelnie, hogy az elkövetője ismét magára találjon.

Ritka nagy kincs ez a noise zene kedvelők, és Lou reed rajongók számára - kár, hogy hallgathatatlan.

64'11"

rakk

Story:

Killenium

Nephilim Rec.

Második albumát jelentette meg a győri power metal csapat a Story. Az első lemez, a 'Kontroll' is egyedülálló volt a maga nemében, hiszen Magyarországon igencsak ritka a kőkemény power metal csapat, azonban az az alkotás még nem ütött akkorát. A számhosszúságok és az egysíkú énektémák kicsit monotonná tették az albumot. A 'Killenium' -mal minden korábbi hibát kijavítottak Macher Zoliek.

A stílus mit sem változott. A Bay Area csapatok szigorú, rifforientált zenei világát véve alapul, egy olyan brutális, és lehengerlő lemez született a 'Killenium' képében, amelyet külföldi csapatoktól szokás hallani. Tömény, feszes és lehengerlő tizenegy nóta, plusz egy hangulatos és dallamos lírai szeméremény tartalmaz a CD. A címadó számmal kezdődik az örület, egy kicsit modernes riffingre a nóta, laza és kegyetlen. Az Overkill-Testament-féle gyilkos power-thrash köszön vissza a legtöbbször. Ilyen például a Krízis, vagy a Feszül a test, melyek koncerten adhatják ki magukból az igazi energiákat. A Ne bízz meg bennem egy lassabb, zűrés track, szinte már doom-ba forduló alapriffel. Már az első lemezen is volt egy lírai dal, de a túl a felhőkön akusztikus gitárja mellé párosul vonós betétei olyan lírát csempészenek a sok durvaság közé, ami szinte meglepő. Itt kell megjegyezni Macher Zoli énektípusának és dallamvezetési stílusának jelentős, igen pozitív irányú változását. Megszületett az eddigi leggyorsabb Story nóta is, az iszonyatosan hasító Pantomím hazugság. Ezért az elsőpró riffért csak dicséret illeti Vincze Peti gitárost. A szövegek találóak és kifejezőek, témájukat a mindennapi élet, és főleg a politika tárgyköréből merítik. A hangzásra sem lehet panasz. Scheer "Max" Viktor egy igencsak tömény és durva soundot szolgáltatott az amúgy is bruttó zenéhez.

Kemény, letaglózó és abszolút hatásos

power metal album a győriektől. Csak így tovább.

51'13"

Greg

Gotthard: Homerun

CMM/B.M.G.

Pontosan tíz éve annak, hogy a svájci Lugano-ban megtörtént a Gotthard "alakléletéle". A nevét az alpesi hegycsúsról, St. Gotthardról vett együttes menedzseri teendőit az egykori Krokus vezető, Chris von Rohr vállalta fel, aki azóta is pátyolgatja felfedeztetit, sőt lemezeik produceri feladatait is ő végzi. Tegyük hozzá, nem minden eredmény nélkül, hiszen kettes sorszámat viselő albumuk, a "Dial Hard" a megjelenésétől számított, azt megelőző négy év legjobban fogyó svájci kiadványa volt, és egyébként is - a szakmában és a közönség

körében egyaránt - jól csengő, (igaz nem divatos) név a Gotthard-é. Az más kérdés, hogy hozzánk valamilyen ismeretlen okból kifolyólag nem sikerült betérniük. Alpesi rockereink a minőségi produkciók sorát folytatva legrissebb művükkel, a "Homerun"-nal sem okoznak csalódást a dalamos rockzene szerelmeseinek. Kitarantanak a '80-as években gyökerező, ámde a '90-es évek stílusában tolmácsolat hard rocknál, ámbar hagyományaitól némileg eltérően visszazsírították Deep Purple-ös, ZZ Top-os hatásait. Ezúttal egyedül csak a "Come Along"-ban érhetőek tetten a texasi szakállas trió nyomai, viszont Bryan Adams törekvéseitől, illetve az erőteljesen érződő Whitesnake-es dolgoktól nem voltak hajlandók elszakadni. Ráadásul újabb zenei inspirációkért a Bon Jovi-hoz folyamodtak, s a Whitesnake-es befolyás után ez utóbbi a legjelentősebb védjegye aktuális hanghordozójuknak. Elég csak belefűlni a "Wun Galli" dalukba, mely akár ennek a két együttesnek a közös jamje is lehetne.

Igényesen hangszerelt, hangulatos szerzeményeik sorát gazdagítja az egyszerűen csak Joviékra korlátozódó "Light In Your Eyes" (a Gotthard sajátos védjegyeivel persze), az életkedvvel teli, vidám "Take It Easy", a lírai hangvételű "Heaven" (David Coverdale ebben is "jelen van"...), továbbá az Extreme "More Than Words"-ének ikerestvére, az akusztikus "Lonely People". A szigorúbb (na nem annyira!) heavy rock tételek szószólója az "Eagle" slágere refrénjével, illetőleg a Hammond-os "End Of Time" (Coverdale a Deep Purple-ben...), s hogy ne hogy kevés legyen a szerelmes, akusztikus gitárral kísért ballada, felkerült még a "Say Goodbye" is a repertoárba, meg a Whitesnake "Is This Love" dallamaival ope-

Lemez telenítés

ráló "Reason To Live". Valahogy így néz ki a Gotthard 2001-ben, közel a csúcshoz.

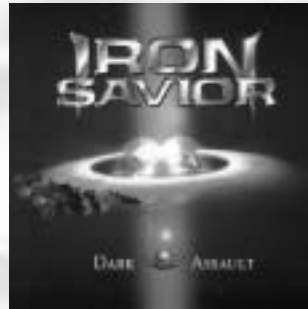
48'56"

Bánfalvágócsúcs

Iron Savior: Dark Assault

Noise/MusiCDome

Megérkezett az Iron Savior legújabb fejezete, és ez nem csak azt jelenti, hogy a Piet Sielck és Kai Hansen által vezetett csapat im-

máron harmadik sorlemezzel - a maxikat és a tavalyelőtti "Interlude" EP-t is számítva már a hatodik kiadványával - jelentkezik, hanem azt is, hogy az általuk kiagyalt történet is folytatódik. A legutóbbi albumukon vereséget szenvedett Iron Savior - az emberiség ellensége - ezúttal szövetségesként tér vissza (Lásd Terminator III.) a mélyürből, hogy segítségünkre legyen az "Árnyak" ellen vívott már-már reménytelen küzdelemben. Tehát ezúttal is koncept albumról van szó, bár zenészeink nem ragaszkodnak körömszakadtaig ahhoz, hogy minden dal szövege szervesen illeszkedjen a történethez. Ilyen, pl. a harmadik, "Solar Wings" c. tétel, mely nem kapcsolható közvetlenül hozzá, de ahogy Kai írja megjegyzésében, annyira tetszett nekik - mind jelentésében, mind hangzásában -, hogy nem változtattak rajta.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a zene-szerzésből és szövegírásból Piet vállalt orozzlánrészt, ám Kai Hansen és Jan-S. Eckert basszusgitáros is besegített a munkába. A zenekar tagja még Joachim "Piesel" Küstner gitáros/énekes - tehát hárman is kezelik a hathúrost -, valamint Thomas Nack dobos/perkás és Andreas Kück billentyűs/énekes. Mindebből kiténik, hogy aki csak él és mozog vokálozik, énekel, és ez nagyban hozzájárul ahhoz, hogy egy változatos és izgalmas anyagot nyújtsanak át rajongóiknak. Akik eddig is szerették őket, azok most sem fognak csalódnani bennük. Hansent nem kell bemutatni, amit gitározásból tudni kell, az mind a kisujjában van - persze a többiek is magas szinten kezelik hangszereiket -, így aztán a germán fém leg-szebb hagyományait követve muzsikálnak. A dalcímekkel okozzák az igazi meglepetést - pl.: ilyen a nyitó "Never Say Die" és a "Seek And Destroy", vagy az utolsó előtti "After The War" -, mert ezek túlságosan ismertek ahhoz, hogy friss szerzeményeiket ilyen címkéssel lássák el. Mégis megtették... A lemez meghallgatása előtt el is bizonytalánosítottam, hogy esetleg tele lesz feldolgozással, mert a záró "Delivering The Goods" valóban a Judas Priest klasszikusa.

61'22"

Deni

Coyote Ugly: Filmzene

Warner

Sakáltanya - ezt a címet kapta a magyar keresztségben az a film, amelynek betétdalait és reklámzenéit, ezen a lemezen hallhatjuk. Aki eddig még nem látta a filmet, nem sokat veszített, egy-két hónap múlva már úgysem fog rá senki sem emlékezni, leszámítva persze azt a néhány kamaszt, akik szerelemre gyúltak a mozivásznon, vagy cd borítón, látható valamelyik csajszí iránt. Merthogy a film elsősorban róluk, mármint a fiatalokról szól, és ehhez igazodik a zenéje is.

Itt van mindjárt egy bizonyos LeAnn Rimes nevű hölgy, aki négy dallal is szerepel a válogatáson, és azt kell, hogy mondjam, egészen jó hangja van, kár, hogy erre az alkalomra senki sem írt neki egy igazán jó dalt, csak ilyen közép-tempós, rockos tingli-tanglikat. Ezt követi egy kis időutazás a tarka '80-as évekbe, amihez az EMF, a Snap és az INXS egy-egy dala szolgáltatja az alapot, de mielőtt beindulna a hangulat, már vissza is esik a lendület és a végén csúnya és unalmas íresjárathba torkollik a válogatás. Egyszer-kétszer meg lehet azért hallgatni, de hogy ajánlani tudjam ez kevés.

44'26"

rakk

Carmen: Vitamin-C (Nem szintetikus)

Nephilim Rec.

Rossz idők jártak a Carmenre, kétséges volt,

hogy talpra tudnak-e állni, lesz-e még jövőjük. Végül is kitartottak, átvészelték a nehéz időszakot, és megpróbálnak visszalopkodni a szótudatba új albumukkal, mely - stílusosan vitalna - majd kicsattan az egészségtől. A sok vitamin lehet az oka...

Ahhoz képest, hogy Szizsóék korábbi interjúkban a metaltól való elszakadásukat hangoztatták, a "Vitamin-C" egy jó kis modern metal anyagra sikeredett. A bluesos hard rocktól (régén volt...) jutottak el ideig Carmenék, nem, mint ha a divatot követnék, de a korrall mindenképpen haladnak, változnak ők maguk is. Így lehetséges az, hogy aktuális hanghordozójuk egy naprakész alkotás lett, tele tökök, vérből nótákkal, nyers erővel. Semmi köntörfalazás, csak a súlyos témák, az iszonyatos ő-s-doom riffek (úgy, ahogy a Corrosion Of Conformity-tól tanulták), meg Szizsó jellegzetes hangja. Ez utóbbi az egyetlen, ami még emlékeztethet bennünket a régi Carmenre. Nincsenek samplek, indusztriális hatások (az már a múlté), csak a tiszta, kemény rockzene, groove-okkal. A hasunkra úgy kitalálhatunk egy "hard-groove-riff 'n' roll" stílus meghatározást, nem, mint ha akkorra jelentősége lenne, de valahogy szükségünk van némi támaszkodóra. Mert több nincs, a Carmen zenészei önmagukra hagyatkozhatnak,

nem nyúlnak, se nem merítenek, az egyéni hangvételre és a változatosra (egy elvisekelhető határon belül) összpontosítanak. Ennek köszönhető a szikár, húzós dalok között megbújó négy akusztikus, hallgatóbarátabb darab (nem kimondottan balladák, hiszen az "Igy jó" határozottan vidám hangvételű, a "Néha" szakasztikus, viszont az "En ma is várlak" egy szakítás következményeit boncolgatja) jelenléte is. Ezeket külön egy maxin is kihozzák Fáklya Csabáék (gítár), hát ha olyanokhoz is eljuthatnak ezáltal, akik a szigorúbb dolgaikra nem annyira fogékonyak. Nincs ebben némi izdartság-szag? Végül is az ő dolguk. A zúzós arcoknak még akkor is marad hat durvább tétel, köztük a '96-os második albumuk ("2000-be érve") világát felidéző "Hideg mint a jég"-gel, vagy a címével is önmagáért beszélő "Legyen durva"-val. Hát legyen. Ahogy tetszik.

45'34"

Bánfalviszalopadokó

The Corrs: In Blue

Atlantic/Warner

Hál' istennek megint váltottak a Corrs tesók. Legutóbbi stúdióalbumuk kicsit szirupos- poposra sikeredett a jó folkos bemutatkozó lemez után. Na alternatívába itt sem mennek át (Már nem is divat egyébként sem. Rendesen csökken majd a nyúlós pulóver gyárak bevétele...), de jól észrevehető az elmozdulás. A múltkori akusztikus lemez is jó nyitás volt a természetesebb hangzás felé (Rajta Thin Lizzy és REM feldolgozásokkal).

Az In Blue pedig egyértelműen rockosabb megszólalású minden eddigi lemezüknél. Ennek bizonyítására úgy kettő másodpercet kell várni, amíg megkezdődik a megérdemelten befutott Breathless. Az, hogy a refrén jellege és a húzós gitárrzene ismerős valahonnan, az nem csoda: a dalszerző neve John "Mutt" Lange! Miután toporra tette az AC/DC-t, a Def Leppard-ot, Bryan Adams-et, majd feleségét Shania Twain-t, most egy kicsit besegít Corrs-éknál is. Ő már csak tudja, hogy mitől döglök a légy a tengerentúlon. Rádióbarát rockzenét kevesen tudnak úgy írni és producerelni mint Mr. Lange. Még két dalban közreműködött a Mester írás terén (All The Love In The World és az Irresistible (Fura-e, hogy utóbbi a második befutott kislemez)) valamint az akusztikusról a csapat által rendesen áthangszerelt Radio is teljesen abban a szeltemben készült. Mintha bizony egy AC/DC vagy Def Lepi nóta indulna... (Persze csak indulna!)

A másik ismert szereplő Mitchell Froom, aki nem kevésbé jeles producer, és ha már ott járt, a billentyűke is beletenyeretel gyakran. Mindez persze csak borító-túró kritikuskoknak tűnik fel, és nem is lényeges, mert egyévesen jóra sikeredett az In Blue. A lányok még mindig gyönyörűen vokáloznak, és a dalok is a rádiós hallgathatóságon belül vannak. (Kiemelkedik azért a kezdő Breathless, mert abban paradésan eltalálták a dallam és a ritmus húzásának egyességét.) Szerencsére az ír iz sem teljesen kopott le rólok ezt - akárcsak eddig is - az utolsó instrumentális számban bizonyítják leg-

inkább.

Ez a Corrs sztori már nagyon úgy néz ki, hogy nemcsak gyönyörű lányok kételemes tündöklése lesz.

59'02"

rich

Republic: Só és cukor

EMI

Zeneileg a vendéglátós üzemág felé fordult, egykor alternatív csapatnak tartott Republictól mint ha félne a szakma. Nem szívesen kritizálnának egy jól menő zenekart. Tegyük hozzá, a Republic zenei anyagába nem is nagyon lehet belekötni. Pofonegyszerű, jól megszokott "minek nevezzelek" muzsikájuk nem változott sokat az elmúlt évek során, a bevált sablonok alapján működik min-

Supershine

Metal Blade/MusiCDome

Két nagy múltú zenész csillantja meg tehetőségét ezen az albumon, s bár valószínű, hogy ezért választották volna projektjüknek a "Szuperragyogás", mégis találó. Jelen esetben nem hihetetlen virgákról van szó, hanem arról, hogy Doug Pinnick basszusgítáros/énekes (King's X) és Bruce Franklin gitáros/énekes (Trouble) elképesztő lazasággal ötvözte egymástól szinte teljesen különböző stílusát. Segítőik barátai, zenésztársaik Jerry Gaskill és Jeff Olson volt dobokon, Wally Farkas ezúttal nem gitárját pengette, hanem Hammond orgonán játszott, valamint Heather Crow vokálozott az utolsó, "Shadows/Light" c. tételben.

Tizenkét dalt tettek fel a lemezre, és ezek mindegyike maximálisan a King's X-Trouble keveréke, de az volna a furcsa, ha

Sade: Lovers Rock

Epic/Sony

Persze tudjuk, hogy Sade az tulajdonképpen egy zenekar, de mégis... Egyrészt az énekesnőjéről neveztek el, másrészt kevesen tudnának felemlíteni akár egy zenészt is, egyébiránt klasszis muzsikusi közül. Pedig a csapat összetétele változatlan a kezdetek óta. (Le is írom, mert megérdemlik: Andrew Hale - billentyű, Stuart Mathewman - gítár és Paul S Dennan - basszus) Adu Sade-ról annyit lehetett tudni a kilencvenes évek közepe felé, hogy visszavonult a pop business-ből és Jamaicában él. Szomorú egy vidék lehet az, elmenni oda visszavonulni... Aztán csak visszatért a mágikus szépségű nigériai születésű hölgy. Az okok nem érdekesek, az eredmény annál inkább.

A Lovers Rock elsőre (és az előző lemezek ismeretében) secko jedno, azaz tök olyan, mint eddig. Ez örömhír is lehetne, semmit nem veszített eleganciájából és fojtott érzelmi töltéséből a zene. A megszólalás - ami eddig is etalonnak számított - egyszerűen briliáns. Jót tett a sok év pihenés, a zenészek rendesen feltöltődtek más stílusokkal is. (pld. reggae-Slave Song) Míg a Love Deluxe-on az érződött, hogy az addigi lemezeknek egy modernebb köntösbe bújtatott megszólalása, addig a Lovers Rock minden nyilvánvaló hasonlóság ellenére hoz újdonságokat. Érdemes sokszor hallgatni, hogy ezek a finomságok előtűnjenek ízeletgéskor ott a nyelvünk végén.

Az eddigi kíségitő dobos végleg eltűnt, csak egy ütös maradt, de ez nem zavaró. Ezzel a Sade lemezzel is érdemes Hi-Fi-t tesztelni. Bár azt sajnálom, aki csak ennyire méltatja, de annak sem utolsó. A műfaj királynője visszatért és még mindig

44'19"

Balage

den, és a szövegek mögöttes tartalmát sem érdemes kutatni (idézet a címadó dalból: "Korszerűen bunkó vagyok, Nem írok és nem olvasok..."). Valószínűleg az zavarhat bennünket, hogy - a "Szállj el kismadár" óta - Cipőék bejáratosak lettek a Vén Tinédzser Partykra, de ahogy mondani szokás: Vagy megszöksz, vagy megszöksz. Mivel megszökni nem lehet, együtt kell élnünk a tudattal. Esetleg túltenni magunkat ezen. Mint már utaltam rá, a "Só és cukor" sem sokban különbözik elődjeitől. Akad "A 66-os úton"-szerű ballada ("Nem volt még soha így"), historikus, népzenei elemekkel átszőtt tétel ("Jöjj velem újra testvérem"), a Quimby-vel rokonságot mutató, Shadows-os gitárokkal kísért mókázás ("Ausztrália - Esmeralda"), meg a szokásos szakarkamus. De legalább élő zene. "Jó utat drága bar-mok!"

45'40"

Bánfalvisteneved

Supershine:

Gondolom, azzal mindenki tisztában van, hogyan működnek ezek a projektek az Újvilágban, azaz aki csak haver - és épp' ráér -, valamilyen formában kiveszi a részét a munkából. A produceri munkákat a Doug és

Bruce végezte, a keverést és a maszterelést viszont Ty Tabor végezte. A belső borítóra fel is került néhány foto, amely a stúdiómunkálatok során készült...

Talán az az anyag legfőbb érdekessége, hogy azoknak, akik ismerik és szeretik a King's X-et és/vagy a Trouble-t nem tartogat nagy meglepetéseket, csak a két zenekar értékei itt együttesen jelennek meg. Sajnos nem sok esély van arra, hogy e dalok valamelyikét is hallhatjuk élőben, ám az nem kizárt, hogy a jövőben lesz folytatása - CD formájában - ennek a zenei kitérőnek.

49'14"

Deni

Simply Red: It's Only Love

Warner

Ismerős című albummal jelentkezett a vörös hajú manchester-i szívbráló, Mick Hucknall, ám ha egy pillantást vetünk a számcímekre, rögtön rájövünk, hogy ez egy válogatáslemez. S csak azért nem Greatest Hits, mert az a fajta "best of" albumot már 1997-ben kiadták. A mostani korongra kifejezetten a legjobb szerelmes dalok kerültek. A címadó dal az 1989-es New Flame album sikereként lopózott be sokak szívébe és fülebe egyaránt.

A lemez témájának Mick mindenképpen nagy szakértője, hiszen gyerekkorától leginkább barátok és szomszédok társaságában töltötte, közöttük pedig többségben voltak az ellenkező nem képviselői. Nem is tagadja, hogy szereti a nőket; s ha érzelmeit kivételes hangjával párosítja, olyan sikereket születtek, mint a "Say You Love Me", a "Remembering The First Time", vagy a "Stars", hogy csak néhányat említsék. Nagyságát az is remekül tükrözi, hogy kifinomult érzékeléssel nyúl hozzá olyan dalokhoz is melyeket eredetileg mások énekeltek el, s akadályt számára a különböző zenei műfajok között húzó-dó határos sem jelentenek, már ha egyáltalán léteznek ilyenek. Jó példa erre Neil Young "Mellow My Mind"-ja, a Hollies 1974-es sikere, a "The Air That I Breathe", vagy az "Angel" Aretha Franklin-től, amelyet Wyclef Jean és Praxazrel Michel társaságában ad elő, s amely már a harmadik lemezre kerül fel a Greatest Hits és a Blue után. A tizenkilenc remek között egy kuriózumra is ráakadtam, amelyről hosszas utánjárás után derült ki, eddig mindössze egy 87-es maxin szerepelt. A "Lady Godiva's Room" egy olyan darab, mely túllépni látszik minden eddigi, a romantikus balladákat illető definiálást. A lemez hallatán férfitársaimnak csak azt tudom ajánlani, hogy ha sikeres hódításra vágyunk, kiszemeltjüket hívják gyertyafényes vacsorára, a kandallóban lobogjon a tűz (ha nincs, egy halkán kattogó gázkonvektor is megteszi), a lemezjátszóból pedig szöljön az andalító vörös pimponnel, kinek hangja úgy fogja megbabonázni áldozatukat, mint ahogy azt a szírenek tették a feljűk vetődő hajósokkal.

77'31"

szabogó

Big Country: Come Up Screaming

SPV/MusiCDome

Ha emlékeztem nem csal, a remek skót csapatról még nem igen esett szó hosszabban a Rockinform hasábjain. Nagy kár, hogy tizen-nyolc év együttélése után ezt épp egy búcsúlemezt kapcsán tesszük. Merthogy a Come Up Screaming a nemrégiben Britania-szerzte zajlott utolsó turné felvételeiből állt össze. (Egyes helyszíneken egy hasonló korszakos csapat, az Alarm melegeit!) Feloszlásuk ugyan nem váratlan az utóbbi évek tendenciái és eladási eredményei kapcsán, mégis egy egyéni színfoltot tűnik el a rockzenei palettáról. A '82-ben Skóciában indult csapat azon kevesek közé tartozott akkoriban, akik a szintetizátor örület közepette is a gitárra esküdtek fel. Zenéjük alapját a punk nyers energiájától duzzadó dalok folkos megágyazása jelentette. Ebben a legkarakteresebb szerepet kétségtelenül a zenekar alapító-énekes-gitáros-zeneszerző Stuart Adamson vállalta. Gitárjátéka egy pillanatra felismerhető, hiszen meglehetősen egyedi módon közelített hangszeréhez, mint egy skót dudát szólaltatva meg azt. Már ami a hangzást illeti legalábbis. Ebben kezdettől fogva Bruce Watson gitáros volt nagy segítségére és hozzájuk csatlakozott aztán Londonból a bulldog megjelenésű fekete bőrű bőgős Tony Butler és az egyik legintelligensebben játszó dobos, Mark Brzezicki. Utóbbihoz fogható eleganciával lendületes játékokat csak Neil Peart (RUSH) művel szerkója mögött. (Nem csoda, hogy azóta is az egyik legkeresettebb session dobos Mr. Brzezicki.)

Ez a fura és mégis egységessé összeforrott kvartett már első, The Crossing lemezével nagyot dobott 1983-ban. (Volt akkora szerencséjük, hogy a produceri munkákat már azon is Steve Lillywhite bonyolította.) Úgy tűnik a fiúk is ezt vállalják fel legszívesebben, mert ezen a koncertalbumon a The Crossing tíz nótájából nyolc (!) szerepel. Az utána következő még mindig bőven sikeres-lemezekről csak egy-két szerzemény. Erre a sanyarú sorsa jutott a Steelton, a The Seer és a Peace In Our Mind is. Üzletileg leg-sikeresebb korszakukból a nyolcvanas évek közepéről alig játszanak dalt (A Seer-ről csak a Look Away-t) pedig ott pont egyensúlyban volt a befogadhatóság és az eredetiség. Már a'88-as Peace-en hallatszódott a kommercializálódás elhatárolódása, ami csak tovább folytatódott és a kiadói befolyásolás ellenére csökkenő eladásokat eredményezett.

Ezen a dupla koncert CD-n azonban szerencsére nem hallatszának az átélt keserű évek, csak a lendület és tisztaság, amitől a hallgató legszívesebben szétárt karral rohanna bele a szélről borzolt domboldalba. Felszabadító erejű zene.

I: 56'24" II: 57'25"

Balage

Periferic 2000: Art-Rock & Fusion From Hungary

Stereo Kft.

A Periferic Records immáron rendszeresen jelenteti meg azon gyűjteményes kiadványait, amelyek a kiadó profiljába engedelken betekintést. A CD-ken található előadók sajátossága, hogy egyikük sem tanyázik a sikerlistákon, de még csak annak közelében sem. Erre lehet azt mondani, hogy befogad-

hatatlan, nehezen emészthető zenék sohasem kötöttek le tömegeket, az az állítás azonban ugyanolyan hamis és álságos, mint annyi más általánosítás. Tény, hogy a lemez-címként említett műfajok nem mindegyike szívhez szóló, és bármennyire komoly teljesítmény a Nemezis, vagy a Varga János vezetett Art Reaktor, a technikai tudás viszonylag érzelmentesen jelenkezik. Legalábbis az itt elhelyezett tételeken. Ennek szöges ellentéte Anand lírai gitárjátéka, a Twin Lines Project jazz-fúziója, a Discipline lehetőleg harmóniája, zongora és hegedű hangszerelése, korai Genesis-Péter Gabriel megszólalása. Az említettek nem szembeállítani kívánom a Nemesis és az Art Reaktor teljesítményével, hanem rávilágítani a műfaj sokoldalúságára. A 14 felvétel közül nem hiányozhat az After Crying, Erdész Róbert, újabban a Gerots Synthesis Group sem. Mindössze a CD címével van annyi bajom, hogy noha valóban Magyarországról jő, az előadók között több külföldi muzsikussal találkozhat. Ez természetesen a kiadvány értékeiből semmit sem von le.

72'23"

Captain Cook

Cypress Hill: Live At The Fillmore

Columbia/Sony

A tapasztalt zenészek rap-et ócsároló fröcsögését - miszerint a stílus műveléséhez zenei

tudás és hangszerismeret nem, alacsony szellemi szint annál inkább szükségeltetik - cáfolja a dupla Skull & Bones megjelenése után fél évvel - tavaly augusztusban -, a San Francisco-i The Fillmore klubban rögzített koncertlemezével az egyik leghíresebb rap csapat, a Cypress Hill.

A legutóbbi lemezén a rock gyökereiről, a hangszerkezelésről is ékes tanúbizonyságot tevő banda egy valamirevaló, New York-i hardcore együttes erejével, lendületével, zajosan csörömpölő hangzásával lepi meg rajongóit élőben. Na jó, zenei szempontból a lemez első öt (Hand On The Pump, Real Estate, How I Could Just Kill A Man, Insane In The Brain, Pigs), "gépi" alapú nótája képezhet támadási alapot, de aztán a Looking Through The Eye Of A Pig keményen pattogó basszushangjaitól kezdve elszabadul a pokol, és egy eszméletlenül vad buli, veszi kezdetét. A páratlan anyagon valamennyi (világ) slágerük megszólal (Checkmate, Stoned Is The Way Of The Walk, I Wanna Get High); az Ain't Goin' Out Like That, és a Lick A Shot - az eredetihez képest - dupla sebességgel, míg az A To The K-t teljesen lassú tempóban élvezhetjük, bónuszként a Checkmate c. slágerük bizarrul újrarendelt verzióját kapjuk ajándékba. Vérpezsdítő.

69'15"

-norbitam

Chinchilla: Madness

Metal Blade/Musicdome

Teljesen ismeretlenül hangzik a Chinchilla név, azonban nem kezdő bandáról van szó. A metal zene hanyatlásának kezdetén alakult, és fiatal együttes lévén nem is éltek túl ezt a tendenciát. Két év, és egy saját kiadású nagylemez ('No Mercy') 1990-ben fel is oszlottak...

...egy időre. Udo Gerstenmeyer gitáros a Letter X egykori frontemberével, Martin Obermeyerrel újraélesztette a bandát. A '94-es 'Who Is Who' mini és a '97-es 'Horroroscope' nagylemez kevés sikert aratott, azonban az új albumban jóval több lehetőség rejlik. A stílus természetesen német metal, de nem a tipikus Helloween másolat.

A fémesen, keményen és jól megszólaló 'Madness' (A producer Achim Köhler volt.) egy (egyszerű) riffalapú ikergitáros, dallamos refrénorientált heavy metal, igényes formában. Bár a kiadó által az év metal lemezének titulált kijelentés kicsit erősnek tűnik, a 'Madness' egy kellemes kis album.

Semmi újat nem hoz, viszont minden nóta könnyen megjegyezhető, jó hangulatú a nagyszerű ének- és gitárdallamainak köszönhetően. Az énekes, Martin egy kellemes, kicsit karcos közepfekvésű torok, és nagyszerű dallamszerző. A gitáros, Udo igényes és célratörő játékát, dallamos szólóit kiegészítő szintitjáték - Marc Stecktlől - egészíti ki, töményíti a dalokat. Nem virtuózkodik, csak aláfest.

Nem egy "spanyolvias", de hallgatható és élvezhető germán metal lemez a 'Madness', egy korrekt Kiss átirattal, az I Stole Your Love-val megspékelve.

45'11"

Greg

Angel: The Collection

Universal/Stereo Kft.

Keveseknek mondhat bármit is az amerikai Angel neve. Hát akkor mi lett volna, ha 1975-ben nem változtatják meg eredeti nevüket (Sweet Mama From Heaven), és nem térnek át a könnyebben megjegyezhető Angelre. Természetesen ebben a társulatban is szerepelt jutott néhány - azóta már legendává növekedett - zenészpálcinta, kezdve Gregg Giffria billentyűssel (később Giffria, és House Of Lords), Ralph Morman énekesen (egy évttel később az Aerosmith gitárosa által vezetett Joe Perry Projectben tűnt fel) és a basszusos Rudy Sarzo-n (ex-Quiet Riot, Whitesnake) át, egészen Fergie Frederiksen énekesig (megfordult a Toto-ban is).

A tiszta fehér image-éről (más színű ruhát nem voltak hajlandók koncertjeiken viselni...) elhíresült együttes hatéves pályafutása

alatt ugyan nem vált a szélesebb rétegek kedvencévé, ám ez érthető is, elvégre nem a kommersz irányzatok folyamát követték. Brit hard rock muzsikájukkal és progresszív hatásaiikkal ugyanis egy komolyabb, érettebb közönséget kívántak megcélozni, többkevesebb sikerrel. Méltán tartották őket a Led Zeppelin progresszív megfelelőinek, elég csak szemügyre (Vagy fülügyre?) venni az epikus, kilenc perc körüli 'The Fortune'-t 1976-os 'Helluva Band' nagylemezükről.

Ezenkívül fontosabb momentumaik szinte valamennyi darabját összeválogatták erre a slágergyűjteményre, csak az ismertebbek közül tegyük említést a bluesos 'White Lightning'-ról, a Rascals 'Ain't Gonna Eat Out My Heart Anymore'-jának feldolgozásáról, vagy a legtöbbször által elismert karácsonyi balladájukról, a 'Winter Song'-ról. Merész zenei kísérletek, elszállós témák, magasan szárnyaló szintetizátorszönyegek, és egy Robert Plant-es hang a progresszív közegben. Röviden, ámde tiszteltetlejesen így lehetne összefoglalni az Angel munkásságát. Mennybe mentek.

75'26"

Bánfalvisító

Overkill: Bloodletting

SPV/MusiCDome

Az Overkill elpusztíthatatlan, megállíthatatlan és nem ismer megalkuvást. A legnagyobb mellőzöttség közepette is ontotta magából a jobbnál jobb lemezeket. Mindig hűek maradtak a stílushoz és hálás rajongóikhoz. Bár néha-néha csavartak egyet a történet fonálán, és belevittek valami újat a zenéjükbe, a stílus változatlan maradt, power/thrash a legkeményebb fajtából.

Az előző két lemez, a 'From The Underground And Below', illetve a 'Necroshine' lassabb, Black Sabbath-os hangvétele után, a 'Bloodletting'-gel visszatértek a thrash-esebb hangvételhez, bár a Thunderhead tipikus Overkill nyitónóta. Sokszor variálódik az alapriff a nótá elején, mire eléri csúcspontját, és egy közepes tempójú véve alapul, végig zúzza a szerzeményt, néha le-lelassulva kényszeríti a hangfalakat a megadásra. A What I'm Missing és a Bleed Me a Horroroscope album feszes tempóját idézi (az utóbbi basszus intrója még hasonlít is az említett lemez címadó nótájára) gyors kegyetlenül döngött riffjeivel, kiabáló kórusaival. A Death Comes Out To Play egy tipikus Overkill thrash bomba, zakatoló riffel és fenyegetően gonosz refrénnel. Bár Blitz nem a leglátványos orgánnummal eláztatott metal torok, a 'Kill' mindig is írt balladákat. Nos, itt a Blown Away szerepel ilyen felhangokkal, fő dallama és annak elővezetése most is magabiztos, 'Blitz-esen' szép. A My Name Is Pain az egyik leggyorsabb szerzeménye a bandának. Gyilkol, pusztít, kaszabol, ahogy azt kell. A záró Can't Kill A Dead Man pedig az egyszerűbb (de annál hatásosabb) felépítésű, kicsit punkos refrénnel szerzemény közé tartozik. A hangzás most is bivalyerős. Plusz energiát ad a zúzda mellé. (Az a D.D. Verni basszus még mindig utánozhatatlanul teszi tönkre a dobhátrányát.) A gitárok lerombolnak mindent, ami az útjukba kerül, a dob pedig úgy szól, mint az élő közvetítés a szárajelevei bombázásokról.

Lemez telenítés

Az elmúlt bő harminc évben a Beatles-hez hasonló mértékben talán csak a Black Sabbath gyakorolt hatást magára a zenére, valamint a zenekarokra. A csapat bajszos, gitárosa néhány hónappal ezelőtt dobta piacra első szólólemezt, ahol - többek közt - Billy Corgan, Dave Grohl, Henry Rollins és Skin is közreműködik. A hosszú ideig készült album csúszásának okai előtt azonban még a Black Sabbath terveiről érdeklődött a riporter...

Az elferdült hangulat

IONMI

Tony Iommi

Tony Iommi: - Most éppen lazítunk. Bár nemrég Los Angelesben találkoztam a többiekkel, sőt a turnézásról is beszéltünk. Az esetleges utazások kapcsán Bill Ward indult be leginkább, ilyeneket kérdezett, "Mikor kelünk már útra ismét?" Egyébként mindannyian élveztük a dolgot, igazán klassz volt. A szétválásunk óta eltelt évek alatt jöttünk rá, mennyire fontosak vagyunk egymásnak, milyen szerencsések voltunk, és, mit is csináltunk valójában. Manapság tiszteljük, megbecsülünk egymást... Sosem gondoltam volna, hogy ennyire sikeres lesz a körút. Tudtam, hogy érdeklő az embereket, de hogy ennyire, azt azért legmerészebb álmomban sem hittem volna. A végtelenségig úton lehetnék, ha akarnék, ugyanis még mindig jönnek a jobbnál-jobb ajánlatok. Eleinte egy kisebb kört akartunk csak, úgy gondoltuk, majd meglátjuk később. Most már nem vagyunk fiatalok, nem bírjuk a hosszú évekig tartó turnézást, ezért gondoltuk azt, ülnünk kell a seggünkön... Ma már nem vesz körül bennünket a korábban jellemző örület. Kinőtünk a drogokból és az italból is.

- A Sabbath sikere elképzeléseidet mennyire változtatta meg?

T. I. - A mérce ezúttal minden eddiginél magasabb volt, nem csak egy egyszerű szólólemezt akartam kiadni. Tudod, évek óta dolgozom ugyanazzal az énekessel, tudtam, mit várnak el tőlem az emberek, ezért kellett a vérfrissítés. Nem hat hét alatt gyártottam le a nótákat, hanem vártam a fickókra, közben pedig írtam a különböző hangulatú dalokat. És ez szerintem érződik is az anyagon.

- Mikor jött az önálló lemez ötlete?

T. I. - Elég régen, vagy négy-öt éve kezdtem el ezen gondolkodni. Először tizenöt nótát születt, ezekből egyetlen dalt használtunk fel mindössze, a Henry Rollins-ét, a többit eldobtam... Ő az egyik legnagyobb, leghűségesebb Black Sabbath rajongó. (Nevet...) Bármikor Angliában járt, mindig körülöttünk legyeskedett, állandóan a nyakunkon lógott. Ott volt a koncertlemezünk keverésénél is. Mutogattam neki a riffeket és egyszer csak felkiáltott: "Ez az én nótám! Énekelhetném ezt?" Én meg mondtam neki, "Hogyne!", így született a Laughing Man (In The Devil Mask). A producer Bob Marlett tőkölése és az én nehezen kivitelezhető ötleteim miatt csúszott ilyen sokat az album megjelenése. Tudod, ő sem kedvelte a munkamódszereimet, emellett én sem az ő hozzáállását. Jól lefárasztottuk egymást.

- Az énekesekkel együtt komponáltál, vagy csak a dalírás után kezded a megfelelő embert keresni?

T. I. - Is-is. Néhányukkal spontánul, céltalanul jammeltem, de akadt olyan is, aki konkrét ötlettel jött, mint Billy Corgan például. Vele nem csak azonnal megírtam, hanem rögzítettem is a dalt. Philip Anselmo egyszer Los Angeles-ben járva, beugrott hozzám, megnézte, hol tartok, én meg rögtön mutattam neki

pár riffet, és felajánlottam, ha akar, beszállhat, ő nem sokat ténlenkedett. Őt hat órával később már be is fejeztük a munkát. Dave Grohl volt beindulva a leginkább. Egy fárasztó nap végén, este tízkor jelent meg a stúdióban, és egyből a dob mögé ült és ütlegelni kezdte. Serj Tankian az egyik legdinamikusabb énekes, akit az utóbbi időben láttam. Eleinte sem velem, sem a stúdióval nem szimpatizáltam. Azután a '99-es Ozzfesten rájöttem, ő egy nagyon jó énekes és egy kellemes figura... Felemelő volt ezekkel az arccal dolgozni. Tudod, hányszor feltettem magamnak azt a kérdést, "Vajon mi fog ebből az egészségből kiülni?" Megszámálhatalanul. Hogy a stúdióon kívül a barátaid, tisztelőid, nem jelent semmit. Velük együtt dolgozva, összearra ismered meg őket igazán.

- És Billy Idol hogyan került képbe? Évek óta nem hallottam róla semmit...

T. I. - Ő, igen, ez tényleg így van. Szóval Bob Marlett-től hallotta, hogy szólólemezt csinál. Aztán kiderült, hogy ő meg éppen a szomszéd stúdióban fabrikálja a saját anyagát. Felhívott, megkérdezte, "Mi lenne, ha...?", én meg nem tudtam nemet mondani neki. Átjött, pár számot rögzítettünk, amelyekből mindössze egy került a lemezre.

- Akadt olyan, akivel szerettél volna együtt dolgozni, de nem sikerült?

T. I. - Most lehet, hogy összeszarod magad, esetleg kinevetés, de Tom Jones volt az egyetlen, aki nagyon elfoglalt volt, és nem tudott időt szakítani rám. Majd legközelebb talán. Egyébként a sok várakozás miatt húzódtott el a lemez megjelenése. Tudod, nem akartam a stúdióba betelepülni és az arcokat magam köré rendelni. A Skunk Anansie sikere következtében, Skinre két és fél évet vártam. Amikor egymás közelében voltunk, még akkor sem tudtuk tető alá hozni a dolgot először.

- Mindenki magának írta a szöveget?

T. I. - Igen, mindenki saját magának dolgozta ki, tökéletesítette a szöveget, az énekállomokkal együtt. Tudod, mindenki tisztában van a képességeivel, emellett jó, ha egyéniségüket is beleiszóvik az adott dalba. Más az, amikor kész szöveget adsz valaki kezébe, mert általában nem úgy énekl, ahogyan azt elképzeled - máshogy ejti a szavakat, és a hangulat "elferdül".

- Egykori zenésztársaid is feltűnnek a lemezen, érdekelne, hogy Ronnie James Dio-val milyen a kapcsolatod? Őt miért nem hívtad meg?

T. I. - Évek óta nem láttuk egymást, nem is beszéltünk régóta, ugyanis nem a legnagyobb barátságban távozt a zenekarból. Nem vagyok haragtartó típus, de először félreértéseinket kell tisztáznunk, a zenélés aztán jöhet csak.

Gaul P. interjúja alapján összeállította: norbitam

A könnyűzene világa teljesen kettészakadt. Vannak a médiában mindig látható, ún. sikervárományos, ügyeletes statiszták és vannak, akik nem láthatók, mégis zenélnék. Utóbbiak közé tartozik Varga János, az East együttes egykori gitárosa, aki jó másfél évtizedig ette a várorlistások kenyerét, mire a napokban végre megjelenített legújabb szólólemeze. Persze eddig is tette a dolgát, és hogy milyen tapasztalatokkal, arról szól az alábbi beszélgetés.

Tételezzük fel, hogy csak gyermekkori barátaid ismerik, miként és miért került gitár a kezvedbe...

Ha nagyon pontosan akarok fogalmazni, akkor azt mondom, hogy a szomszédunkban lakó srácnak a hatására. Szegedi vagyok, és onnan egyesek kishatárátlépővel átátrándultak Jugoszláviába, ahonnan áthozták a Juke Box magazinokat és a hozzájuk tartozó műanyag hanglemezeket. Nos, a házukban lakó egyik fiú lemezjátszóján hallgattuk ezeket a becses kellekeket, köztük Kinks, Animals, Yardbirds nótákat. Az illető egy gitárt is fabrikált magának, én is kaptam egy nagyon egyszerű kis dobogitárt és ezen tanította meg nekem az Animals együttestől a House Of The Rising Sun (=Felkelő Nap háza) című dalt. A mai napig ez az egyik kedvencem, életem meghatározója. Később kisebb alábbhagyott ugyan a lelkesedésem, és csak 1966/67 táján csapott meg ismét ugyanaz a zene, attól kezdve viszont minden nap több órát volt a kezemben a hangszer.

A nem szegediek számára, az East együttesrel kerültél a köztudatba, pedig előtte már egy ideig az Angyalok nevű csapattal is rendszeresen játszottál.

Amikor bekerültem ebbe a zenekarba, én 17 éves voltam, a vezető 30. Akkoriban rettenetesen futott Lengyelországban az SBB (=Silesian Blues Band - Sz. G.), ahová 1974-ben a zenekarunk turnéján magam is eljutottam. Előtte szegedi barátaim már megmutatták nekem a Mahavishnu Orchestra lemezeit, amelyeket viszont az SBB koppintott le. Az Angyalok-nak több mősora volt, így a külföldi vegyes program, Cream, Rolling, Hendrix nótákból, egy másfél órás saját számokból álló anyag, egy, fő-

Varga János

A média ellenszelében

leg John Mayall Turning Point albumára épülő blokk és egy totális free-jazz részlet. Ugyanaz a csapat tehát egyik nap Angyalok felirattal rock, két nappal később meg free-jazz-t muvelő Vági-Ék együttesként lépett fel. Lengyelországba is ezzel a mufajjal jutottunk ki, és a látottak hatására alapítottuk meg hazatérve - Móczán Péter, Király István és jómagam - az East együttest.

A zenekar instrumentális időszakát később Zareczky Miklós belépésével felváltotta a vokális korszak. Külső nyomásra váltottatok, vagy saját belátásból?

Ha tudunk volna akármilyen kis mértékben is énekelni, akkor első perctől lett volna vokalistánk. Egy idő után rá kellett jönnünk, hogy így nem juthatunk előbbre, és mások is ezt sugallták. Az East első - már Zareczky-vel készített - lemezei ennek ellenére 60-40%-ban megtartották az instrumentális részek arányát a vokálissal szemben. A bemutatkozó albumból 70000 példány ment el, ami a jelenlegitől lényegesen eltérő, a progresszív műfaj számára kedvezőbb viszonyok mellett is komoly dolognak számított.

Végül miért szakadt meg a kapcsolatok az East-tel?

Úgy éreztem, hogy mást kell csinálnom, mert nekem nem fekszik tovább az a vonal, és ezen a ponton megint belépett az életembe az SBB. 1986. november végén idehaza turnéztunk vezetőjűkkel, Jozeffel. Utolsó fellépésére a Krisztina téri templomban került sor, ahol azt a dalát is eljátszotta, amit a pápa lengyelországi látogatására írt. Egyedül zenélt a szintetizátoraival, és csak annyit mondott nekem, hogy mindenkinek azt kell tennie, amihez kedvet érez. Ezután jelentettem be a kiválásomat, és készíttettem el az Art Reaktor albumot.

Azóta csak azt csinálsz, amihez kedved van?

Igen. Soha nem mentem vendéglátózní, nem mentem bele olyan dolgokba, amihez nem fülött a fogam, igaz, voltam már néhány olyan produkcióban, amire többen azt mondhatják, hogy mit kerestem én ott. Arról van szó, hogy szeretem megmérteni magam, hogy eleget tudok-e tenni a kihívásnak. Itt van, pl. az említett Angyalok vonal, amelyben a zenekarvezető hívta fel a figyelmemet arra, hogy hallgassam Rory Galagher-t, Hendrix-et, Winwood-ot, hogy érzékeljem, mennyire nem a hangmennyiség számít, az ízeket kell érezni. A mostani Cikk-Cakk Company és a Hobo Blues Band zenészéletem első három évének vetülete, ugyanazok a zenék köszönnek vissza, mint amit annak idején játszottam. Gidófalvy és Donászy olyan töltéssel látott el, hogy megerősödve folytathattam ezt a ZZ Top-os rhythm and blues vonalat.

A felületes, külső szemlélő számára két teljesen eltérő világnézetű emberrel - Hobo és Cidó - játszol két csapatban is. Sokat kell egyensúlyoznod közöttük?

Nem folytatok struccpolitikát, de nagyon komolyan mondom a következőket. Ha valaki tényleg zenél, akkor ne foglalkozzon egyenesben politikával, mert az a politikusok dolga. Elég nagy gáz lenne, ha a különböző színű srácok nem játszhatnának együtt sehol a világon, hiszen akkor lényegesen szegényebb lenne a műfaj. Nem lenne rock sem, ha nem keveredtek volna a különböző szemléletű fazonok, és valaki felosztotta volna a vonalakat. Én sem Attilával, sem Hobóval nem keveredek erre a területre. Azt szeretném, ha a politika nem is merülne fel a zenekarokban, egyébként is úgy tudom, hogy Attila és

Hobo sem perben és haragban nem áll egymással.

Visszatérve a szólólemezeidre, hol voltak hozzáférhetőek, mert őszintén megvallom, én bizony sehol sem láttam őket?

Nem csoda, mert ezek a lemezek nem jelentek meg sehol. Egyedül a Periferic Records vállalja fel az országban azokat a zenéket, amelyeket a napjaink médiája által betömött fül hallgatóság nem bír követni. A cég vezetője, Böszörményi Gergely viszont úgy gondolja, hátha kiveszik az a dugó a fülekből, így az általad említett és hiányolt lemezek nagy valószínűséggel szintén a Periferic-nél fognak megjelenni, hiszen anyaguk elkészült, játszottam is előben. Az Ergia Project lemezt Mandel Robert tekerőlan-tossal, valamint két német zenésszel vet-tük fel, és sokáig úgy volt, hogy a Deutsche Grammaphone társaság adja ki. Csakhogy a stúdióidőt finanszírozó pénzember úgy gondolta, hogy ez a zene sokkal többet ér, és a kialakulóhoz képest és jóval többet akart a kiadótól kicsikarni, azok meg elküldték a fenébe. A kiadói jogokat végül is Mandel szerezte meg, és Magyarországon dobta piacra. A János Varga néven megjelent Into The Light szintén Németországban látott napvilágot egy olyan kiadónál, amelyik nem lemez, hanem zeneeladással foglalkozik. Ez a cég kizárólag szerzőkkel köt szerződéseket, nem zenekarokkal, és ennek megfelelően terjeszti a zeneanyagot. Mintegy negyven országban - így nálunk is - van képviselőjük, és filmhez, reklámokhoz használják a szerződött zenéket.

Az új, The Wings Of Revelation I. című lemezéhez van néhány észrevételem: nincs basszusgitáros megnevezve, megszólalásában a korai East időszakot idézi?

Külön basszusgitárost azért nem jelöltünk meg, mert a dobok kivételével ezeket Király István kezelte - minden hangszeren én játszottam, a billentyűs szólók pedig Lengyel Zoltántól (After Crying tagja) származnak. A zeneanyag főleg az első rész, valóban az East lemezes időszaka előtti, instrumentális korszakából való, egyébként saját, ki nem adott témáim. Úgy érzem, hogy bár korát tekintve egyik-másik bizony a második X-et tapossa, mégsem elavult, sőt örök értékeket képvisel. Van benne líra, és persze a mai progresszív zenei világ sem hiányzik. A lemezbemutató koncert január közepén a MOM Művelődési Házban kerül sor.

Instrumentális lemezről van szó, de azért nem lett volna rossz az angol mellett magyarul is feltüntetni a címeiket.

Mivel szöveg valóban nincs, talán nem akkora szentségtörés az angolosítás, ugyanakkor senki ne gondolja, hogy hát fordítottam az országnak. Sajnos ennek a zenének pillanatnyilag Magyarországon alig van piaca, ezzel szemben a Periferic Records által az After Crying és Solaris révén kiépített külföldi lehetőségek lényegesen biztatóbbak. Nagyon remélem, hogy előbb-utóbb nálunk is pozitívan fog változni a zenei ízlés, és akkor már ennek megfelelően tudjuk tervezni jövőbeni lépéseinket.

Szakács Gábor

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t a t ó

Blue Haze

Songs of Jimi Hendrix

Megjelent: 2000. szeptember 12., Ruf Records RUF 1053, Magyarországon forgalmazza a Mafioso Records.

Címek: (1) Eric Bibb: Angel, (2) Walter Trout, Popa Chubby and Jimmy Thackery: Who Knows, (3) Eric Burdon: I Don't Live Today, (4) Buddy Miles and Double Trouble: The Wind Cries Mary, (5) Friend 'n' Fellow: Purple Haze, (6) Walter Trout & The Free Radicals: Star Spangled Banner, (7) Walter Trout & The Free Radicals: Hey Joe, (8) Taj Mahal & The Hula Blues Band: All Along The Watchtower, (9) Michelle Shocked: House Burning Down, (10) Eric Gales & Trudy Lynn: Voodoo Chile, (11) Bernard Allison: Hear My Train Comin', (12) Vernon Reid & Michael Hill: Red House, (13) Ana Popovic: Belly Bottom Window, (14) Alvin "Youngblood" Hart: Remember, (15) Aynsley Lister: Little Wing, (16) Eric Burdon: Third Stone From The Sun/The Story Of Life.

Lejátszási idő: 75 perc 03 mp.

Nyilván a Hendrix-évforduló ihlette, de legalábbis

előbbre sorolta Thomas Ruf cégének kiadványát, a Kék kődöt. E lemezek voltak már előzményei a kiadónál - gondolok itt Janis Joplin (Blues Down Deep), valamint a Rolling Stones (Paint It Blue) dalait feldolgozó kiadványok, melyekről már írtam e helyütt. Ezen a válogatáson is érdekes feldolgozások hallhatók - ez már a stáblistából is kiderülhetett. Jimi egykori barátja, Eric Burdon két dallal szerepel, (és egyúttal a kísérfőzetke szövegét is írta), Buddy Miles a néhai SRV kísérfőzetke, az egykori Canned Heat, Bluesbreakers, majd magát önálló gitárosként, Walter Trout három dalban is közreműködik, meg aztán a négy hölgy: Constanze Friend, Michelle Shocked, Trudy Lynn és Ana Popovic (aki a belgrádi Hush gitárosaként néhány éve a paksi fesztivál közönségét is meghódította). Vernon Reid (Living Colour) Michael Hill-lel a Vörös házban... Sokan és sokszor nyúltak hozzá Hendrix dalaihoz, de most nagyon változatosan tették. Eric Bibb egy szál zongora kíséretében énekel, a Friend 'n' Fellow kettős egy szál gitár + dobprogramos Bátor ködje új dimenzióba röpit. Trudy Lynn igazán férfias mélységből indítja Voodoo Chile-ját. Ana a stúdióban minden gitárszólamot maga játszott fel, még sincs agyongitározva, a bőgő pedig nagyon finom és stabil alapot ad. Eric Burdon nem lenne az, aki, ha az instrumentális Harmadik kőbe nem szóné bele Jimi történetét. ****

SHEMEKIA COPELAND:

Wicked

Megjelent: 2000. szeptember 13., Alligator ALCD 4875, Magyarországon forgalmazza Karsay és Tsa Kft.

Címek: (1) It's 2 A.M., (2) Not Tonight, (3) Love Scene, (4) The Other Woman, (5) Whole Lotta Water, (6) Beat Up Guitar, (7) Miss Hy Giditty, (8) Up On 1-2-5, (9) Wild, Wild Woman, (10) The Fool You've Looking For, (11) If He Moves His Lips, (12) Steamy Windows, (13) It's My

Own Tears.

Közreműködők:

Shemekia Copeland (ének), Jimmy Vivino (gitár), Brian Mitchell (billentyűk), Michael Merritt (basszus), James Wormworth (dob).

További közreműködők: Arthur Neilson (gitár-8, 9, 13), Dona Oxford (elektromos zongora-8), Eric King (basszus-8, 13), Barry Harrison (dob-8, 13), The Uptown Horns (2, 4, 8). Különleges vendég: Ruth Brown (ének-11).

Lejátszási idő: 58 perc 20 mp.

Két évvel ezelőtti, nagysikerű bemutatkozó albuma (Turn The Heat Up) után új anyaggal jelentkezett Johnny Copeland gitáros lánya, aki áprilisban töltötte be 21. életévét. Digipak csomagolás, kissé "rosszslányosra" vett figura a borítón, kiváló zenei anyag. Ugyanaz a Jimmy Vivino - aki a Late Night With Conan O'Brien elnevezésű tévéműsorban szerzett hírnevet - vezeti az all-star kísérfőzettest, aki az előző albumon. A lendületes nyitó számban Sugar Blue fújja a szájharmónikát, de a neve lemaradt a borítóról. A hatodik szám némiképp kilóg a többi közül: ott egy szál akusztikus gitár szolgáltatja a kíséretet. "Ez a hölgy tudja, hogyan kell énekelni" - írta a Washington Post, de ezzel a megjegyzéssel nem fedezték fel a spanyolviaszt. Shemekia már most belépett az olyan blues dívák közé, mint Big mama Thornton vagy cégbeli társa, a műfaj jelenlegi nagyszőnye, Koko Taylor. ****

Új blueslemezekről

d i ó h é j b a n

Rusty Zinn: The Chill (Alligator/Karsay és Tsa): A Black Top kiadótól frissiben igazolt Zinn kitűnő mesterektől tanult gitározni, hangja bluesra teremt és szerzőnek sem utolsó. Saját szerzeményeit javarészt Rick Estrinnel jegyzi. Ez az Alligatornál debütáló, de amúgy már a harmadik szólóalbuma. Lendületes előadás, nagyszerű kísérfőkkel. **** (12 felvétel/50'28)

Jerry Ricks: Many Miles Of Blues (Rounder/CRS/Mafioso): Régi ismerősünk, a philadelphiai Jerry Ricks a blues sok mérföldjét megjárta Európában, míg a nyugdíjas korhoz közelítve hazatelepült. Azóta a második otthoni albumával jelentkezett. (Előző lemezét a 61. számban mutattam be.) Ugyanazt a lenyugodott játékot hallhatjuk tőle, amit itt megismertünk. Nekem túl "európaias" ez a módi, odaát valószínűleg a nóvum erejével hat. Most csak 5 saját dal került fel, a többi főként a mesterek, John Hurt, Skip James, Big Bill Broonzy, stb. műsorából. **** (15 felvétel/58'50)

Canned Heat: The Boogie House Tapes (Ruf Records/Mafioso): Két CD egy árbán, ráadásul Alan Wilson 14 felvételen is ott van, Bob Hite meg valamennyin! A belga Walter De Paduwa, vagy másképp a "Dr. Boogie"-ként emlegetett zenekutató magángyűjteményéből kerültek elő ezek a felvételek. Vannak köztük tévé-, rádió- és koncertfelvételek, egyesek jobban szólnak, mások kevésbé, de sok olyan darab, ami lemezen még nem volt hallható a Konzervált Hőtől. *** (19 + 10 felvétel/65'45 + 73'55)

Sax Gordon: You Knock Me Out (Bullseye/CRS/Mafioso): Az '50-es évek divatja szerinti szvinges, R&B-s felvételek az egyik legtöbbet foglalkoztatott blues szaxofonostól, Gordon Beaddle-től. Főszerepben természetesen a szaxi - maximálisan. A gitárt meg Duke Robillard pengeti. Kiváló talpalávaló,

gyorsak, lassúok, minden igényt kielégít, így a báli szezon idején az igényes fülök is táncolhatnak jó zenére. **** (13 felvétel/52'20)

Walter "Wolfman" Washington: On the Prowl (Bullseye Blues Basics/CRS/Mafioso): Ez a középkorú kategóriába tartozó lemez a "Farkasember" három 1986-90 között készült Rounder albumáról való válogatás. A tüzes soul, az utcai funk és a New Orleans-i blues nagyszerű keveréke lélekkel teli énekkel, nagyszerű fúvós hangszerezéssel, "dadogó" gitározással szólal meg. **** (12 felvétel/62'01)

Eddy Clearwater: Reservation Blues (Bullseye/CRS/Mafioso): A "Főnök" (The Chief) nem vonult rezervátumba: öt számmal ezelőtt írtam dióhéjban lemezéről, és most megint. Duke Robillard a producer, egyben ritmusgitáros. Susie Q itt is, meg egy Édes kis rock and rollerező - Chuck Berry-től. R&R még a saját I Wouldn't Lay My Guitar Down. Ne is tegye le a Séf a gitárt, amíg ilyen lemezekkel képes előjőnni! **** (11 felvétel/54'40)

The Duke Robillard Band: Explorer (Stony Plain/Mafioso): Kedvenc importőröm egyik szíve csücske, Duke Robillard új lemeze igencsak jóra sikeredett. **** (12 felvétel/53'45)

Válogatás: Cajun (Putumayo/INDIEGO): Az elmúlt évben jelentek meg hazánkban a Putumayo világzenei lemezei digipak csomagolásban. Az idei év egyik első kiadványával a cajun műfajt, a zydeco legközelebbi rokonát népszerűsítik, köztük a New Orleans-i muzika egyik "himnuszával" a Hey La Bas"-val. A cajun mottója: "laissez les bon temps roulez" vagyis "let the good times roll!" Nem árt egy kicsit megszabadulni az angol nyelv uralma alól: a báli szezon idején érdemes kipróbálni a louisianai francia nyelvterület tánczenéjét is! **** (12 felvétel/40'40)

Magányos utazó

Beszélgetés Vörös Istvánnal

Vörös István: 1981-ben alakult a Prognózis, amely egy közösség volt. Összejöttünk, kiválasztottuk egymást, és egy garázsban elkezdtünk gyakorolni. Úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Aztán '91-ben, amikor újra nekirugaszkodtam a dobogónak, a koncerttermeknek, új társakat kerestem, akik a korábbi dalokat és a legújabbakat eljátsszák, valamint lemezzre veszik. Ez többé-kevésbé állandó társulat volt, ahol néha jöttek-mentek a zenészek. Tehát már egy képlekenyebb formáció volt, ezért is lett a neve Vörös István és a Prognózis.

Úgy érzem, hogy minden alkotó életében hétévente bekövetkezik a változás szükségessége. Kell, hogy valami új jöjjön, hiszen hét év alatt ugyanazokkal - még ha közben változtak is - azonos hangszerekkel, azokban a hangszerekben gondolkozva óhatatlanul mindenki saját magát fogja ismételtetni. Úgy éreztem, lassan már én is saját magam ismételtetem, és egy helyben topogok. Ahhoz, hogy új ötleteim színre kerüljenek és újabb elképzeléseimet meg tudjam valósítani, meg kellett hozni azt a döntést, amellyel lezártam pályafutásom második korszakát.

Most már saját nevem alatt folytatom pályámat, amit talán korábban is meglehetett volna. Eddig is magam szerettem a zenét, a szöveget, hangszereltem és magam énekeltem dalaimat. Most annyiban változott a dolog, hogy mások a hangszerelések. Több az akusztikus gitár, de úgy alkotok újat, hogy nem modernkedek, nem használok groove-okat, nem veszem be a zenémbe a szintetizátoros dolgokat. Stílusok mellett, talán fölött

álló anyagot akartam csinálni, amiben a régi rajongók is megtalálják azt, amit szerettek, de ugyanakkor az útkeresés fontos tudata is előjön a lemezen. Úgy érzem, sikerült olyan új lemezt csinálni, amelyben ott a régi hangulat, a szövegekben megvan a régi vonalvezetés és gondolatiság, de a továbbfejlődés azonnal fellelhető.

A február 17-i lemezbemutató koncerten tehát egy más jellegű, de a régi hangulatot megőrző album dalait hallhatja a Kongresszusi Központ közönsége. Az új dalok mellett a régiek - Tele van a város szerelemmel, Én az időt nem sajnálom, Köhegyek, stb. - is el fognak hangzani. Kivétítők, díszletek lesznek, tehát meg lesz adva a módja a harmadik korszak indításának. Lesz egy olyan érdekes része a koncertnek, amikor elkezdnek fogyni a zenészek a színpadról. Hárman játszunk, majd egyedül maradok, és úgy adok elő egy-két dalt. Vendégem lesz Menyhért Judit, akit egy "Ki Mit Tud?"-on fedeztem fel. Vele duettet énekelek, majd újra rádörrent a zenekar, melyben Boros Attila (billentyűs hangszerek), Kucsera Géza (szaxofon), Markos Gergely (basszusgitár), Horváth Róbert (dobok) és Kékkői Zalán (gitár) szerepelnek. A tervek szerint a koncert legvégén, ahogy egy magányos utazóhoz illik, egyedül maradok a színpadon a gitárral.

Rockinform: Sok sikert kívánunk a koncerthez, és pályafutásod újabb szakaszához! Akik pedig további érdekességekre kíváncsiak Vörös Istvánnal kapcsolatban, látogassanak a

2001. február 17-én este 8 órai kezdettel a Budapesti Kongresszusi Központban kerül sor Vörös István legutóbbi, Magányos utazó című lemezének bemutató koncertjére. Ebből az alkalomból Nemes Nagy Péter beszélgetett az énekes-gitáros-dalszerzővel.

Emlékkoncert Radics Béla 55. születésnapjára

Petőfi Csarnok, 2001. február 1.

Amint előző számunk Csak röviden rovatában beszámoltunk, a legendás magyar gitáros 55. születésnapja alkalmából a Radics Béla R.B. Emléktársaság koncertet szervez. Ezen a PeCsa-béli hangversenyen Radics egykori zenésztársai, ill. későbbi követői tisztelegnek egykori mesterük előtt. A koncert dátuma időközben módosult. A koncertről és az Emléktársaság munkájáról Nemes Nagy Péter a főváros vételkörzetében 98 MHz-en sugárzó Fiksz Rádióban faggatta Tárász Józsefet, aki a társaság elnöke. Ebből a beszélgetésből közlünk az alábbiakban részleteket.

Tárász József: A koncert eredeti dátuma február 6., Radics Béla születésnapja lett volna. Ezt azért módosítottuk, mert Tátrai Tibor akkor Ausztráliában lesz egy lemezfelvételen. Tibusz feltétlenül részt akar venni a koncerten, és így hoztuk február elsejére a rendezvényt. Itt jegyezném meg, hogy a bevétel az Emléktársaság javára folyik be.

Az említett Tátrai Tibor mellett Deák Bill Gyula, Póka Egon - akinek hervadtatlan érdemei vannak abban, hogy a koncert egyáltalán létrejött és ezek a nagyszerű zenészek egyáltalán színpadra állnak - Babos Gyula, Balázs Fecó, Brunner Győző, Döme Dezső, Nagy Feró, Révész Sándor, Som Lajos, Takáts Tamás, Török Ádám, Varga Miklós, Vikidál Gyula, Závodi János, a P. Mobil és a Tűzkerék xT együttesek, továbbá látszólag kevésbé ismert nevek, mint Sándor "Cucu" Károly, Strausz "Csibu" Tibor és Kun Tamás, akik játszottak Bélával, gyermekkori társai voltak, lépnek fel. Az utóbbiak élete úgy alakult, hogy más pályát választottak, de annak idején méltó társai voltak Bélának.

A Tűzkerék xT és Strausz "Csibu" Tibor Sirató címmel egy maxi-CD-t készített el. Radics Béla emlékére szól ez a lemez, amit már fel is vettek. 500 számo-

zott példányban jelenik meg a CD és azt csak a koncert helyszínén lehet megvásárolni.

Radics Béla nevének említésekor sajnos mindmáig szinte kötelezően teszik hozzá, hogy alkoholista volt. Elő kellene idézni azt az állapotot is, hogy a zenéről legyen szó elsősorban. Arról, hogy Radics Béla mit alkotott, hogyan indította el hazánkban a progresszív zenét a Syrius és Mini együttesekkel vállaltva. Az Emléktársaság tagjai úgy érzik, hogy az a diszkrimináció, amely Béla egész pályáját végigkísérte életében, - különösen zenei meg nem alkuvása miatt, - a mai napig fennáll. Pedig, ha Radics Béla nem ismerteti meg a magyar fiatalokkal olyan hamar Jimi Hendrix, a Cream és a Yardbirds zenei világát, akkor a magyar rockzene fejlődése néhány évvel lemarad. Nem vagyok szociológus, de azt hiszem sokkal több csavargó fiatal járt volna az utcán, - most csak a saját példából, saját környezetemből indulok ki, úi. született angyalföldi vagyok magam is, - akik szabadidejükben gitárt fogtak, ill. jártak a koncertekre. Sokan azzal támadták, vádolták Radicsot, hogy "csak" koppintja Jimi Hendrix és a Cream dalait. Már a Sakk-Matt együttesnek is voltak saját dalai. Az egyik a Hosszúhajú lány, ami egy tipikus rhythm and blues szám, a másik a Levegő királya, egy óriási blues, ezeket minden egyes koncerten játszották is. Sajnos ezekről nem maradt fenn felvétel.

Az Emléktársaság összejöveteleit minden hónap első péntekén délután 6 órakor az angyalföldi József Attila Művelődési Központban (Bp., XIII., József Attila tér 4.) tartja. Egy csónakban címmel emlékeznek azok a zenésztársak, akik valaha Bélával játszottak. Ezeket a beszélgetéseket, visszaemlékezéseket rögzítjük, archiváljuk és a társaság Zöld Csillag nevű fanzinjában közöljük. Most azonban a február 1-jei koncert megszervezésén dolgozunk.

Petőfi
Csarnok
2000.
december 21.

Nem mondanám, hogy "full" volt a csarnok és a csilláron is lógtak. Szellősen álltunk, de mindenütt fejek voltak, még az előtérben is. Összefutottam Szűcs Lacival, a TRB új kiadójának a főnökével, aki mosolyogva nyugtázta, hogy van még közönsége a rockzenének.

A "Nem adom el a lelkem senkinek" című új szám klipjét két nagy kivetítőn mutatták be kezdésül, majd elsötétült minden és jött a már megszokottnak tekinthető Zarathustra nyitány szignálképpen. Aztán "Öregesen" indult az élő zene, majd "Rocktóber"-rel folytatódott - mintha a '98-as parkszínpadi koncertet hallanám, gondoltam, de máris megszólalt a "Boszorkányrepülés", a "Déja Vu", "Bárcsak tudnánk vigyázni rád", "Szabad vér" és a Bajnok által énekelt gyönyörű szép "Ha jössz hozzám, késő". És ezután indult be a verkli: jöttek az új TRB-számok, indult a lemezbemutató program. Zsinórban tíz új nótát kaptunk a pofánkba, a hangerővel nem spóroltak a technika kezelői. Ettől függetlenül rendben volt minden, talán nagyobb lendületet éreztem így élőben, mint a frissen hallgatott lemezen - de lehetett ez csalóka érzés is. A címadó "Szárnyakon szédülő"-höz csatlakozott szájharmonikán Horváth Misi, de ez csupán vizuális látvány volt inkább. Vagy elfelejtették föltozni a mikrofon potiját, vagy be se volt élesítve... Rossz pont az illetékesnek. Pedig ebben a balladaszerű nótában igazán jól színez a kicsiny

hangszer. Sebaj! - gondoltam, majd otthon meghallgatom a lemezről. (Úgy is lett!)

Mindenesetre az új lemez dalai nagyon jól sikerültek, állapítottam meg elsőre. Na, jó! Másodikra, mert egyszer már meghallgattam az új lemezt a buli előtt. "Misko!c", "Menj tovább", ment tovább a buli, majd jött Török Ádi a fuvolájával és az öreg cimborával, Závodi Janóval közös régi nótájukat nyomták el, "Asztalhoz leültem" és még egy újabbat a "Rabocska" időből, "Hívj fel". A fuvola halkabb hangszer, mint a herfli - morfondíroztam magamban, - és itt mégis úgy szólt ez a légies hangú instrumentum, hogy csak na! Úgy látszik nem mindegy, ki áll a mikrofon mögött. Ádám el és újra a TRB legénység maradt a színpadon: "A tegnapi itthagított", - célzás ez? - majd a "Hűvös, bűvös rock'n roll"-al még jobban fölpörgették a bulit. Aztán meghajlás. A közönség meg csak néz, jó száz perce megy a buli, de hol marad a meghirdetett sztárvendég: Révész Sándor?

Jött a szövegíró Horváth Attila és a saját dalcímeiből, soraiból egy jópofa összeállítást mondott. Kezdtünk megnyugodni, mert ezen részletek döntő részét a Kölyök énekelte. A zongora meg a gitár belekezdett egy melódiába: "Ha volna két életem", és érkezett is Révész... Azt hiszem, ezt a pillanatot várták sokan itt a csarnokban. "Becsület" - nézek Som Lajos felé, akihez egy régi haver beszél. Nem könnyű ismert embernek lenni, gondolom, a fenébe kívánhatja most az illetőt az egykori basszeros... Három nap múlva karácsony, be is jön a "Kívánj igazi ünnepet". A dal a gitárszólótól megismétlődik, és ekkor jut eszembe, hogy vajon a fotósunk ezt megörökítette-e? "Utolsó cigaretta", legvégül még egy új dal a színpadra lépett vendégek segítségével a refrénben: "Holnap reggel elutazom". Én is, hiszen családi ünnep jön hamarosan és a lelkemben egy jó buli emléke maradt. Él még a rock a második évezred végén is!

NNP /Fotó: Dávid Zs/

Ez a szilveszter és évforduló mindenképp számvetésre készíti az embert. Ebből a célból kérdeztük a klasszikus hard rock egyik hazai élcsapatának vezetőjét, Zeffer Andrást, hogy válaszaival mutasson utat a rock híveinek a csüggedés, illetve a remény irányába.

A Tunyogi Rock Band egyre inkább csak TRB néven jelentkezik. Minek tulajdonítható ez a névváltozás? A TRB egy komplett zenekar gyűjtőneve és nem egyetlen ember hierarchiája. Mivel úgy látom, hogy ebben a csapatban öt zenész egyként húz, hogy a produkció tökéletes legyen, az eredményt se egyetlen ember nevéhez kössük. Persze tudjuk, hogy a TRB kit takar, hiszen Tunyó, mint az egyik alapító, komoly részese a történelemnek, de mint említettem, a közönség nem csupán egyetlen embert akar szeretni, látni, ünnepelni, hanem mind az ötünket egyformán. Ezért döntöttünk a rövidített forma mellett.

A december 21-i koncert majdnem teltházat vonzott a PeCsában. Milyen okokra vezethető vissza ez az egyértelmű siker, amikor jószerevel már csak egy maroknyi ember tartja a lelket ebben a műfajban? Úgy érzem, hogy ebben nagy szerepe volt mindannak, amit az elmúlt 25 év során letettünk a rock asztalára. A közönség szeretete árad ebből a megnyilvánulásból, hogy a zenekart elfogadják és tisztelik - ami igen nagy szó -, nem felejtették el a múltunkat, mi is ugyanazzal a tisztelettel járjuk a Mobilball készült dalokat, mint az új saját számainkat. Ez a tömeg azt jelzi, hogy nem volt hiábavaló az elmúlt négy év, ahogyan tavaly ilyenkor a Körcsarnok is megtelt, amikor a koraszülött babák számára adtnak jótékonyági koncertet. Minden évben igyekezzem kitalálni valamit, ami megmozgatja az embereket, és teszem ezt nem kifejezetten a zene szeretete miatt, hanem azért, hogy együtt legyünk, és együtt hallgassuk, amit alkottunk. Hogy a rock hanyatló ágban volna? Nem először halom ezt a szkepticizmust, de ha egy

Optimistán az új évezredben

TRB

kávézót, vagy kocsmát nyitnak, a név elé mindig odateszik a rock szócskát.

Szeretem az optimizmusodat, de éves visszatekintésben egyre inkább azt látom, hogy műfajidegen csapatokra húzzák a rock kabátot. Váltunk témát. Tudom, hogy egészséges életmódot folytatás, mégis mi a véleményed a drogokról?

Az embert nem azért teremtették, hogy folyamatosan rongálja a szervezetét, sokkal inkább arra, hogy önmagát és környezetét normális életben tartsa, következésképpen maximálisan amellett vagyok, hogy a káros szenvedélyeket hagyjuk ki az életünkől. Annak idején mi még csak söröztünk - ezt ma is megtesszük - de annak hatását másnapra kialudtuk és mehetünk dolgozni, mert nem hülyültünk meg. A drogozónál viszont az agyadat kapcsolod ki, és ha ezt folyamatosan megteszed, akkor véged van. Az enyém történetesen azért van, hogy gondolkozzam vele. Az sem volt véletlen, hogy tavaly a koraszülött gyermekekért adtunk koncertet, hogy ennek érdekében négy minisztériumot fogtam össze. Sajnos ebben a tekintetben is előkelő helyet foglalunk el a világranglistán, ennek oka a szegénységben, a megbomlott családi egységben, az idegeskedésben keresendő. A mi akciónk, mégha csupán egy mákszem is a hatalmas zsákban, minden biztonnyal elgondolkoztatta az embereket, és ha csak egyetlen családdal több maradt

meg az idén, már megérte a koncertünk.

Rendkívüli vendégek volt Révész Sándor, aki évek óta először állt egy színpadon Závodi Janóval. A külvilágtól meglehetősen visszahúzódtott énekest hogyan sikerült rávennetek erre a lépésre és lesz-e még további közösködés?

Régi álmom valósult meg. A Generál koncert után felmentem a zenekar öltözőjébe, ott, majd a rákövetkezett fogadáson is beszélgettem Sanyival, aki elfogadta a javaslatomat. Ő is vágyott már a közönségre, hogy élően tolmácsolja a gondolatait, így történhetett, hogy a koncerten már közösen adhattuk elő a karácsonyi dalokat. További komoly tárgyalásokat folytatunk a jövőre vonatkozóan, és bár konkrétumokról még nem számolhatok be, nagy valószínűséggel állíthatom, lát még bennünket a közönség együtt a színpadon.

Az új lemezen 15 felvétel hallható, egy óra terjedelemben. Hogy jött össze ez az iszonyú mennyiség? Ebben az évben már nem akartunk lemezt készíteni, magánkiadásban pedig egyáltalán nem. Az eddigi három CD - a stúdió, a koncert, a japán és a nyugati piac érdeklődése nyomán készült angol nyelvű A King For Yesterday, a műsoros videó -, a rengeteg esemény az elmúlt három év alatt teljesen kifacsart bennünket. A további finanszírozást magunk már nem bírtuk, Horváth Attila

szövegíróval is azt beszéltük meg, hogy amennyiben akad egy kiadó, amelyik felvállal bennünket, akkor működik tovább a zenekar. Ha nem, akkor a magyar könnyűzenei paletta ismét szegényebb lesz öt zenésszel. Ekkor kaptuk a Sony Music ajánlatát, és őszintén mondom, jólesett, hogy valakit érdekel ez az anyag. Tavaszra terveztük, a sors azonban úgy hozta, hogy október 15-től stúdiómunka, majd decemberi megjelenés és bemutató következett.

Lényegében ez a második stúdióalbumunk, ez dönti el, hogy a zenekar képes-e továbblépni. Amikor elkészültünk a munkával, és végre meghallgathattuk a CD-t, Attila is azt mondta, hogy elkészültök élete legjobb szövegei, mi pedig azt, hogy olyan album született, ami jobb lett, mint „A tegnapi itthagyt”. Ez azt jelenti, hogy a TRB továbbra is életképes.

Ezek szerint egyetlen számot sem játszottatok korábban?

A PeCsa-ban igazi ősbemutató zajlott, a dalokat korábban nem játszhattuk, mert csak októberre készültek el. Úgy érzem, hogy a közönség nagyon várta ezt a lemezt, és ha most nem jelent volna meg, lehet, hogy többek elfordulását vonta volna maga után. Ezzel szemben a PeCsa szinte annak ellenére megtelt, hogy karácsony előtt már mindenki elkölti a pénzét, a mi esetünkben mégis maradt annyi, hogy belépőre is teltett.

Sokan azt mondják, hogy haladni kell a korrall, és annyi technikát kell beépíteni a zenébe, amennyit csak lehet. Ezzel szemben a TRB egy hagyományos rock albumot készített, a modern vívmányokból minimális mennyiséget használt fel. Miért?

Bár foltjaiban nálunk is megjelenik a technika, azért maradtunk a hagyományos hangszerelésnél, mert nem akartuk korábbi énünket meghazudtolni. Donászy Tibi hús-vér ember, és ahol ilyen alap van, akkor nyugodtan háttérben hagyhatjuk a gépeket, mert ne az emberek segítsék a gépeket, hanem fordítva. Ha az alap korrekt, akkor Závodi Janónak és nekem 'csak' az a szerepük, hogy meghangszerezzük az ötletet. Ezen a lemezen kikiristályosodott minden, ami bennünk volt, az eddigiekkel ellentétben nagyon sok vokált - nőit is - használunk, akusztikus gitárt, szájharmonikát szólaltattunk meg.

Milyen indokok alapján választottátok ki a tucatnyi felvételből az album címét?

Horváth Attila dunakeszi nyaralójában

írta a szövegeket és egyik éjjel úgy három óta körül rámteléfonoált, hogy megtalálta a lemez címét. Úgy érezte, hogy ebben a dalban és szövegben - Szárnyakon szédülő - minden benne van, ami egész életünket végigkíséri, mindazokról szól, akik ehhez a közegehez tartoznak, aki nem a földön járnak. Szédülünk, mert mámorosan benne vagyunk ebben a műfajban, ez a gondolat csodálatos megfogalmazása ennek a rockvilágnak.

Mikor indul számotokra a szezon az ünnepek után?

Megszületett a lemez, lezajlott a nagykoncert, elkészült a Nem adom el a lelkem senkinek klipje. Januárban egy kicsit pihenünk, a családdal akarunk több időt tölteni, de februártól már indul a budapesti új téli klubunk, a Bem rakpart 6. sz. alatt, minden hónap harmadik szombatján. Májustól minden kedden visszamegyünk az Orczy kertbe, októbertől decemberig megint a Bem rakpart következik. Március végétől egyhónapos országos lemezbemutató turnéra indulunk, április 30-án a TRB nyitja a PeCsa szabadtéri évadát. Nyáron, 07.20-08.20. között Balaton körüli roadshow-t terveztünk, az esetleg egy újabb koncerttel zárjuk. 2002-ben új TRB album készül, ugyancsak a Sony kiadásában, és persze várnak bennünket Németország, Hollandia, Belgium rock klubjai.

Hogyan lehetne jellemezni az elmúlt 50 év rocktörténelmét? Lecsengett a műfaj, és az utolsókat rúgja, vagy látsz-e okot az optimizmusra?

Kategorikusan nem lehet kijelenteni, hogy itt a vége. Én úgy látom, hogy annak idején egy végtelen szinuszcörbe indult útjára, amelynek van egy állandója, amit ez a műfaj fenntart. Biztos vagyok benne, hogy a rock elpusztíthatatlan, de hogy meddig fognak bizonyos formációk fennmaradni, az nem a műfajtól függ, hanem a formációk résztvevőitől, hogy lesz-e a zenészekben annyi erő, hit, tudás, hogy fenntartsák a műfajt önmaguk és mások számára. Ez a zene és életforma változhat, de mindig is gerjeszteni fogja önmagát. Lehet, hogy mi már nem leszünk, de a rock akkor is létezni fog. Ezért is nem frázisként mondom, de magam és a zenekar nevében kívánok minden Rockinform olvasónak és a rock kedvelőinek nagyon-nagyon boldog újévet. Aki eddig el volt keseredve, mostantól ne tegye, ne nézzen vissza, hanem kezdjen el dolgozni.

Szakács Gábor

Egy új lemez apropóján

SEAR BLISS

A szombathelyi Sear Bliss azon kevés magyar zenekarok egyike, akik külföldön jelentethették meg lemezeiket. Az eredeti és különleges black metalt játszó csapat három albumig tartó Holland víkendjének (Phantoms '96, The Haunting '98 és a demo újrakiadásának számító The Pagan Winter MCD '97) a kiadóval történt szakítás vetett véget, ám a banda zavartalan működését még a csapategység megbomlását eredményező belső ellentétek is hátráltatták. Azonban az utóbbi időszak bizonytalansága már a múlté, hiszen az együttes egy magyar kiadóval a háta mögött az új esztendő első heteiben jelenteti meg a debütáló lemez nyersességéhez és keménységéhez mérhető harmadik albumát, a "Grand Destiny"-t. Erről és még sok másról beszélgettem a csapat alapítójával és egyetlen ős-tagjával, Nagy András bőgős/énekeskel.

Először is, mi az aktuális helyzetkép a Sear Bliss-szel?

Nagy A.: A legfontosabb az, hogy létezőnk, itt vagyunk. Hosszú hónapokon át tartó kemény munka folyt, és annak ellenére, hogy néhányan ennek az ellenkezőjét híresztelték, nem tűntünk el teljesen. Ezekre a véleményekre a legjobb cáfolat az új lemez, aminek tulajdonképpen az előkészületei folytak az elmúlt időszakban.

Kik alkotják most a zenekart?

Nagy A.: Már az előző lemezen is közreműködő Schönberger Zoltán a dobos, Neubrandt István és Horváth András a két gitáros, a fúvós szerepét Pintér Róbert tölti be, aki koncerteken billentyűzik is, és jómagam vagyok a basszusgitáros/énekes. Érdekeség, hogy mind a lemezen, mind pedig a koncerteken feltűnik egy harsonás srác, őt Pál Zoltánnak hívják.

Ezek az új emberek mennyiben képviselnek más nívót, mint az előző albumokat készítő zenészek?

Nagy A.: Nem voltak különösebb problémák a beilleszkedésüket illetően, hiszen átértékelték a zenét, és a próbák

is rendszeresen zajlottak. Még ötletekre is futotta tőlük, így abból a szempontból szinte le sem lehetne bontani a nótákat, hogy melyik rész kitől származik. Nagy szerencsénk volt, hogy olyan embereket sikerült találnunk, akik ugyanúgy magukénak érzik ezt a műfajt, és alkotni is képesek benne. Ez a felállás egyébként tavaly márciusban realizálódott és novemberben már stúdióban is voltunk.

Az általad elmondottakból világosan következik, hogy az utóbbi egy-két év visszavonultsága nem telt el tértlenül...

Nagy A.: Pangásról szó sem volt, hiszen ha nem is gyakorta, de rendszeresen vállaltunk élő fellépéseket, sőt tavaly nyáron még egy rövidebb külföldi turné is sikerült beiktatnunk. Persze voltak olyan periódusok, amikor a dobossal csupán ketten alkottuk a Sear Bliss-t, de egy pillanatig nem fordult meg az a fejünkben, hogy feladjuk. Vettem egy gitárt és egy szintit, így az sem túlzás, hogy még ketten is kitettünk egy komplett csapatot. Ez az időszak emellett azért sem telt el haszontalanul, mert így időnk volt csiszolgatni a nagylemezre felkerült dalo-

kat.

Miért került pont a Mascot kiadóval való együttműködés végére?

Nagy A.: A szakításnak több oka is volt. Egyrészt a szerződés már a vége felé közeledett, de a leglényegesebb mozzanata az egész ügynek az volt, hogy a Mascot black metalokkal foglalkozó alvállalata, a Two Moons Records, ahová mi is tartoztunk, fokozatosan kezdte leépíteni a tevékenységét, és mára teljesen meg is szűnt. Tehát az egésznek a háttérben elsősorban a Mascot profilváltása állott, akik egyre inkább tendálnak a progresszív rock irányába. Ebben a közegben pedig nem volt, de nem is lehetett volna maradásunk.

Ezek után nem volt mit tennünk, kiadó után kellett néznünk. A hálalást egy kétszamos promo CD-vel próbáltuk bonyolítani, és elég komoly érdeklődés nyilvánult még néhány kisebb kiadó irányából. A legkomolyabb kérő közülük a francia Season Of Mist volt (ők gondozták az aktuális Mayhem nagylemezt-S.P.), és ők már a kész szerződést is elküldték számunkra, azonban néhány vitás pont miatt mégsem sikerült dűlőre jutnunk. Ekkor úgy döntöttünk, hogy nem várunk tovább, igent mondtunk a zenekart már régóta környékező és feltételekben nyugati szintet megütő Nephilim Records-nak. Egy lemezre írtunk alá, és kapcsolataik révén a külföldi terjesztés is biztosított. Ezenkívül a promóció is jó kezembe került, számos hirdetés fog megjelenni, de rajta leszünk válogatás CD-ken is, rögtön a Nuclear Blast kiadó Soundcheck-jén.

Azért arra kíváncsi lennék, hogy számotokra mennyiben jelentett ez visszalépést, hiszen mégis csak egy holland kiadónál dolgozhattatok, ami egy hazai zenekar számára különleges presztízzsel bír...

Nagy A.: A kinti szerződés megvalósulása annak idején mindannyiunk számára egy álomnak tűnt, de menetközben kiderült, hogy ez csak a látszat. A valóság az, hogy mi "csupán" egy magyar zenekarnak számítottunk, és habár rendszeresen megjelentek a CD-k, a promóció szinte a nullával volt egyenlő. Annyi pozitívumot mindenképpen meg kell említenünk, hogy több országban turnézhattunk a Marduk-kal, de ezen felül nem sok juttatásban részesültünk. A lemez-eladások utáni elszámolásnál sem voltak korrektek, sőt azt is mondhatjuk, átverték minket.

Azt meg lehet mondani, hogy nagyjából mennyi fogyott a lemezeitekből?

Nagy A.: Csak azon adatok figyelembevételével tudok erről nyilatkozni, amit nekünk is bevallottak. Ezek szerint a "Phantoms"-ból tízezer darab ment el, ami egyrészt szívderrítő, másrészt pedig szomorú, hogy ebből mi egy vasat sem láttunk viszont. A "The Haunting" adatai azért sem mérvadóak, mert kábé ötezer értékesített darab kimutatása után megszakadtak a kapcsolatok a céggel. Persze ez sem egy korrekt adat, mert sok talált gazdára feketén is. A mini CD-ből pedig ettől is kevesebb fogyott.

Említtetted, hogy a Nephilim olyan kondíciókat tud biztosítani, ami túlszaz az eddigi kereteken. Pontosan mikre gondolsz?

Nagy A.: Például öt hétig lehettünk a stúdióban. De az is teljesen profi mentalitásra vall, hogy megkérdezték az aktuális anyag kapcsán, hogy kit javasolunk a borító elkészítésére? Mi pedig mindenképpen ragaszkodtunk ahhoz a belga festőhöz, aki eddig is készítette a képeket. Mondták, semmi gond! És bár a győriek kisebb cégek számítanak a Mascot-nál, itt abszolúte előnyös pozícióban alkothattunk jelenleg, míg a korábbi istállóknak már nem fűződött különösebb érdeke hozzánk.

Bár nem tükrözik teljesen a valóságot az imént felsorolt eladási mutatók, azonban mégis megegyezhetünk, hogy a "The Haunting" már messze nem volt olyan sikeres, mint a debüt CD. Ez minek tudható be?

Nagy A.: A "Phantoms" annak idején egy kisebb szenzációnak számított. A legismertebb holland metalmagazinban a hónap CD-jének választották, valamint a kiadó is jobban koncentrált rá, megvolt a hírverése is. Viszont ez utóbbi már nem mondható el a mini-ről, a "The Haunting" pedig semmiféle reklámot nem kapott. Azt hitték, hogy az első lemez sikere eladja a másodikikat is. Egyébként meg én csinálnék bannert a sikertelen jelzővel, inkább azt mondanám, megosztott lett a második album fogadtatása. Van, akik egyenesen a legjobbnak tartják, a másik tábornak viszont egyáltalán nem tesz.

Noha a "The Haunting" album Hollandiában került rögzítésre, az anyag keverése már nélkületek zajlott. Halva a kész anyagot, ez nem volt felelőtlenség a részletekről?

Nagy A.: Azok a dalok egészen másképp szóltak volna egy olyan sound-dal, amit mi képzeltünk el. Csakhogy a kiadó ezt nem hagyta jóvá, és úgy döntöttek, hogy ők keverik meg a lemezt, noha ehhez soha nem volt érzékük. Miután hazajöttünk Hollandiából, ezt meg is tették. Persze szeretnénk volna, ha mindez a mi jelenlétünkben folyik, de már nem tudták finanszírozni a kint tartózkodásunkat. Szóval az a keverés nem tetszett nekünk, majd még egyszer átkeverték, ami még rosszabb lett, és az a verzió is került legyártásra. A végeredmény így totálisan más képet mutatott, mint amit előre megálmodtunk. Ha a dobot mindenhol lehetne hallani, ahol fel lett játszva, vagy a szintetizátor nem lenne ennyire hangos, akkor ez egy sokkal másabb lemez lenne. Ellenben most mindent a kezünkben tarthattunk, éjjel-nappal kontrollálhattuk a dolgokat.

Az új album felvételei már itthon zajlottak. Melyik stúdiót használtátok ehhez?

Nagy A.: A Szombathelyi Home stúdiót, és ugyanazzal a hangmérnökkel, Dombly Bertalannal működöttünk közre, aki annak idején a demo és a "Phantoms" lemez felvételeit is irányította. Rendkívül elégedett vagyok a hangzással, ami bizonyítja azt, hogy nem kell elutazni külföldre ahhoz, hogy megfelelő megszólalást biztosítsunk a zenének. A "Grand Destiny" ráadásul sokkal erőteljesebb hangzással van megálva, mint a Hollandiában készített lemez, a kényelmi szempontokat már meg se említem.

Hogyan írnád körül a "Grand Destiny" stílusát?

Nagy A.: A Sear Bliss sajátos hangulata ezúttal is kihallható a dalokból, ami mentes bármiféle modern behatástól. Nem azt mondom, hogy maradiak lennének, csak minket nem érintett meg az a hullám, ami az elveink feladását sugallta volna nekünk. Azt viszik tovább, ami elkezdtünk annak idején, és azért is örülök ennek a lemeznek, mert hatalmas elégtétel számomra. Még ha egy ember sem hallgatná meg, akkor is meg lennék nyugodva. A zenét tekintve durvább és nyersebb az anyag az eddigiek fényében. Meg spontán, mert nem volt száz százalékosan semmi sem eltervezve, egy-két dallam még a stúdióban jött hozzá a meglévő számokhoz.

Az eddig a Sear Bliss védjegyének számító billentyűszólamok és a trombita viszont ezúttal mintha takaréokra lettek volna állítva...

Nagy A.: Ezek a hangszerek pont ott és annyiszor szerepelnek a korongon, ahol és ahányszor szükséges. Mostanra már képesek vagyunk ráérezni arra, hogy miből mennyi kell. De igaz ez a lemez tempójára is: minden gyorsabb és vonatottabb résznek meg van a helye. Ahová pedig passzolnak a fúvós részek, ott hallhatók is, csak talán most még inkább ki lettek dolgozva. Nem egyszer négy szólamban csendülnek fel: két szólam harsona, két szólam trombita. Ugyanez a helyzet a billentyűsökkel is. Nincs olyan uralkodó szerepe, mint a "The Haunting"-on, de ahol felbukkan, ott megpróbáltunk nagyon különleges hangszíneket használni...

A lemezt hol fogjátok élőben bemutatni?

Nagy A.: A lemezbemutató koncertet csak tavasszal szeretnénk megcsinálni, de addig is már le van fixálva néhány kisebb koncert: január 26. Gödöllő, február 2. Tatabánya, február 3. Kaposvár, február 9. Szombathely.

Simkó Péter

A Waterguns együttes nagy hiányt pótol a hazai blueséletben. Ez az a fajta muzsika, amelyet mindenki szeret és nagyra becsül. De még kevesen vállalták fel. A háromórás műsorukban Eric Clapton, Bob Dylan, Robert Johnson örökbecsű szerzeményei csendülnek fel akusztikusan.

A zenekar '99 márciusában alakult, de nem kezdőkről van szó. Paulon László már közel két évtizedes gitáros móltra tekinthet vissza. Papp Levente a Hétfő Este Band tagja. Székely Péter herflis is már több zenekarban megfordult. A hármasszöveghez csatlakozott még az Ausztráliából hazatérő Székely Szabolcs gitáros is.

Ez az a formáció, amit mindenki a szívügyének tekint. Azt a zenét játsszák, ami leginkább a sajátjuk, ez érződik az előadásmódjukon is.

A zenés pub jellegű kocsmákban ugyanúgy otthon érzik magukat, mint a fesztiválok szabadtéri színpadán. Kémeim jelentették, hogy a Sziget záróbuliján még egy hatalmas showt produkáltak a törzsközönségnek. A tuzséri kastély udvarán a nyáron kétszer is felléptek.

Lehet erre a muzsikára táncolni, a bárpultnál poharazni és elmerülni benne. Napjaink közéleti vákuumában, amikor megszűntek már a szellemi műhelyek a blues a vendéglátóhelyekre szorult be, mint fogyasztáskövető tényező. Ha már unja a nagyrédmű a best of Blues Brothers repertoárt érdemes belekóstolni a Waterguns műsorába. A zenekar nem a közönségnek mindenáron való megfelelést tartja szem előtt. Ez öröme, de elvár valami ráhangolódást is a közönségtől is.

A demo CD-n három felvétel szerepel - Alberta, It Hurts Me Too, Blues Before Sunrise - finoman kidolgozott minőségben. A koncerteken ezek a felvételek még lendületesebben szólnak.

Az elérhetőség: 20/312-20-50, Székely Szabolcs.

Boby

Steve Vai

„A HETEDIK TE MAGAD LÉGY”

Steve Vai számára a 7-es több mint egyszerűen szerencsés szám, mivel saját koncepciót épített föl e szám köré. És ez nem is mostanában kezdődött ...

"A The 7th Song ötlete jó néhány évvel ezelőtt, 1982-ben vetődött fel, amikor első cd-m, a Flex-Able rögzítéséhez fogtam hozzá. Az éneklő, vágyakozó gitár mindig is mélyen megérintett és úgy gondoltam, hogy érdekes volna, ha minden lemezen a hetedik dal egy ilyen elsöprő gitár ballada lenne."

"Tudtam, hogy végül egy cd-hez is elegendő gyűlne össze ezekből a gyönyörű, dallamos és erőteljes dalokból, melyek mindegyike szívből fakad."

A végeredmény egy 11 dalból -ebből három vadiúj- álló gyűjtemény a dinamikus zenész kedves munkáiból, köztük a korábban Grammy-re jelölt hármastal ("For the Love of God"/1990/, "Tender Surrender"/1995/, "Windows to the Soul"/1999/). Az ötlet olyanira koncepciózus, hogy a "A Guitar Christmas" c. válogatáslemez /1997/-amin számtalan neves gitáros működik közre- szintén hetedikként szerepel a Vai által játszott "Christmas Time Is Here". Ezt is szerepelteti legújabb válogatáslemezén.

A "Burnin' Down the Mountain"/1984/ egy olyan gyöngyszem, melyet egy a San Gabriel-i hegyekben a tűzoltók által irányított bozót-tűz ihletett. Dobosával, Pete Zeldmannal, Vai a ház tetejéről figyelte a tűz kibontakozását, majd házi stúdiójában megszületett az élénk, akusztikus dal.

A "Boston Rain Melody"-ami egy új dal az albumon /2000/- egy hasonló elemi csapás eredménye. Miközben Vai egy Beautown-i helyszínen (melynek neve The Mothership) hangolt, felhőszakadással tarkított vihar tört ki, mire ő szívbe markoló témát rögtönzött, hogy a hangulatot tükrözze. Szerencsére rögzítették játékát és később teljes dallamot varázsolt köré.

"A dalok alkotásához és felépítéséhez való megközelítés mind a tizenegy esetben nagyon hasonló, annak ellenére, hogy egy tizenöt éves periódust ölelnek fel"- magyarázza Vai. "A legmélyebb zenei megnyilatkozásokat a dallamok segítségével teheted. A gitár a legkifejezőbb hangszer, ha megfelelően bánnak vele." És Vai vitathatatlanul remekül bánik hangszerével...

Vai /1960. június 6. Long Island/ már new york-i középiskolás-ként a gitárguru Joe Satriani tanítványa volt, majd tanulmányait a Berklee Zeneművészeti Főiskolán folytatta-aminek nemrég díszdoktorává is avatták. 19 évesen áttelepült Los Angeles-be, először itt tűnt fel a 80-as évek elején Frank Zappa bandáiban. Innentől kezdve kapott nagyobb nyilvánosságot tehetség-

ge is. 1986-ban a Crossroads című filmben (melynek témája egy blueslegenda volt) a veszélyes Jack Butler szerepében volt látható, s ez nemcsak hogy megerősítette virtuózi jó hírét, de neve fogalomná kezdett válni zenészkörökben. Később két lemez elkészítésében együttműködött David Lee Roth énekessel, de dolgozott az Alcatrazzal/1985, Disturbing the Peace/, a Whitesnake-vel /1989, Slip of the Tongue/ és Alice Cooper-re is. Vannak persze kisebb publicitást kapott vendégeskedései is mások albumain, ilyen a Shankarral történt '81-es, '86-os együttműködés, de érdekességként megemlíthetjük, hogy Al DiMeola '98-as albumán is játszott egy számban. A sor szinte végtelen és remélhetőleg még sokáig folytatódik! Mindeközben saját szóló anyagai is megjelentek, egészen pontosan hét album.

A The 7th Song bónuszaként Vai 777 cd borítót írt alá és számozott meg, melyeket a csomagolás során véletlenszerűen helyeztek el a tokokban. Ez az album egy tervezett, 12 darabból álló gyűjtemény első része. Mondhatjuk, hogy szerencsére, hiszen ezúttal csak egyik oldaláról -lírát mutatja be a művészt ez az anyag, és mint tudjuk Steve

számtalan arccal rendelkező szerző és gitáros. Közelgő új anyagával a láthatáron Vai természetesen továbbra is egyre messzebb tolja ki a hat(vagy hét)húros hangszer határait.

Ahogy Steve mondja: "Remélhetőleg a következő 20 évben meglesz a The 7th Song második része is."

Szabó G.&Paya /Fotó: Dávid Zs./

Tizenöt év...

HANGTECHNIKA!

– keverő

(MR142, MTR321, MTR424)

– végerősítők

(DS150, ..300, ..600, ..1200, ..2400)

– hangfalak

(DL200, DL400, DL600SUB)

Ágota
technic

1144 Budapest,
Csertő park 14.
Tel./fax: 221-5780

Depresszió

Tiszta erőből nyomulnak

Nemrégiben interjúztunk ugyan a fővárosi Depresszió együttesrel, azonban néhány hónap alatt annyi minden történt velük, hogy újra képek voltak újdonságokkal szolgálni. Példának okáért túl vannak egy - Tankcsapdával közös - országos turnén is...

Halász Ferenc (ének/gitár): - Őszintén szólva féltünk tőle, hogy hogyan fogad majd minket a Tankcsapda közönsége, de az első - miskolci - buli után már teljesen megnyugodtunk. Az egész turné alatt annyi pozitív visszajelzést kaptunk a nézőseregtől, mind a koncertek alatt, mind pedig utána, hogy alig hittünk a fülünknek. Különösen kiugró élmény volt például Kecskemét, ahol akárhánszor a dal végéhez értünk, folyamatosan ment a "Depresszió" kórus, egészen addig, míg el nem kezdtek a következő számot. A buli végén pedig visszatapsoltak bennünket, akárcsak Szolnokon. A fantasztikus élményeken kívül, rengeteg hasznos tapasztalatot is szereztünk, hiszen - és most nem a szokásos tiszteletkörökről van szó - mind a Tankcsapda, mind a Neck Sprain profi csapatok, rengeteg rutinnal és tapasztalattal, akiktől nem szégyen tanulni. Egyébként nagyon jól kijöttünk velük, nagyon jó fejek és sokat segítettek.

EREDMÉNYHIRDETÉSEK

A Rockinform 2000. novemberi számában megjelent **Green Day** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. Az énekes/gitáros neve: Billie Joe Armstrong. (c)
2. A trió poszt-punk zenét játszik. (a)
3. Az új lemezen a Hold On c. számot írta az énekes a barátjáról. (b)

A **Warner Music Hungary** által felajánlott Green Day: Warning c. CD-t a következő helyes megfejtők nyertek: Kárpáti Zsuzsa - Miskolc, Pap Annamária - Kazincbarcika, Simon Máttyás - Balatonszárszó.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a Warner Music postázza!

A Rockinform 2000. novemberi számában megjelent **Spine Shank** rejtvény megfejtése a következő volt:

A zenekar második lemeze jelent meg Height Of Callousness címmel.

A **Record Express** által felajánlott egyszámos CD-eket a következő helyes megfejtők nyertek: Érsék Gabor - Budapest, Vass Andrásné - Felsőtárkány, Motári Csilla - Tiszafüred.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

A Rockinform 2000. novemberi számában megjelent **Rockworld** rejtvény megfejtése a következő volt:

1. A zenekar 2000-ben volt tízéves. (b)
2. Szélsődal c. albumukon Viktor címmel szerepelt egy dal, a válasz tehát Orbán Viktor. (b)
3. Születésnapj bulijukat Péccsett tartották a fiúk. (b)

A **Rockworld Bt.** által felajánlott Hétköznap Csalódások: Szülinapunk, ezredvégi

- Nagyon rövid idő telt el bemutatkozó albumotok, a "Tiszta erőből" megjelenése óta. Le lehet már mérni, hogy milyen a fogadtatása?

Nagy Dávid (dob): - A lemez kb. két hónapja jelent meg, így még korai lenne bármilyen következtetést levonni. Eddig főként az ismerősök, illetve néhány olyan "szakmabeli" véleményét hallottuk, akiknek adunk a szavára és pozitívak a visszajelzések. Tulajdonképpen a lapokban is jó kritikákat kaptunk, úgyhogy innentől tényleg a hallgatókon múlik minden. Ha veszik a fáradságot és meghallgatják, elképzelhetőnek tartom, hogy szerzünk néhány kellemes percet nekik. Bízthatok továbbá, hogy bekerülünk ebbe a turnéba, így talán Lukácsék is láthatnak fantáziát a dologban. Pontos számadatokkal sajnos nem tudunk szolgálni, mivel az interjú idején még nem történt meg a havi elszámolás, de a Nephilim főnök Czífrik Misi szerint jól fogy az anyag, úgyhogy mindenki elégedett.

- Ugye a Tankcsapda turné után belevágtok egy önálló körútba is?

Hartmann Ádám (gitár): - Sajnos pihenni nem lesz sok időnk, mivel februártól újabb turnéra indulunk a Light Feeling és a Descent társaságában, akikhez néha helyi zenekarok is csatlakoznak majd. Főként olyan helyekre megyünk vissza, ahol a Csapdával jártunk, mert úgy éreztük, hogy lenne igény a koncertjeinkre.

- Ezenkívül még milyen terveket írtatok fel a naptáratokba?

Reichert Roland (basszusgitár): - Januártól kezdve folyamatosan dolgozunk az új dalokon, néha a turnéval párhuzamosan is. Egyébként elmondhatom, hogy már most szinte meg van az új album fele, és - legalábbis szerintünk - sikerült igazán jó számokat írni. Augusztus végén, szeptember elején akarjuk felvenni a következő anyagot, ami novemberben akár meg is jelenhetne. Egyelőre ennyi...

Kontakt: Halász Ferenc, 1104 Bp., Kada u. 139/B., Tel.: 06-20-351-6376

Bánfalvi

CYPRESS HILL REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Sony Music** által felajánlott 5 db Cypress Hill: Highlife c. maxi CD-t, valamint 1 db pólt sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2001. március 01-ig beküldeni.

1. Soroljátok fel a zenekar tagjait!
2. Mi volt a legutóbbi dupla lemezük címe?

ADÓPONTVÁLTOZÁS

RADICS BÉLA EMLÉKKONCERT

Babos Gyula
Balázs Fecó
Brunner Győző
Deák "Billi" Gyula
Dósa Dezső
Kun Tamás
Nagy Ferő
Póka Egon
Revész Sándor
Sándor Károly
Salló János
Som Lajos
Strausz Tibor
Takács Tamás
Tóth Tibor
Tóross Adam
Varga Miklós
Vikidai Gyula
Závodi János

2001. február 1. 19 óra BUDAPEST, PETOFI CSARNOK
Jegyek a helyszínen és az ismert jegypénztárakban kaphatók.
A koncertet a Radics Béla R. B. Emléktársaság szervezi.

A Persona szisztéma

Az Élet néven elhíresült okismeretlenes egyenletnek számtalan megoldása van. Azt hiszem, az egyik lehetséges megoldás a szigetvári Persona Non Grata zenekaré. Hogy miért? Máris kiderül!

- Mekkora most a zenei élet Szigetváron?

René (gitár): - Röviden egy számunk címével tudnék válaszolni: "Minimal!"

- És mekkora volt, amikor megalakítottátok a zenekart?

Balogh Tamás (dob): - Még minimálabb! (nevetés)

Bodor Ákos (basszusgitár): - Az a helyzet, hogy most több banda van, mint akkoriban. A Sajt zenekar a miénkhöz hasonló irányzatot képvisel, és vannak még kialakulóban lévő fiatal csapatok is.

- Titeket mi hozott össze? Hogyan alakult meg a Persona Non Grata?

B. Á.: - Egy lakótelepi házban éltünk mind a hárman: a dobos, a gitáros meg én.

Együtt jártunk óvodába, iskolába, mindenhová és így! Az új emberek később épültek be.

R.: - A mai napig egy házban lakunk!

- Milyen zenék hatottak rátok akkoriban?

B. Á.: - Tulajdonképpen a punkzenéből indultunk ki. Magyar isteneink voltak: a VHK és (már akkor!) a Trottal meg a híresebb punkzenekarok. Nem mentünk zeneileg mély rétegekbe, de 16-17 éves gyerekektől ez nem is várható el!

- Szeptemberben volt tízéves a banda.

R.: - Ebből az alkalomból összehoztunk Szigetváron egy kis kiállítást plakátokból, fényképekből, ereklékből. Nagyon jó kiállítás volt!

- Lehet-e valamiféle korszakokra bontani ezt a tíz évet?

R.: - Az első két év a hangszerkezelés minimumának elsajátításával telt el.

B. Á.: - A zenekari élet onnan datálható, hogy a kezünkbe vettük a gitárt: mi ez? Meg, hogy ez a pergő, ez a lábci. Ki lett osztva, hogy te vagy a dobos, én a basszusgitáros. Ez nyilván hozta magával a zenét, mert mit lehet így játszani? (és punk-ritmust dobol az asztalon)

R.: - Aztán, sikerült előbbre lépni, mert a zenekar életében mindig fontosak voltak a próbák! Napi hat- vagy tízórás próbák is előfordultak. A próbaterem a második otthonunk, be lehetne írni a személyi igazolványunkba ideiglenes lakcímként! (nevetés) Minden nap együtt vagyunk. Gyakorlatilag ez nem is egy zenekar, hanem egy nagyon erős baráti társaság. Sokkal könnyebb így dolgozni, mintha csak akkor lát-

nánk egymást, amikor zenélünk! Nem kell külön megszervezni a próbákat, mert mindenkinek bele van építve a napjába, este 6 órára! Nyilván, ha valaki még sincs ott, nem kell igazolást hoznia. A kérdésre visszatérve: két év után vettük fel az első demónkat, amit még a VHK és a Balaton hatására készítettünk el. Ugyanabban az évben még egy demót csináltunk, teljesen más zenével. A "Pajtás, daloljunk"-ra került két szám pedig már kiforrottabb munka volt. Aztán, jött az Ex, meg a noise-osabb zenék, amelyek a "Tibicsoki" környékén csapódtak ki, amikor a magunk kis elszigeteltségét durvább zenékben próbáltuk kimutatni. Itt már arra törekedtünk, hogy az minél agyaszabb, furcsább legyen. Váratlan dolgokat próbáltunk csinálni, ami valamenyire le is jött.

- Volt-e olyan időszak a zenekar életében, amikor majdnem feladtátok?

R.: - Nem lehet feladni, mert akkor magunkat adnánk fel!

B. Á.: - Ez olyan lenne, mintha azt mondanám, hogy befejezem az életemet. Fel sem merült ez a kérdés!

B. T.: - Előfordult, hogy nem jöttek be koncertek, olyan volt a fogadtatás, de...

R.: - ...ilyenkor mindig az volt, hogy ebből is tanulunk, és ettől leszünk igazán dühösök kemények, ha ezt is túléljük! Ilyenkor mindig egymást spannoljuk, hogy nem szabad feladni, ne csináljunk hülyeséget. Menjünk tovább, legközelebb sokkal jobb lesz, és mindig így is volt!

B. T.: - Baráti alapon sokkal könnyebb az ilyesmit túlélni!

- Meghatározható-e valamilyen szinten, hogy mi okozta a váltásokat a PNG életében?

R.: - Valamilyen szinten igen! Van egy nagyon jó barátunk, akinek nagyon sokat köszönhetünk. Az anyukája Szigetváron él, a srác viszont Amszterdamban. Ő egy zeneőrült, akitől iszonyatos mennyiségű hanganyagot kaptunk, kapunk. Ez nem azt jelenti, hogy ránk tukmálna a zenei világát, hanem arról van szó, hogy olyan zenéket tud nekünk adni, amihez mi nem jutnánk hozzá, mert nem tudunk róla. A különböző hatások pedig visszaköszönnék a zenénkben, egy idő után.

- A menedzser szerepe mennyire fontos a zenekarban?

R.: - Abszolút fontos! K... trehány emberek vagyunk mindannyian! Ha fel kéne adni egy levelet: majd holnap feladjuk! Az utolsó két turnénkat egyébként teljes egészé-

**P.BOX
HANGSTÚDIÓ**
4029 Debrecen, Kölcsey u. 24.
Tel.: 06-52-411-015
06-30-9459-941

**MASTERINGET KÜLÖN IS VÁLLALUNK
HANGFELVÉTELEK KÉSZÍTÉSE (KONCERTRE
KITELEPÜLÉssel IS)
3.200 Ft+ÁFA/óra**

Stúdió tulajdonos: Cserháti István Hangmérnök: Méhes János

ben Balázs szervezte meg.

Berkecz Balázs (menedzser): - Én nem kországként fogom fel ezt a munkát! Szeretek szervezkedni, internet hozzáférésem van, ami baromi nagy lehetőség, és ennyi.

R.: - Hozzáértő az egészhez, ha a koncerteken pénzt kapunk, nem osztjuk le, soha nem is volt ilyen, hanem zenekari pénzként kezeljük. Ebből fedezzük a levelezést, a próbatermet és minden közös költséget.

- Az utóbbi két évben lényegesen több koncertetek volt külföldön, mint idehaza.

B. T.: - Ez nem annak köszönhető, hogy a zenekar annyira menő lenne külföldön, hanem a magyar lehetőségek lettek ennyire szegények.

B. Á.: - Egy külföldi turnét, bármennyire is nagy munka, tízszer könnyebb megszervezni, sokkal jobb feltételekkel, mint Magyarországon!

- 2000 novemberében például egy baromira feszített turnét csináltak Franciaországban. Meséljete róla!

R.: - Őt koncertünk volt, őt egymást követő napon, ami önmagában nem súlyos, mivel az a célunk, hogy minél többet koncertezzünk. A rengeteg utazás viszont iszonyatosan fárasztó volt, hiszen Franciaország nagyon nagy. Naponta kb. 450 km-t kell utazni, és ha bele vesszük, hogy a zenekar tagjai nem vetik meg a földi javakat, és reggel 4 órakor tudunk csak lefeküdni a helyiek jóvoltából, nehéz felkenni 9-kor, és továbbállni, hogy a következő koncertre is odaérj, és ugyanazt a szintet tudd produkálni. Ugyanakkor, ez a jó benne!

B. Á.: - Franciaországban 50-150 ember előtt tudunk játszani. Ha lenne külföldi kiadója az embernek, ugrana egy szintet, de így ez afféle "hunok támadnak" akció! Ezen a szinten tartunk, mert hiába csinálod tíz éve, ha nincs nyoma, csak bemész és visszajössz, de ez is k... jó! Szinte megmagyarázhatatlan, miért, mert a kiborulástól az éhezésen át minden előfordulhat egy ilyen turnén.

B. B.: - A legmenőbb helytől a legkisebb hegyi falu kocsmájáig bármilyen hely bejöhethet, ahol játszani tudunk.

R.: - Ugyanakkor, minden turné tágítja az ember látókörét, felfogását! Minél többet utazunk, minél több emberrel ismerkedünk meg, annál nagyobb lesz a tolerancia a csapaton belül. Egymással szemben, és a világ dolgaival kapcsolatban is.

- Legyen az a dolog most az új lemezeket, a "System Of Logic". Beszéljete róla!

Rosta Béla (fűvósok): - Ezredforduló van, az emberek teljesen felpörögnek. Mindenki tiszta lappal indul, tehát ideje új alapokra helyezni Magyarországon is a zenét.

Marton Zoltán, Maci (szintetizátor, stúdiómunkák): - Én azért vállaltam el, hogy megcsinálom ezt a lemezt, mert teljesen ledöbbentem azon, hogy ezek a csávók hangszerezés tekintetében rockzenét játszanak, ugyanakkor van egy csomó olyan elem, amit ember nem állna le gitáron játszani, mert teljesen másként szokták ezt ilyen hangzású zenét megcsinálni. Az a jó az egészben, hogy a lemezen sikerült megtartani a zene élő voltát, de úgy szól, mint azok a lemezek, amelyeket szemperrel vagy számítógép segítségével készítették.

B. Á.: - Nem olyan lemez, mint azoké az előadóké, akik érzik a trendeket. Ez rohadtul nincs benne, mert gagyi dolog.

M. Z.: - Nagyon sok újdonság van benne, amiről érződik, hogy az egész felé tart, viszont az elemek a saját útjukat járják, valami egész más világban, és ettől mocskosul hiteles az egész!

- A demók utáni összes lemezeket a Trottal Recordsnál jelent meg.

R. B.: - A Trottal észrevette, hogy a saját utunkat járjuk, ezért felkarolt minket.

B. Á.: - Mégis, szeretnék tovább lépni! Nem Rupaszo Tamással van a gond, ő a legjobb arc, de a Trottal Records lehetőségei végesek.

M. Z.: - Ez a lemez már nem az a kategória, amit ismerősök készen-közön rendelnek meg! Ez annyira koncepciózus, hogy eltalálhat egy közönségreteget!

- Volna-e valami, amit másként csinálnátok a tíz év alatt, ha újra kezdenétek?

R.: - Megtanulnék zongorázni! (nevetés)

- Egyáltalán: elkezdenétek?

B. Á.: - Tudva azt, hogy hová vezet ez az út? Egészen biztos, hogy belekezdenék!

K O N C E R T

Kispál és a Borz

Ezen a már kissé hideg szombat estén az Ady felé vettem az irányt, hiszen ekkor hirdették meg a nemrég megjelent Velorózsák "kóstoltató koncertturnéjának légyottját". A plakátokon hét, míg az ingyenes kulturális programmagazinnal nyolcraai kezdes szerepelt. Ám ezt a füzeterskét csak később vettem kézbe, így a korábbi időpontban érkeztem a helyszínre. Ekkor még csak kevesen fagyoskodtunk a bejárat előtt, s csak mintegy húsz perc múlva lehetett bebocsátást nyerni. Erre azért odafigyelhetek volna a szervezők, elvégre az ő plakátjaikon hét óra szerepelt, s a 900 forintos jegyárba egy kis melegeadás igazán belefért volna. Ami a közönséget illeti, eleinte azt hittem, hogy kevesen leszünk, de a rutinosabbak és a jól informáltak csak nyolc után érkeztek. Így ha lassan is de nagyjából megtelt az Ady. Úgy vettem észre, hogy ma már többféle korosztály látogat el egy Kispál koncertre, mint például öt vagy hat évvel ezelőt. A lázadó tízenévesek és a többséget alkotó húszasok mellett már megjelennek az idősebb baráti társaságok is, s ez mindenképpen örömteli változás. Jólésoen nyugtáztam azt is, hogy nem csak az én anyukám szereti Lovasiékat.

Fél kilenc előtt néhány perccel a dél-amerikai szappanoperákat idéző Vér és bél című nótá csendült fel elsőként, s a latinos atmoszféra a későbbiekben csak tovább fokozódott, hiszen mint Lovasi elmondta, "Enrikue Iglésziász" szelleme lebegett a zenekar felett. Ennek illusztrálására a másik András (Kispál) többször is macsó latin gitárszólóra bízta. A folytatásban a Ha ez a vég izzította a közönséget, s a hangulat a későbbiekben sem lankadt, köszönhetően olyan klasszikusoknak, mint a 0 óra 2 perc, a Levesek porból vagy a Zsákmányállat, hogy csak néhányat említek. Lovasi nagyon elemében volt, ontotta a poénokat, melyekre a közönség vevő volt. Jó szokásához híven most is igazi karmesterként viselkedett ("de én már csinálom is a showt!"), s egyik története különösen nagy sikert aratott. Elmesélte, hogy Szegeden egy koncerten Kispálnak kissé zsiros volt már a haja, így az teljesen a fejére lapult, s ezek után a szegedi egyetemi lapban azt írták: Kispál úgy nézett ki, mint egy lefosott kilométerkő. A hatás természetesen nem maradt el, mint ahogy Zámbo Jimmy és Pataki Attila fikázása sem, utóbbiról Lovasi külön dalt is előadott.

Az est folyamán igen közeli kapcsolatot alakítottak ki a közönséggel, többször is párbeszéd zajlott a zenekar tagjai és az első sorban állók közt, bár néha talán zavarólag hatott, hogy egyesek szüntelenül a Szókitett nőt követelték. (Nem kapták meg.) Egy alkalommal egy lány még a színpadra is feljutott és "megszeretette" az igencsak meglepődött Lovasit. Négyesüket ezúttal Lecsó egészítette kintetté, akit mint idolt, valódi világsztárt mutatnak be. Az örök cinikus Lovasi meghatározásával élve a progresszív stílus összes műfaját felvonultatták, volt itt rock, metál, diszkó és techno is. Szinte minden lemezükről játszottak, így az előadás meglehetősen sokszínűre és változatosra sikeredett. Az általam látott élő fellépéseik közül az egyik legjobbat produkálták s úgy tűnt, hogy ismét élvezik azt, amit csinálnak. Ezt csak azért jegyez-ném meg, mert számomra az utóbbi időben kicsit fásulnak tünnek, de természetesen ez az én szubjektív véleményem. Hogy ez a koncert mennyire jó volt, arra mi sem jellemzőbb, mint hogy a majd két és fél órás műsor közben egyszer sem mentem ki szünetelni. Az élmény végét stílszerűen a Zár az égbolt jelentette, melybe Csülök dobjátéka nagyon izgalmas, drum and bass-re emlékeztető ritmusokat is becsempézett. Remek hangulatban telt az este, s én sem bántam, hogy lemaradtam a Heiti Hetesről.

Miskolc,
Ady E. Művelődési Ház,
2000.
december 2.

szabógé /Fotó: Mocsí/

A Virgin Steele minden tekintetben egyedülálló a világon. A szimfonikus és metal zene ötvözésének elindítói, a stílus színpadra állításának jeles képviselői. A főnök, David DeFeis pedig egy különleges egyéniség, egy zenei zseni. Az ön- és nézetmegvalósítás legnagyobb mestere. Így hát nem csoda, ha mindenki lenyűgözve tekint a zenekarra, még akkor is, ha nem ők adják el a legtöbb lemezt a világon. Nemrég jelent meg a 'House Of Atreus' című metal opera második és egyben befejező része, mely anyag színpadi előadásai már rég folynak, a zenekar pedig európai turnéra indul, először a Hammerfall társaságában, későbbre pedig egy önálló turnét terveznek.

VIRGIN STEELE

Epikus barbár romantika

Rockinform: Az előzetes hírekkel ellentétben a 'House Of Atreus' második része dupla lemez lett. Hogyan történhetett meg ez, hisz 'a teljes zenei anyag már az első rész megjelenésekor kész volt?

David DeFeis: Pontosan azért..., egyszerűen meg volt hozzá az anyagom. Mivel a színházi előadás annyira egységes, úgy gondoltam ugyanazt kell kiadni CD-n is, ez pedig csak egy dupla album formájában valósulhatott meg.

R.I.: Szerkezetileg viszont más lett, mint elődje...

D.D.F.: Ez igaz. A második lemezen több az epikus dal, de így kívánta meg a történet menete. Az opera lezárása a történet végkifejlete miatt sokkal szimfonikusabb és nagyobb ívű. A másik ok pedig az, hogy a dalok egyszerre születtek ugyan, de nem sorrendben. Előre nem lehetett látni milyen arányban lesznek elosztva a két albumon.

R.I.: Akármennyire is metal operáról van szó, a hangzás mindkét albumon lehetett volna acélosabb...

D.D.F.: Á, a hangzás az mindig problémás. Mindig olyan amilyet a zene megkíván. Ha túl durva, a zene elveszíti a dallamainak finomságát, ha pedig túlságosan a finomságra éleződik ki, kihal belőle a tűz, az erő. A 'House...' egy ilyen soundot kívánt meg. Lehet, hogy elsőre kicsit finomkodónak tűnik, de nem durvítottam el túlságosan. A Virgin Steele a lemezein amúgy sem a brutális hangzásról híres. A koncerteken viszont olyan súlyosak leszünk, amilyenek csak tudunk, és szoktunk lenni. Senki nem fog csalódni. Élőben sokkal nagyobb lehetőség nyílik a Virgin Steele számára.

R.I.: Említetted, hogy a lemez és a színházi előadás anyaga teljesen megegyezik. Ezek szerint semmi különbség nincs?

D.D.F.: Teátrálisan és hangzásban azért van. Ugye egy szereplővel és egy metal koncert színpadával kicsit unalmas és furcsa lenne a darab. Ezért egy nagyon látványos díszletet, valamint színészeket és színésznőket használunk a színpadon. A lemeztől különbözően van keverve a darab. Speciális effektusokat használunk az élő hangzás és a színházterem más akusztikája miatt. Ez egy előre meghatározott és kialakított élő hangzás. Természetesen eltér a hagyományos VS koncertek hangzásától is. De a zene, amit a függöny mögött játszunk és az én szólóénekiem természetesen száz százalékosan megegyezik a lemezekével.

R.I.: Még mindig tart az előadássorozat sikere?

D.D.F.: Igen, és ez óriási dolog számomra. Harmadik éve megy folyamatosan, és még mindig kapunk felkéréseket a folytatásra. Rendes turnéra sem nagyon tudtunk menni emiatt. Ez pályafutásom és életem csúcspontja.

R.I.: Ha megnézzük a dalszerzőket szinte csak te vagy feltüntetve. Edward most is csak két dalban volt szerzőtársad. Te vagy ennire termékeny és a többiek kevésbé, vagy egyszerűen egy zsarnok vagy?

D.D.F.: Haha, ez jó, ilyen kemény kérdést még soha nem kaptam! Nem, én vagyok ilyen produktív. Sok zenésztársam volt már de nem tudták felvenni a tempómat. Természetesen Edward is ír, de lassabb, mint én. Mindig is közösen dolgoztunk, alakítottuk a zenét, de én vagyok az anyag oroszlánrésze. Ő is jó dalokat hoz, inspirálja is az én munkatempóm, de neki más elfoglaltságai is vannak. Nekem viszont a zene és a zeneszerzés az életem. Csak ezt csinálom. Az évek során kialakult a saját beosztásom és tempóm. Tulajdonképp én vagyok a Virgin Steele. Lehet, hogy még is egy zsarnok vagyok? Haha...

R.I.: Ezzel a lemezzel lezárult a görög történet. Mik a jövőbeli tervei?

D.D.F.: Témaileg még nincs ötletem. A történelem, amit imádozok adott. De nem hiszem, hogy a következő VS anyag egy újabb történet kezdete lenne. Talán megjelentetek egy válogatást kiadatlan dalokból a 'Noble Savage' és az 'Age Of Consent' időszakból. Rengeteg olyan lemezzel lemaradt nóta van, ami bizonyos szempontokból összefügg egymással és a két lemezzel is. Így egy háttér, egy kapcsolódási pontot jelentene abból a korszakomból. Egyébként tervezünk egy koncertalbumot is. Olyan sok hosszú stúdiólemezzel van, és nincs egy olyan anyagunk amely előben összefoglalná a VS eddigi munkásságát. Nem tudom melyik jön majd ki előbb. Majd meglátjuk...

R.I.: Egyébként benned hogyan alakult ki ez a rajongás a görög mitológia iránt?

D.D.F.: Kis korom óta rajongok érte. Apámnak van egy színházi társulata, általa ismerkedtem meg a legendákkal és a görög történelemmel. Ez inspirált, és elolvastam minden könyvet, legendát, megnéztem minden darabot és filmet. Fiatal koromban a világom részévé vált ez az érzés- és hiedelemvilág, csakúgy mint a zene, amit szerettem és szeretek. Chopin ugyanúgy utat talált hozzám, mint a Led Zeppelin. Ez tett azzá, ami vagyok.

AKCIÓ 2000 eredményhirdetés

R.I.: Akkor ezen tényezők hatására alakult ki a Virgin Steele stílusa?
D.D.F.: Így van, és ez már a kezdetektől ott volt a Steele-ben. Emlékszel még az első lemez Children Of The Storm dalára? Mindig is különleges, epikus, nagyívű, érzelmdús és bombasztikus akartam lenni. Chopin, Debussy, Wagner és Liszt, valamint a Queen, a Led Zeppelin, a Cream és a Mountain hatására alakult ki ez a stílus, amit én Epikus barbár romantikának hívok.

R.I.: Persze mindez az énekből is fakad...
D.D.F.: Szerintem nem lehet különbség a lemezen szereplő és a most veled telefonon beszélő David DeFeis között. Az önkifejezés a zenész lényege. A lemezeim történelem órák a mai életre kivetítve. A történelem és mitológia elemeit felhasználva arról írok, amit tapasztalok, érzek és látok az életben. Így fejezem ki boldogságomat, aggodalmaimat, dühömet és szomorúságomat. Ezen dolgoztam egész életemben.

R.I.: Felkérészt kaptál az Edguy énekes, Tobias Sammet Avantasia nevű projektjére is...
D.D.F.: Igen, egy Jacob nevű szerzetest alakítottok a tizennegyedik századból. Tobi hívott fel és kért meg, hogy vállaljam el a szerepet. Természetesen igent mondtam, mert tetszett az ötlet és a szerep, ráadásul nem is került nagy fáradságomba. Azt mondta a zene kész, csak énekeljem fel. És vigyem bele Davis DeFeist. Meg is tettem, elküldtem a dalt, ő meg felhasználta. Zeneileg egyébként inkább germán, mint Virgin Steele olyan igazi Edguy.

R.I.: Az első két lemezedet, a 'Virgin Steele I' és a 'Guardians Of The Flame' még mindig beszerezhetetlen CD formátumban. Tervezték a kiadásukat?
D.D.F.: Igen, ez a két album még hiányzik a piacról, de már tettünk lépéseket. Még az év első felében szeretnénk kiadni őket újra, remasterizálva bónusz dalokkal, úgy, ahogy ezt tettük a 'Noble Savage'-dzel és az 'Age Of Consent'-tel is.

R.I.: A Hammerfall társaságában indultok turnéra Európában. Hogy jött létre ez a párosítás, és mi a véleményed róluk.
D.D.F.: Az az igazság, hogy nem nagyon ismerjük őket. Tavaly volt egyetlen közös bulink, a két menedzser hozta össze a turnét. Annnyit tudok róluk, hogy svédek, és egy újkeletű, fiatal sztárcsapat. Nem is igazán van inyemre ez a turné, hisz alig több mint egy órát játszhattunk majd. Így a teljes 'House...' anyag el van felejtvé. Persze játszottunk majd róla de így kevesebb az időnk rá a régi kedvencek mellett. Ezért térünk majd vissza az öreg kontinensre vendég nélkül, a teljes operával.

R.I.: Mennyire fogjátok a díszletet kiélelni a 'House...' -ra? Milyen különleges show elemeket használtok majd?
D.D.F.: Ez az, amit még nem tudok. Biztos lesz valami a 'House...' díszleteiből is, és más elemek is, de még nem végleges semmi. A látványon lesz a hangsúly az biztos, kő kemény bulik lesznek.

Greg

- Ács Károly Kunmadaras
 Ács Sándor Kunmadaras
 Balaton Kálmán Zalaegerszeg
 Bárdosi Roland Kőszeg
 Bíró Anita Mezőtúr
 Bíró László Budapest
 Bognár Imre Mosonmagyaróvár
 Budai Ervin Budapest
 Csemez András Budapest
 Csontos Péter Hajdúnánás
 Domokos Anikó Békéscsaba
 Elek Sándor Orosháza
 Eses Ildikó Iregszemce
 Fehérmétre Julianna
 Törökzentmiklós
 Gajdics Éva Debrecen
 Galambos Krisztián Tatabánya
 Hegedűs István Budapest
 Holló András Ózd
 Horváth Ágnes Jászberény
 Horváth József Budapest
 Huszár Judit Nyíregyháza
 Jegenyés Adél Pécs
 Jekkel Ágnes Miskolc
 Joó Tímea Kapuvár
 Kálmán Hajnalka Kunmadaras
 Kasziba Attila Jánoshalma
 Kerékgyártó Tibor Budaörs
 Kerepesi János Kunmadaras
 Kerepesi Zsolt Kunmadaras
 Kink Anett Tiszavasvári
 Kmetovics Andrea Baja
 Knapp Norbert Ózd
 Koller László Pápa
 Markovics Károly Budapest
 Marusa Mihály Siklód
 Maruzs Gábor Recsk
 Mihályi Ádám Jászapáti
 Molnár Csilla Tiszafüred
 Molnár Dénes Mezőkövesd
 Molnár Tamás Miskolc
 Nagy Szabolcs Recsk
 Nemesházy Csongor Kaposvár
 Németh Ferenc Celldömölk
 Németh Győző Dég
 Németh Norbert Szabadhidvég
 Németh Tamás Székesfehérvár
 Oravec Gábor Balassagyarmat
 Pap Annamária Sárospatak
 Pádár Edit Rakamaz
 Rizsányi Attila Mosonmagyaróvár
 Román István Budapest
 Spisák Gabriella Eger
 Szabó Eszter Budaörs
 Szabó József Budapest
 Szalóczy László Kaposvár
 Szentgyörgyi Gábor Andornaktálya
 Sziládi László Budapest
 Szócs Zoltán Budapest
 Tóthi Róbert Kaposvár
 Tóthpál Henriett Novaj
 Tóth Zita Túrkeve
 Tölgyesi Tímea Kaposvár
 Tretyén Gábor Pápa
 Turányi Nóra Budapest
 Vahid András Budapest
 Varga Ibolya Kissikátor
 Vincze Zsolt Budapest
 Zaccaria Leó Debrecen
 Zétényi Tamás Budapest

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!
 Az ajándékok részletes listája az előző számunkban található.

Masters Of The Country Blues: Son House and Bukka White

(Yazoo DVD/Gong Express)

Lejátszási idő: 51 perc

At The Jazz Band Ball

(Yazoo DVD/Gong Express)

Lejátszási idő: 58 perc 30"

Carmen McRae Live

(Eagle Rock/Gong Express)

Lejátszási idő: 81 perc

The Gadd Gang Live

(Eagle Rock/Gong Express)

Lejátszási idő: 59 perc

The Marshall Tucker Band: Then & Now

(Hallmark/Pioneer Artists/Gong Express)

Lejátszási idő: 75 perc

Rick Wakeman: The Classical Connection

(Image Entertainment/Gong Express)

Lejátszási idő: 52 perc

Ebben a filmsomagban, pontosabban DVD-kötegetben a szórakoztató (könnyű?) műfaj sok ágát nézhettem végig. Ezek a mozik - talán nem tévedek nagyot, - de mind megjelentek VHS-kazettán is. Persze, ha zongorázni tudnám a DVD és a VHS-kazetta közötti különbséget, bizony mondom, nem az írásaimmal szerencsétlenekek benneteket.

Country bluesmesterek filmjéből már többet is volt szerencsém látni, és van több is DVD-n (Muddy Waters, Lightnin' Hopkins, stb.), de pechemre épp e kis dolgozat megírása idején egy házimozi bemutatóra voltak kölcsönözve. Talán ott láthatóak ezeket. Taj Mahal mutatja be a veterán muzikusokat (Son és Bukka), akik ezen a filmen fémtestű gitáron játszóak el az egymástól különböző stílusú darabokat. Nálam nyerek ezek az (egyetemi) campusokon készített rövidfilmek.

A "Jazzbanda bálján" közel egy órában 1925 és 1933 közötti felvételeket láthatunk Louis Armstrong, Duke Ellington, Paul Whiteman és mások zenekaraival vagy épp táncoslábú parketördögökkel. Korai hot jazz, dal és tánc - szól az alcím, és ezek a felvételek időnként mosolyra fakasztanak. Az az érzés alakult ki bennem, hogy a 30-as évek magyar filmjeiben látható zenei jelek biz'isten közelítették és sokszor el is érték

az akkori világszínvonalat. Külön érdekesség a Bessie Smith főszereplésével 1929-ben forgatott nyolc és fél perces St. Louis Blues című kisfilm.

Carmen McRae a jazzénekesnők egyik nagyszónya volt az 50-es évektől. 1986-os japán koncertjét helyi filmek rögzítették. Mesteri képek, profi színpadtechnika, csodás hangzás. Az énekesnő hagyományos jazz stílusban, zongora-bőgő-dob kísérettel sok sztederdet ad(ott) elő. Minden profizmus ellenére nekem a 80 perc aznap sok volt, valószínűleg negatív fázisban járt a bioritmusom. A DVD-n válogatott diszkográfia is helyet kapott.

A (The) Gadd Gang Live anyaga vág leginkább lapunk profiljába. Steve Gadd dobos nagyszerű stúdió-, ill. jazz-zenészekből álló csapata (Cornell Dupree - gitár, Eddie Gomez - bőgő, Richard Tee - Hammond orgona, zongora és Ronnie Cuber - bariton saxofon) döntően rock és soul slágereket öntött jazzes/jazz-rockos formába az 1988-as tokiói koncerten. Itt is szuper a hang meg a látvány. (Gadd mikiegeres póljától azért "megbohultam".) Nehéz bármit is kiemelni a zenéből, de a Procol Harum gyönyörű dala, a Whiter Shade Of Pale zseniális. Tee Hammondja vezeti fel a témát és az ének helyén a bariton szaxi szólal meg, melynek szerepét kétversnyi idő után a gitár ve-

szi át. Gadd dobolása mindvégig iskolapélda. Bár ő a "gruppenführer", de csak egy témában "vete-medik" szőlőra. Az ilyen koncertek hozhatják közel a jazzhez a rock közönséget.

A dél-karolinai Marshall Tucker Band 1972-es megalakulásától kezdve az egyik vezető country rock banda volt. Ez a 93-as mozi a banda húszéves jubileumára készült a legismertebb számaiból. Bevallom, engem időnként zavar ez a cowboy-kalapos, kockás inges, farmernadrágos, csizmás módi és a zene sem hoz mindig úgy tűzbe, mint a jenkiket. Aki szereti: "vegye-vigye".

Rick Wakeman filmje is high-tech megszólalású, de ez csak természetes. Annnyira kilóg a lóláb, hogy ez az 1991-ben készült, majd egy óras film csak azért van, hogy az illető hangszergyártérmékeit reklámozza. Itt a művészet nem a művészetért, hanem a termékért van. Így aztán olyan örökzöld slágerek is bekerültek a repertoárba, mint a Summertime vagy az Eleanor Rigby. Ha már Wakeman-re vagyok kíváncsi, többet néz-nékhallgatnék Merlin The Magician-ból és társai-ból. Rick mellett/mögött David Paton hol basszusgitárral, hol pedig klasszikus gitárral kísér. Hidegfejű profizmus, nekem a feeling hiányzott.

Eagle-Eye Dick

HétköznaPI CSAlódások:

Rockworld Bt.

SzülnaPUNK - Ezredvégi prolibuli

Mi nem feledkezünk meg hőseinkről, persze a HétköznaPI CSAlódásokról sem. Tegegyük hozzá: ők sem engednék. Kerek születésnapjukat két kiadvánnyal is ünneplik, mindkettő jubileumi hangversenyükhöz kapcsolódik. Van ugye a CD/MK illetőleg a videokazetta változat, mindkettő korhódokumentumaként szolgál 2000. április 30-i (igaz május 1-jébe is átnyúló) pécsi Hard Rák Café-s bulijuknak, mely a hármas jelző jegyében zajlott: Isten, haza, család.

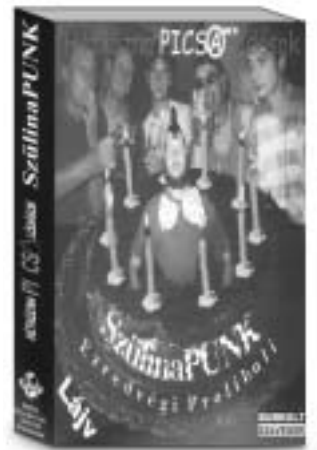
A pécsi PICSA tízéves munkája alatt egy nemzedék nőtt fel, mely talán sohasem lesz normális (Megyeri szavaival: "Szociálisan problémásak"). Ennek a generációnak jónéhány képviselője jelent meg - az ország minden tájáról - az emlékezetes, valahol Hétköznapi koncerten, amelyen szinte azonnal indult a pogó, lendült a kéz, kezdődött az anarchia, kiengedték a punk rock and roll a (pezsős)palackból. Iszonyatos tömeg, kis, zsúfolt színpad jellemezte a helyszínt, de ki törődött ezzel egy ilyen mámoros pillanatban, főleg amikor egymást

kövétték a csapat régi és új himnuszai. Fel-sorolni is nehéz, mert a legfrissebb "Szélső-dal"-tól a "Hármas jelszó"-n át a "Régi eset"-ig (egy 1984-es rendőr sztori) szinte minden elhangzott. Na nem, mint ha a "Szeresd a rendőrt a kedvemért" (Martos Csongor vendégbillentyűssel), a "Jól érzem magam", vagy személyes kedvenceim ("Belfast" és "Vonatlesők") az "Isten hozott nálunk, Johnny!-val, meg a "Viktor"-ral egyetemben nem kerültek volna terítékre. Azonban az emelkedett hangulathoz hozzátartoztak a kisebb poékok is, így például egy izelítő a "Forró szél" (egy alap filmsorozat) főcímejének elővezetése egy Surda Surdilovics-os tánccal megfejelve, vagy a Rolling Stones "Honky Tonk Woman"-jének magyarsósítása (csak nem tévedek...) egy kurvászövegkörnyezetbe átitelve.

"Egyszerűek vagyunk és őszinték" - vallotta Barna, a koncertfelvételek közötti pihenőkben a riporter lánynak, mert hogy ilyen is van. A tagok megemlékeznek a kezdetekről, felelevenítenek szép és mulatságos em-

lékeket, szint vallanak (piros-fehéret): "Most sem vagyunk Beethovenek" - Megyeri. Nem is várjuk tőlük, éppen elég, hogy kiemelkednek az átlagos punk csapatok sorából egyszerű, ámde emlékezetes, humort sem nélkülöző témákkal, sokszor politikáló dalszövegeikkel. Szóval nem okoznak CSalódást, hozzák a formájukat, meg az olykor rock 'n' roll alapokat, s erre pakolják rá - mondom nem Rubik Ernő - ötleteiket, ebből kerekedik ki punkrockjuk, az a tipikus "hétköznepunk". Elismeréssel nyilatkoznak a megszólított, többnyire alkoholos ünnepi mámorban úszó, elzárándokolt rajongók is, s hogy legyen valami kis plusz is, kapunk mindezek felül még két ritkaság-számba menő videoklipeket (a régebbi aztán nem semmi: Feri Kádár póloban, hatalmas pajesszal, közben dolgozzák fel a "Boci, boci tarká"-t...), csak hogy megleljen itthon, nekünk is, ha már a tévében nem láthatjuk.

No de vissza a koncerthez, a táncoló, pogózó tömeghez, a tenyérszín helyen szau-názó zenészekhez, mert arról még nem

szólunk, miszerint a klasszikus felállás is szóhoz jutott Koltással illetve Frigyessele, szóban megidéztek Császár Elődöt (Vajon miért?), s az ünnepi "concerto" végére még beiktatásra került egy jófajta tortadobálás is. Édesszájúak előnyben! A Hangulatjelentés megtörtént, már csak a jókívánságok vannak hátra. Tehát: Happy Borzdéj, ha már egyszer Pécsi!

Bánfalvizuáló

KÖNYV böngészde

Szakács Gábor: **Magánkiadás**

Black Sabbath, Ozzy Osbourne és a Fekete Mágia

A rock muzsikát kedvelő honfitársaim többsége már bizonyosan találkozott a szerző valamely kötetével a múltban, és ez azt bizonyítja, hogy egy rutinos "vén róka" munkáját vehetjük ezúttal kezünkbe. A műfaj nagyjai közül ez alkalommal a Black Sabbath és egykori - és jelenlegi? - énekesének pályájáról olvashatunk.

Nem tudom, ki, hogy van vele, de én mindig elolvasom az előszót. Most is így tettem, és jól tettem, mert e könyv legelső bekezdéséből világosan kiderül, hogy a rockzene itthon is ugyanarról szól, mint bárhol máshol a világon, és ez csakis a zenészeknek valamint közönségüknek köszönhető...

A szerző három fő részre bontva ("Black Sabbath", "Ozzy Osbourne" és "A segédek") rendkívüli részletességgel tárja elénk a két természetesen számtalan közös ponton találkozó, egymást fedő - történetet. A "hőskorral" kezdődik, a legendás zenekar megszületésével, majd nagyon jól követhető szálon végigvezetve olvasóit jut el a szerző egészen '96-ig. Ezt követően visszautazik '79-be, Ozzy szólópályájának kezdetére, hogy a "Madman" életének ezen szakaszával is megismertthesse olvasóit. Szerencsés választásnak bizonyult, hogy nem párhuzamos szálaikon futtatja az eseményeket, mert a zenekarokban történt hihetetlen jövő-menés miatt minden bizonyosan követhetetlené váltak volna az események.

Érthető elfogultsággal ír Szakács Gábor kedvencei(nk)ről, így néha talán túlzottan is védelmezi őket, amikor emberi gyarlóságuk miatt bajba keverednek vagy "önpusztítanak" (Valószínűleg ilyen szándékkal íródott a "A fekete mágia" c. - az egyetlen elnagyolt - fejezet is). Mindentől függetlenül nagyon lebilincselő a történet, így nehéz letenni a könyvet. Világos és egyben ijesztő képet tár elénk a show-business világáról, amelyben nemcsak a pénzéhes menedzserek tudnak gazemberségeket elkövetni, hanem a zenészek rosszabbik énye is gyakorta előtérbe kerül, meghatározó szerephez jut. Talán az a legelkeserítőbb az egészben, hogy nem pusztán a pénz miatt bántak így társaikkal, rúgtak ki barátokat, szegtek meg ígéreteket. Érdekes és kegyetlen világ...

A '90-es évek második felének elejétől már lényegében ismét egy történetről beszélünk, persze ezúttal is számos oldalaggal, mellékszereplővel megtoldva. Úgy kb. a könyv felénél járunk, amikor azt vesszük észre, hogy a jelenbe jutottunk. Ekkor következik a nagyon aprólékos diszkográfia, mely az albumok címe és megjelenési éve mellett magában foglalja az egyes zenekari felállásokat, a számcímeket, a szerzőket, a lemezborítókat, azaz mindent, mi szem-szájnak ingere. Biztos vagyok abban, hogy az olvasók többsége számos új információval találkozik itt is. Majd jönnek a videók, amit a Petőfi Rádióban elhangzott Sabbath-sorozat hallgatóinak szavazatai alapján összeállított "Hallgatói toplista" követ, a műsorvezetők kedvenceivel kiegészítve.

"Szaki" nem feledkezett meg azokról, akik segítették munkájában, így köszönetet mond a rádiós munkatársainak és "levelező" hallgatóinak is (teljes lista - név, cím).

A harmadik - szintén érdekesítő - fő részben, azon zenésztársakról (Geezer Butler, Jake E. Lee, Ray Gillen, Cozy Powell, Zakk Wylde, Randy Rhoads, Bob Daisley, Neil Murray, Bill Ward és Tony Martin) olvashatunk - rövid életpálya-ismertetőt vagy kiegészítést az első két részben leírtakhoz, szólólemezekről, egyéb zenekarokról stb., akik jelentős szerephez jutottak ebben a nagy színjátékban, majd a runairás és Ozzy-ék "kapcsolatáról" is képet kapunk. Mindezek után még tovább is csemegezhethetünk, de ez már legyen meglepetés.

Végül engedtessek meg néhány kritikai megjegyzés! Sajnálatos módon Axl Rose neve tendenciózusan hibásan szerepel e könyvben, ami persze nem bűn, de mégis csak a világ egyik legismertebb rockénekeséről van szó. Ami jobban zavar, az hogy az idegen nevekhez kapcsolódó "-val, -vel" ragok a "v" a teljes hasonulás helyett rendszeresen eltűnik. Sajnos ezek az apróságok valamelyest csökkentik az olvasás nyújtotta élvezetet.

Deni

Trafó@mail.digitel2002.hu ☎:06/28 432-436

TRAFO CLUB
GÓDOLLO
PALOTAKERT

7 ÉVES A TRAFÓ CLUB

02. 09., 20 ÓRA
FRESHFABRIK,
FACEMAN, NECK
SPRAIN

02. 10., 23 ÓRA
ANIMA SOUND
SYSTEM

FEBRUÁR

CORD-ON STÚDIÓ

A használt dobok üzlete!!!

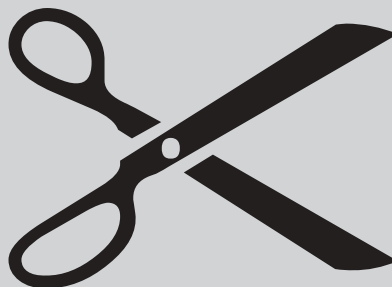
Nagyon olcsón kínálunk:
dobszereléseket, cintányérokat,
egyes részeket stb. ...

Készpénzért vásárolunk!!!

Nézz be hozzánk, vagy telefonálj: 31-29-549

Cord-On Stúdió
1067 Budapest, Szondi u. 15. Nyitva: 10.30-17.00-ig

FonTrade

Karrier

Ha a Therapy? nevével találkozom, először mindig egy néhány évvel ezelőtti történet ugrik be velük kapcsolatban. Eppen a Pepsi Szigeten múltam az időmet, amikor alkalmam nyílt egy mellettem, a heti programot böngező társaság beszélgetésébe belehallgatni. Az egész eszmecsereből egyetlen mondat ragadt meg bennem, megpedig a következő: "Lehet, hogy felép a Therapy? is, de még nem biztos, mert ott a kérdőjel a nevüknél." Mindezt halálisan komolyan gondolta az illető. Mit is tehetnék ehhez hozzá? Ha ott látjátok címlapunkon a Therapy? nevét, ne vegyétek biztosra, hogy szerepelnek is lapunkban! Csak akkor nyugodjatok meg, ha már ezeket a sorokat olvassátok...

A Therapy?-ből ma semmi sem lenne, ha egy bizonyos belfasti bár nem biztosított volna találgatható az akkor huszonegyedik életévét betöltő Andrew James Cairnsnek, illetve a még csak tizenhatot taposó Fyfe Ewingnak (ex-Ballyclare, -Larne). Mindez 1989-ben történt, a hivatalos alakulásra pedig azon év márciusában kerítettek sort, meggyőződésük volt, hogy két akkora hardcore-hívó, mint ők, esetleg vihetik valamire. Hozzájuk hasonló mentalitású basszusgitarost abban az időben nehéz volt az észak-írországi Belfastban találni, így a júniusban rögzített bemutatkozó demójukon, a "30 Seconds Of Silence"-en az énekes/gitárosi szerepkört betöltő Cairns pengette a négyhúrost is, míg Ewing a dobsterelés mögé húzódtott. Hamarosan azért csak-csak mellőjük szegődött a szerencse, hiszen augusztusban immár egy rendes basszerossal túrhatták fel - első ízben - a belfasti Képzőművészeti Főiskola színpadának deszkáit. Új "szerepményük" a Michael McKeegan névre hallgatott, mindössze tizenhét éves volt, melleleg egy teljesen más közegeből érkezett: egy death metal bandából, az Evil Priestből. **"Eredetileg én és Fyfe voltunk - sztorizott Andy. Összeraktuk a "Meat Abstract"-et, ami meglehetősen sötétre sikerült. Szükségünk volt azonban egy basszusgitarosra, és Fyfe mondta, hogy van a középiskolában valaki, aki szereti az igazán extrém heavy metalt. Magamban elképzeltem egy hosszú hajjú, szegecselt csuklószorító pasit, aztán megjelent Michael. A világ legszerényebb fickója volt. Odaadtuk neki a demónkat, aztán mikor lejött a próbára, jobban játszotta a dalainkat, mint mi."**

A három zenész komolyan elgondolkozott azon, mit és hogyan kell másképp csinálniuk ahhoz, hogy felfigyeljen rájuk a szakma szélesebb rétege. Végül is nem a botrányok halmozásában látták a megoldást ("Az egyetlen motivációnk a zene."), hanem a nehezebb utat választották. Önerőből 1990-ben összehoztak tehát egy kislemezt "Meat Abstract" címmel, (ezt az észak-írországi Homestead stúdióban vették fel szinte viharosan: hatalmas ivászatok közepette), s ez a saját maguk által alapított kiadónál, a Multi Fuckin' Nationalnél jött ki. "Ezer példányt gyártottunk belőle, és elküldöttük a rádióknak és újságoknak -

Therapy?

mesélte az énekes. Később a Silverfish és a Revolting Cocks Skóciában játszottak, együtt buliztunk velük, és másnap este a kislemezünket odaadtam Lesley-nek a Silverfish-ből. A rákövetkező csütörtökön Gary Walker felhívott a Wiiiija Recordstól és azt kérdezte, hogy nincs-e kedvünk felvenni egy lemezt. Ez volt a legőrültebb dolog a világon!"

Ekkorra zenéjük már kezdett eltávolodni a Black Flag, a Fugazi és társaik által meghatározott hardcore-os iránytól, fokozatosan fedezték fel maguknak a dallamos punk csapatokat. Ez első két minialbumukra, az 1991-es "Baby Teeth"-re (ez a kiadvány tartalmazta a "Meat Abstract"-et, a "Punishment Kiss"-t, plusz öt új nótát, amiket egy hosszú hétvége alatt rögzítettek, újra a Homesteadben), valamint az egy évvel későbbi "Pleasure Death"-re (ezúttal a londoni Southern stúdióban dolgoztak) rá is nyomta a bélyegét. Az angol média gyorsan ráharapott a bandára. A "Baby Teeth" a NME független listáján bejutott a Top 5-ba. A nemzetközi köztudatba való bekerüléshez ugyan ezek az anyagok kevésnek bizonyultak, ám csodákra amúgy sem képes egy független lemeztársaság ugyebár. Mindenesetre volt bennük valami, amiért a multinacionális A&M kiadó fiatal tehetségek után kutató alkalmazottai bizalmat szavaztak a Therapy?-nak, s ezt egy szerződéssel is hajlandóak voltak megerősíteni. **"Nem vagyunk provokatívak, azt hiszem a zenénk érzelmesebb a többi zenekarnál"** - talán ezért voltak annyira ellenállhatatlanok.

Hatalmas fordulat állt be tehát a trió életében, de mielőtt bizonyítható volna rátermettségüket, újra kiadták első két EP-jüket összevonva, egy hanghordozón ("Caucasian Psychosis"). A cselekedet igen logikus, mindkét fél számára előnyös volt: a csapat részéről nem bizonyult hiábavalónak az elmúlt két év munkája, a lemezcég pedig stúdióidőre kidobott pénz nélkül bocsátott piacra egy Therapy? anyagot. Ezután még előrukkoltak egy kislemezzel (az 1992-es "Teethgrinder"-rel, amin három nem lemezes számuk is helyet kapott), és csak ezt követte - lényegében - első albumuk, melyet "Nurse"-re kereszteltek. Azt azért tegyük hozzá, ezek az események egyetlen év alatt zajlottak le, 1992-ben... Közben egy angol magazin a címlapra tette őket, a következő felirattal: "Lehet rövid hajjal metalt játszani?" Az énekes erre logikusan reagált: **"Micsoda egy baromság!"**

A "Nurse", azaz a Therapy? első multinacionális kiadványa bizarr keresztelése volt az ipusztériális, a metal, a punk, a hardcore és a dance elemeknek. Andy: **"Amikor 1992-ben leszerződöttünk az A&M-hez, mindenki egy grunge bandává akart formálni bennünket, de mi harcoltunk ez ellen. Így levágtam a hajam, és olyan szerzeményekkel rukkoltunk elő, mint a "Teethgrinder", ami inkább állítható párhuzamba olyan poszt-**

Diszkográfia:

- Babyteeth (EP) 1991
- Pleasure Death 1991
- Caucasian Psychosis (az első két EP összevonva) 1992
- Nurse 1992
- Shortsharpschock (EP) 1993
- Face The Strange (EP) 1993
- Opal Mantra (EP) 1993
- Born In A Crash (az előző két EP összevonva) 1993
- Heads Of The Insane (EP) 1993
- Troublegum 1994
- Infernal Love (1995)
- Semi-Detached (1998)
- Suicide Pact - You First (1999)
- So Much For The Ten Years Plan - A Retrospective 1990-2000 (válogatás)(2000)

punk bandákkal, mint például a Gang Of Four. Sokkal inkább, mint a grunge-dzsal. Producernek ráadásul az A&M egy rakás nagy grunge nevet ajánlott, de mi a saját hangosítónkat választottuk, aki előtte egyáltalán nem dolgozott sok LP-n. Utólag meghallgatva bár kicsit vékonyan szól az anyag, viszont ha egy nagyon hangos rock albumot hoztunk volna össze grunge stílusban, minket is eltemethettek volna a műfaj halálakor. Azt mondtam: csesszéték meg, egy punk albumot akarok készíteni." Ilyen lett tehát írjeink benutatókozó alkotása, mely azért még korántsem volt tökéletes. "A "Nurse" témáit jam-sessionök során hoztuk össze, ráadásul az éneket is úgy használtuk, akár egy új hangszert. Azonban a hangzás túl tiszta lett, nekem sokkal jobban tetszett a független "Babyteeth" lemezünk megszólalása."

Ezek után az 1993-as esztendő a minialbumok évévé vált, hiszen az A&M piacra dobta a "Shortsharpschock"-ot, a "Face The Strange"-et, az "Opal Mantra"-t, majd a "Born In A Crash"-t. Ez utóbbi egy újra kiadott EP a "Face The Strange" és az "Opal Mantra" minik anyagaival. Valamivel később kereskedelmi forgalomba került a "Heads Of The Insane" minialbum is a "Nurse", a "Shortsharpschock" illetőleg a "Face The Strange" dalaival, csak a teljesség kedvéért.

1994-et egy kislemezzel, a "Nowhere"-rel indították (rajta három nem lemezes irománnyal, köztük a Judas Priest "Breaking The Law"-jával és Elvis Presley "C.C. Rider"-jével), majd elérkezett a Chris Sheldon által producelt, erősen pop-punk rockos "Troublegum" korong ideje. "Ez nem egy olyan rágógumi album, mint amilyenek a '60-as években születtek, bár a melódiák efelé tendálnak." De mindez nem vonatkozott az "Unbeliever" című dalra, melyben Page Hamilton gitáros vendégeskedett a Helmetből. "Hatalmas pop nóták voltak ezen a művünkön, egyszerűen nem lehetett velük hibázni - Cairns. Ez idő tájt mindannyián elmebetegnek tüntünk, és ez csak olaj volt a tűzre." Nemzetközileg ekkoriban lettek ismertek, és lehetőségük nyílt arra is, hogy Ozzy Osbourne-nal turnézzanak. "Fantasztikus volt világszerte játszani! Elmentünk Franciaországba és kétezer ember előtt játszottunk. Ez volt a mézes-hetek időszaka."

A Peter Gabriel Real World stúdiójában felrántott, 1995-ös "Infernal Love"-ra írt vidám punk himnuszok változást jelentettek, s itt tüntek fel először a csellók (a Siouxsie & The Bansheesben is megfordult Martin McCarrick jóvoltából), arról már nem is beszélve, miszerint a hangzásuk kikalapálását a belfasti DJ-re, David Holmesra bízta. "A "Troublegum" inkább egyfajta klausztrofóbiás hangulatú vízió volt, amolyan metal-pop-punk lemez. Az "Infernal Love"-nak azonban saját karaktere van. Ezúttal a szerelem romantikusabb oldalát hoztuk előrébb, míg korábban a söté-

tebb, keserűbb oldalunkat - ennek ellenére humoros kicsengésűnek találhattad a számainkat. Ezenfelül régebben egy amerikai punk banda akartunk lenni, ám most, a véget nem érő turnék hatására inkább érezzük magunkat egy európai formációnak." Valami tehát megváltozott a Therapy? tagjainak a fejében, életében. "Előtte még a pogó-barát, vad pop-punkot nyomtuk a deszkákön, aztán abbahagytuk a rockolást és valamennyien vörös ruhákba öltöztünk a Teddy boyos frizuráinkkal, és ezeket a gótikus témákat játszottuk csellóval. Mi a franc történt ott?" Valószínűleg beigazolódott "Stories" c. szerzeményük sora, azaz "A boldog embereknek nincsenek történeteik": "Ez csak merő szarkazmus." Végül említéssek meg az a tény is, mely szerint az albumon helyet biztosítottak a Hüsker Dü által sikerre vitt "Diane" feldolgozásának is. "A mi verzióink sokkal nagyzenekarosabban hangzik, engem például a Nirvana "Polly"-jára emlékeztet."

Fyfe 1996 januárjában kiszállt a zenekarból, ennek folytán a többiek elhatározták, hogy beveszik régi kíségetőjüket Martin McCarricket (gitár/cselló), plusz egy új dobost, Graham Hopkinst. Az 1996 nyarán lebonyolított amerikai illetve kanadai turnén így már egy vadonatúj felállás mutatkozott be. Andy: "1997-ben láttunk neki a "Semi-Detached" készítésének. Közben megnősültem, és egy olyan perióduson mentem át, amelyben nem éreztem jól magam. Igazán nem is tudtuk, hogy mit akarunk csinálni. Nem voltunk boldogok, a kiadó emberei pedig pánikba estek, viszont négy hét alatt elkészültünk az egész munkával." Ettől függetlenül a "Semi-Detached" nem volt egy teljesen realizált album. "Van néhány dal, amit szeretek róla, de nem igazán tükrözött bennünket. Aztán eljöttünk az A&M-től, ott álltunk szerződés nélkül. Megvallom, ez volt a legjobb dolog, ami történhetett velünk. Lusták voltunk és nem volt inspirációnk, de néhányan a segítségünkre siettek."

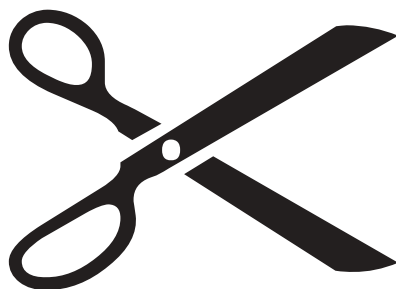
Például egy új lemeztársaság, a Universalhoz tartozó Ark 21, ahol 1999-ben napvilágot látott következő sorlemezünk, a találó című "Suicide Pact - You First". "A "Suicide Pact" munkálatai közben Graham eltörte a karját - kesergett a frontember. 1999 egy rettenetes esztendő volt. Tudtuk, hogy tudunk zenélni, tudtuk, hogy jó zenekar vagyunk, és azzal is tisztában voltunk, hogy az egész rohadt világon senki más sem szól úgy, mint mi. Mikor a "Suicide Pact"-en dolgoztunk, ez az érzés egyszerre magától visszatért, vagyis megtaláltuk a helyes utat."

Ez az út pedig elvezetett aktuális válogatásalbumunkig, a "So Much For The Ten Years Plan - A Retrospective 1990-2000"-ig. Ezen - közsímsert slágerreiken túl - beleütközhetünk két új felvételükbe is, nevezetesen a "Bad Karma"-ba (Andy: "Azt akartam, hogy a "Bad Karma" egy energikus, ám igazán egyszerű rock nóta legyen. Rengeteg régi New York Dollst hallgattam mostanában, s olyanra akartam ezt a dalt, mint ha a Sonic Rendezvous Band találkozna az MC5-val, és ehhez jönne egy adagnyi a New York Dolls "Jetboy"-ából, meg némi AC/DC."), továbbá a "Fat Camp"-be. "A "Fat Camp"-et ugyanazzal a módszerrel írtuk, mint annakidején a "Baby Teeth"-t. Egy The Stooges-szerű riffel indul, aztán a közepén átmegy egy amolyan Guns N' Roses találkozására Miles Davis-szel örületbe, majd ismét visszaalakul Stooges-essé." Az észrevételek, a hallottak és a tapasztalatok alapján a Therapy? újra megtalálta helyét a zenei életben, vagy ha úgy tetszik rálelt a megfelelő irányvonalra. És, hogy minek köszönhető a Therapy? helyrerázódása? A választ Cairns adta meg: "Az elmúlt két évben több CD-t és kazettát vásároltam, mint 1992 és 1996 között összesen. Is-

Fotó: Dávid Zs.

Rec.Exp

underground

Simkó "Dallas" Péter rovata

híradó

Belphegor: Necrodaemon Terrorsathan

Last Episode/Nephilim

Morbid Angel, Cannibal Corpse típusú amcsi brutalitást Naglfar, Dissection fémelezte skandináv fémmel kutyuló black/death alakulat Ausztriából. Eredetiséget ne nagyon kutassunk a számokban, de már az meglepő és örvendetes, hogy a sógorok nem éppen minőséggyűtéseiről elhíresült zenei palettáján (kivételek mindig akadnak) egy csapat korrektil és kiváló hangzás-kondíciók mellett nyomja a sablonokat. Szóval, ha bírod a hüvös, északi gitártémákkal körített tömény death zenéket, és nem zavar a lemez címében is kifejezésre juttatott vallási beállítottság, nyugodtan nekiveselkedhetsz a Belphegor harmadik albumának.

9 szám, 35'31"

70%

Cianide: Divide And Conquer

Merciless

A Cianide és a hozzájuk hasonlóan jellegtelenségek hallgatása közben szoktam elveszteni a zenébe vetett hitemet, és kérdéseket feltenni. Pláne, ha előttem a kiadó által nyomtatott papír, ami némi iróniával a szaksajtónál dolgozókat, tehát a műfaj történéseivel tisztában lévő embereket akarja kioktatni. "Asszonyga": - Mi jut eszedbe, amikor a death metatra gondolsz? Haldoklás? Leszállás a pokolba? Végzet? Rombolás? Ha a Cianide nem, akkor meg minek is beszélünk death metalról?

Nos, ha példákat akarok felhozni a stílus igazolására, akkor hivatkozom ezer más bandára, mint arra a Cianide-ra, amelyik '89 óta tartó létezése során az aktuális, harmadik nagylemezén sem tud jó dalt felmutatni unalmas repertoárjából. El sem bírom képzelni, hogyan lehet élvezettel ilyen fantáziátlan és üres frázisokat előben puffogatni.

10 szám, 37'47"

30%

Deed: Pieces Of Nothing

Pavement/Luna Press

A volt Machine Head és Soulfly gitáros Logan Mader producésével rögzített, éppen ezért meglepően gyatrán megszólaló debüt. Nem akarok túlzásokba esni, de ettől a hangminőségtől a magyar bandák jobbat készítenek demózaskor. Egyébként érthető módon az infóanyag sem a csapat lemezes teljesítményével foglalkozik, sokkal inkább bocsátkozik azon hírességek - In Flames, Mercyful Fate, Testament - felsorolásába, akik turnéjuk során már felléptek a Deed után. De a "Pieces Of Nothing" dallamos

death metalja részéről sem szorul különösebb elemzésre, teljesen arctalan, dinamikatlan albumról lévén szó.

10 szám, 47'04"

50%

Dies Irae: Immolated

Metal Blade

Az már az elmúlt évtized teljesítményei alapján világosnak tűnt, hogy a volt szocialista, kelet-európai blokk államai közül Lengyelországban alakult ki a brutálisabb zenék tűzfészeke, gondoljunk csak a Vader-re, akiket a Blade nemes egyszerűséggel (és kis túlzással) a kontinens legjobb death bandájának nevez. A '92-ben alakult, majd néhány év holtvágányra tévedés után a közelmúltban reaktiválódott Dies Irae-t meg nyugodtan hívhatjuk a Vader project-jének, hiszen Mauser gitáros és Doc dobos révén átfedések vannak a csapatok felállításában. A két banda zenéjét is gyengéd szálak fűzik egymáshoz, hiszen a Dies is hasonlóan intenzív, technikás játékokat nyújt, sőt a vokálok

szélsőségségében még túl is lönek a Vader-en. Afelől egy szemernyi kétségem sincs, hogy a Lengyelországban rögzített, hipersebességű, agyszaggató death metal anyag megalapozza majd a banda hírnevét.

9 szám, 32'02"

80%

Hate Plow: The Only Law Is Survival

Pavement/Luna Press

Az amerikai death metal formáció Phil Fasciana (Malevolent Creation) és Rob Barrett (ex-Cannibal Corpse) agyszüleménye. Noha a csapatot számos körülmény hátráltatta az előrejutásban - amelyek közül az eredeti dobos Lerry Hawke kilenc hónapos fegyházbüntetése, majd váratlan halála érintette legszerencsétlenebbül őket - másodsor is itt vannak és kíméletlenül nyomuló gépezetet alkottak. A friss tagok (pl. a jelenlegi Malevolent dobos Dave Culross) bevonásával készített "The Only Law Is

Survival" stílusa nem áll messze a Malevolent Creation zenéjétől, feltéve, ha ez utóbbi csapat leggyorsabb, grindosabb részeit képzeljük el egyben. Ezt az albumot nem feltalálók hozták össze, hanem csak néhány örült arc, akik kisujjukból rázzák ki szokványosan extrém zenéjüket.

13 szám, 34'47"

70%

Mortem: Decomposed By Possession

Merciless

A német Merciless Records, amely friss húsnak számít oldalunk tablóján, évente három-négy korong gondozására adja a fejét, és ars poetica-jának mozgatórugójaként a tradíciók feltétlen ápolását jelölhetjük meg. Két vadíj kiadványa közül még ez a jobbik, bár ettől több pozitívumot, ha belebebedek sem tudnék találni a már a '80-as évek közepe óta üzemelő Perui banda importján. Alapvetően egyébként nem a hagyományörzéssel van a baj, hiszen a Six Feet Under aktuális sikerei is mutatják, a tufát is lehet katedrara emelni. Csak mintha ennek a mi-kéntjére odaát Peruban még nem jöttek volna rá.

9 szám, 37'08"

50%

A hónap albuma

Vomitory: Revelation Nausea

Metal Blade/MusicDome

A Vomitory egy svéd zenekar, ennek ellenére nem játszanak annyira tipikus svéd death metalt, mint a Dismember. A származásukból adódóan skandináv gyökereiket nem tagadhatnák le, emellett viszont erős brit hatások is diagnosztizálhatók a dalaikban, akár a death metalos Napalm Death, vagy az ugyancsak durva fémbé öntött Extreme Noise Terror nevét is említjük meg. A társulat számára az igazi underground áttörést a második lemez, a "Redemption" hozta meg, amit jómagam is kiemelten kezelek. Nagyon kevesen tudnak ugyanis ilyen lendületes, intenzív és szélsőségekben tobzódó death metal albumot készíteni, ahol a darák mellett találhatók kimondottan fogós pillanatok is. Ezek után pedig már nem volt meglepetés, hogy az addig egy kis holland cégnél dolgozó csapatra egy igazi metalcápa harapott rá, a Metal Blade, akik egyre másra gyűjtik be a legjobb európai, a kilencvenes évek második felében a reflektorfényből kiszorult csapatokat. Azonban nem csak a lehetőségek változtak a kettőezres esztendőre, hanem más lett a csapat felállása is. A korábbi hörgős távozásával négytagúra csap-

pant a keret, és a basszeros Eric Rundquist állt a mikrofon mögé. A "Revelation Nausea" hosszabb, sötétebb és keményebb is, mint elődje. A gitárokat még lejjebb hangolták a Berno stúdióban, és a gyilkos, súlyos terheket cipelő témák is erősebben tapadnak egymáshoz, áthatolhatatlan falat vonva hallgatója elé. Ebből a szempontból az előző munka szellősebb és fogósabb volt, arról nem is beszélve, hogy bár Eric tisztességgel ellátja a feladatát (azaz morog, mint egy tébolyodott), stílusa jóval monotónabb, mint volt kollégájáé. Dallamokat nem nagyon játszanak a fiúk, ám a múltkor előadott egyetlen dallamos gitárszólóhoz hasonlóan harmóniafoszlányokra ezúttal is futja. Igaz, ez a zene nem erre van kihelyezve. Ami még számomra újdonság, hogy a Vomitory több dalban is előszeretettel használja fel a Bolt Thrower doom-osan lassú, monumentális részeit. A When Silence Conquers egyenesen harcias dobpergéssel indul és zárul, és ugye, a háborús játékok Thrower-ék kedvenc témái.

Nekem továbbra is a "Redemption" az adu ász, de az sem kétséges, hogy a súlyos testi sértés fogalmát kimerítő "Revelation Nausea" is méltó folytatás attól a Vomitory-tól, amely "kő kövön nem marad" death metalban az utóbbi évek legjobb svéd csapata.

10 szám, 39'19"

85%

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP

1114 Bp., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferio@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruház

7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.

Bp. VII., Erzsébet krt. 17.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 321-56-83 www.extra.hu/rockworld

ROGERS

CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Bathányi u. 22. Tel.: 52/454-768
Stílus választék, korlátozott árak, egyedül igényelt teljesítés.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

HANGLEMEZBOLT

9700 Szombathely, Fő tér 24.
Tel./Fax: +36/94-344000

NEPHILIM LEMEZBOLT

9022 Győr, Újvilág u. 1.
9022 Győr, Újvilág u. 3.
Tel.: 96/326-291

MUSIC BOX

Hanglezkereskedés
8600 Siófok, Hock János köz 2.
Tel./fax: 84/319-913

ROCK ISLAND

Hanglezkereskedés
5600 Békéscsaba, Andrásy u. 11-17.
Tel.: 66/325-806

Új helyen!!!

KÁOSZ Zenebolt

8000 Székesfehérvár, Budai u. 27.
Tel.: 22/339-363

HAMMER ZENEBARLANG

1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR

3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBAJÁNYA

2800 Tatabánya, Sárberki ltp. 30 évesek parkja.
Tel.: 34/319-775

HARD ROCK MUSIC BOX

a Hammer támogatásával.
Szeged, Török u. 6. Tel.: 20/957-73-87
Újdonságok! Ritkaságok! Mérsékelt árak!
Bizományos adás-vétel! Ritkaságok felkutatása, beszerzése!

MUSIC DISCOVERY

1136 Budapest, Pozsonyi u. 22.
Új és használt CD, LP, MC

SomAudio

CD-LP, Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA

Hanglezkereskedés
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

MISKOLC

HANGSZERBOLTOK

BUXA

HANGSZERKERESKEDÉS

9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ

VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
313-82-88, 210-34-01, 30/948-40-20, 20/947-08-35
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok,
hangosítási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetési lehetőség, akciók!

Cornett Hangszercentrum

Üzlet és javítás

4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/343-774

DEMTON STÚDIÓ

Hangszer adás-vétel-szerviz
Stúdiófelvételek készítése!
8800 Nagykanizsa, Arany J. u. 12. Tel.: 93/310-270

ELDORÁDÓ

HANGSZERKERESKEDÉS

Már két helyen!

1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest

Westend City, Fsz. 13.

Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

ROLAND HANGSZERBOLT

Az olcsótól a csúsig!

Új és használt hangszerek árusítása, adunk, veszünk, beszámítunk!
Nyíregyháza, Szabadság tér 9. Tel.: 42/411-822/202

DÁRIDÓ Hangszerbolt

6000 Kecskemét, Dózsa Gy. u. 33.
Tel.: 76/417-603

ARIZONA HANGSZERBOLT

3700 Kazincbarcika, Mátyás kir. út 44-48.
Tel./fax: 48/313-832
Mobil: 30/900-86-44

MUSIK WORLD Hangszerbolt

4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

MUSIC CITY Hangszerüzlet

7621 Pécs, Citrom u. 5. Tel.: 72/333-375
Új és használt hangszerek adás-vétele!

ART LAURO HANGSZERTOKOK

2501 Esztergom Pf. 128. Tel.: 33/314-490,
30/986-83-35 Fax: 33/401-371

TAJTI MUSIC

Hangszeráruház

1075 Bp., Károlyi krt. 13-15. Tel.: 268-08-20
MONITOR Kft./ Pellérd Tel.: 72/373-115

CORD-ON STÚDIÓ

Iskolahegedűk nagy

akciója

január-februárban!

1067 Budapest, Szondi u. 15.
Tel.: 31-29-549

MUSIC EXPRESS

2400 Dunaújváros, Semmelweis u. 1. fsz./9.
Tel./fax: 06 25/409-048 E-mail: musicex@elender.hu
Hangszer adás-vétel, gitár és szintetizátor oktatás!

QUASZÁRSI

HANGSZER - HANGHORDOZÓK KERESKEDÉSE
3527 Miskolc, Széchenyi út 117.
Tel./fax: 46/505-658, 46/505-659

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet

IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax:
99/312-281 e-mail: musicshop@freemall.c3.hu
musicshop@fullnet.hu
www.musicshopron.homestead.com

OPUS

HANGSZER & ZENEMŰ

4400 Nyíregyháza, Szabolcs u. 16. Tel./fax: 42/314-188

SAROCK

SAROCK

Hangszerbolt

5300 Karcag, Kálvin út 1. Tel.: 0659/300-718
Új és használt hangszerek eladása, bizományba
vétele. Részletfizetés, beszámítás.

S.K. MUSIC

HANGSZERBOLT

Új és használt hangszerek adás-vétele,
Hangszerek és hangtechnikai eszközök
javítása. Hangtechnikai rendszerek telepítése.
Képzési és tanácsadási szolgáltatás.
ZENEOKTATÁS ISKOLAZOTT, ELSMERT ZENESZAK VEZETÉSÉVEL!
Miskolc, Andrásy út 15. (Bartók Béla Műv. Ház)
Tel.: 46/370-360, 30/987-45-07

HEVESI Hangszerbolt

5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

VINTAGE '52 Hangszervíz

Budapest XIII. Tátra u., 23/b Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage@mail.matav.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek
értékesítése! Nyitva: h-p.: 10-18h

FIKNER HANGSZER

2900 Komárom, Klapka Gy. u. 14.
Tel./fax: 34/341-2511 Tel.: 30/927-50-85
Új és használt hangszerek részletre is!

Hangszerüzlet

Csőves erősítő szerviz
1078 István út 32.
Tel.: 322-82-02,

ROLAND 5000

Hangszerbolt

5000 Szolnok, Ady E. út 27.
Tel.: 56/377-217

meghallgattuk

Blackfire

Demo

Ha röviden jellemezni kell ezt a rövid kazetát, akkor zenei eredőjét valahol a '70-es évek közepének hard rock vonulatában találjuk. Igaz, ők dallamos metálak nevezik... A riffek részben Black Sabbath - Dirty Women időszaka - jellegűek, jól is szólnak, viszont hiába mutat a zenekari fotó két gitárost, ez a lehetőség abszolút nem érvényesül a zenében. Ugyanígy sikkad el a lírai Kérlek! lehetősége is, amely egy kezdő zenekaroknál kialakult klisé szerint működik. A Nem kell szöveg-vulgáritása ugyan a vagány-ság jellegét kelti, a zenében ugyanez mégsem jön át, Rozgonyi Ágnes énekstílusa még talán egyéninek is nevezhető, ám meglehetősen érzelmentes. Ezen mindenképp változtatnia kell, ha rá hallgat. Az öt felvétel pozitívuma az egy nótán belüli változatos-ság, és az a sajátos hangulat, amit csak azok tudnak értékelni, akik annak idején azt megélték. Hogy ezek a fiatalok honnan veszik, nem tudom, de úgy tűnik, hogy ösztönösen ráéreztek egy szinte eltűnt korszak ízére. Kis odafigyeléssel, és persze több rutinnal, ez a vonal akár sikervárományos is lehet, főleg, ha jobban kihasználják a két gitár kínálta lehetőséget. Ágnes mellett Csehi Tibor bőgős, Duzsicza István gitáros, Keczei László dobos és a gitáros, zenekarvezető Mitro Tamás alkotja a csapatot. Postacímük: M. T. 1204 Bp. Ábrahám G. u. 150. Tel.: 238-7143

Szaki

De Facto:

Antique

Szerzői kiadás/Hammer Music

Antik darab, már amennyiben a '80-as és '90-es évek hagyatékát antiknak lehet tekinteni. „Még itt él az emlék.” A De Facto-é is, múltkori demójuk kapcsán. Időzérdekem elhagyott, meg nem mondom mikor jött, de volt, és vártam a folytatást. „Régóta vártam, de mégis nagyon félek.” Attól, hogy nem tudok újat írni róla, elkövettem már mindent korábban, annyi és nem több. „Kint hűvös árnyak, kód szítál”, a szobát belengik a De Facto „Antique”-jának dallamai, pislákol a gyertya, mert ehhez ez dukál. Komor, sötét percek következnek, elmúlnak, és újra jönnek, újra és újra és... „Még mindig nincs vége.” Kísért az Árnyak szelleme végig, ez elkerülhetetlen, azonos a stílus, csak hát a De Facto még tölük is dallamosabb, álombélőbb. „Érzem a hajnali félhomály hűvös leheletét.” Ezt hozza ki belőlem kellemes, már-már túlvilági nyugalmat árasztó dark wave zenéjük, melynek legnagyobb érdeme, hogy általa „Újraéled a halál gyönyörét.” Nem kívánja megújítani a műfajt, szókincsében is a bevált fordulatokat, szövegösszefüggéseket követi, azonban nem érez-

zük a kiszámíthatóságot. Főleg, hogy színesítő jelleggel egy női énekhang is feltűnik a „Csak egy szó”-ban, vagy hogy az „Utolsó könnyek” megtévesztő hasonlóságokat mutat a finn HIM-mel. Ugyanaz a modor, az ere-

nek együtt. Próbálkoztak herfli, hegedű, sőt tuba szerepeltetésével is, de zenéjük megmaradt az eredeti, kísérletező megközelítésű, eklektikus hangzásnál. Törekedvén a viszonylagos demokráciára, valamennyiük iz-

dik a Vörös Rébék is, de a Blue mégis más. Mókások a „Betmen”-ben, újra csak közelítettek a Kispál felé a „Torkon morgom”-ban, de a csúcstra a „Jézus és én egy ivóban...” juttatja fel őket. Csak nem a South Parkot nézik?

Ők is?

Elérhetőségek: Blue, 3534 Miskolc, Irinyi u. 9. 3/2. Tel.: 20/987-42-51 Marosvári Krisztin. E-mail: bluemusic99@yahoo.com A jelző: Kék fény!

Bánfalvi Ákos

Wackor:

Demo

Íme az eredménye annak, ha egy ipari-hardcore-grunge banda (Rózsaszín Kutyaarapás) és egy thrash csapat (Awaken) egykori tagjai szövetségre lépnek. A megszokottól mindenképpen eltérő született, egy furcsa elegyű és különös hangulatú modern metal anyag, mely a Wackor '99-es „Elmecsere” demója óta eltelt időszak természetét öleli fel. Három szám, magyar és angol verzióban egyaránt.

A „Töredék”-kel („Fragment”) veszi kezdetét a kábítás, az elején még olyan előadók jutnak eszünkbe, mint a Pitchshifter, meg a Think About Mutation, majd a brutális metal elemek elviszik az egészet egy más irányba. Mindezt rap-szerű szövegmondással fejelik meg, a refrénnel pedig hol Dave Mustaine (Megadeth), hol Scott Weiland (Stone Temple Pilots) stílusára hagyatkoznak. Hú. Hasonlóan komplex, elvont tétel a „Holtsáv” („The Chaotic Second”) is, egybegyűrve a Rózsaszín Kutyaarapás, a Trident, amit grunge-os borultságú ének-dallamokkal párosítanak. Az indusztriális megközelítés itt ugyan a háttérbe húzódik, de a Meshuggah-szerű riffelésre épülő, technikás megoldásokban bővelkedő „Örvény” („Insane”) ismét előremutat. Megszilantja a lehetőséget a szavalós-éneklős feleletésekben, fokozza klausztrófiás érzetünket, és effektezett dallamaival, hangulati váltoásaival ivódik bőrünkbe, belénk. „Mégérkeztem, minden tiszta már.” Tiszta sor, tiszta munka, tisztára jó.

Kontakt: Wackor, 2481 Velence, Tulipán u. 18. Tel.: 20/998-07-37 vagy 30/290-69-69 E-mail: red.s@usa.net A telefonba be lehet mondani: Töredék a joból.

B. Ákos

deti szám címét talán mégsem mondanám. „Dereng egy látomás”, miszerint a De Facto ki akar törni, tovább akar lépni, és erre fel fogja megtenni. Hát tegye, áldásom rá!

„Még érzem a nyugalom mámorát”. Kibilient viszont az „Elég”, mivel úgy hat, akár egy Edda (!) tétel, valószínűleg Mike hangja/énekstílusa miatt, de ezt talán le sem kellett volna írnom, megtarthattam volna magamnak a titkot, ami nem titok már ezek után. Ahogy az sem, miszerint a De Facto sötét rockzenéjével – ismét – kivívta elismerésemet. Beismerem. „Csak egy szó hiányzik: a kimondatlan, És elmúlik minden, most hallgatsz velem.”

Cím: Hammer Music Production, 1255 Budapest, Pf.: 67. E-mail: hammer@west-el900.net A jelző: Ó(v)szeres(set)ek!

B. Ákos

Blue:

Demo

A miskolci Blue-ék három éve rendszeres résztvevői az EFOTT-nak, és öt éve dolgoz-

lése és gondolatai helyet kapnak számaikban, ezzel és a tudatosan vállalt népzenei stílussal sikerült egy egyedi, és autentikus stílust létrehozniuk, mely máig fő irányadó-juk.

Ez a második demójuk, mely már érettebb, harmonikusabb, technika-ileg összefogottabb anyag lett. Köszönhető ez összeszokottságuknak, illetőleg annak, hogy a felvett négy nótát volt idejük csiszolgatni, alakítani, s ezáltal egy majdhogynem lemezminőségű alkotással álltak elő. Barátságos, emberközelí szerzemények mellett szól, hogy kellemes hallgatnivalót nyújtanak, sőt belőlük a vidámság, olykor az ironia, vagyis – büfelejtés szempontjából – jobb az alkoholnál.

A sorból valamennyire kilóg a kísérletezőbb, elvontabb „Brekeke”, mely pszichedelikusabb világával inkább emlékeztet a Kispál és a Borzra, míg a maradék három tétel inkább törekszik az összehasonlíthatatlanságra – hol több, hol kevesebb eredménnyel. Mert ki vegyíti még ily módon az alternatív rockos törekvéseit a népzenei elemekkel? Igaz, hogy szintén Miskolcra indult a népi metálos Swetter, vagy itt tényke-

Fekete Doboz:

Audio

Szerzői kiadás

Györgytró Gyöngyösről. Saját bevallásuk szerint angol-szász rockzenét játszanak, populáris elemekkel fűszerezve. Nekem ennyire már korántsem megy könnyen stílusuk megfejtése. Még annak tudatában sem, hogy koncertjeiken Red Hot Chili Peppers, U2, Sting feldolgozásokat is elővesznek. Valahogy a Fekete Doboz egy bedobozolhatatlan, beskatulyázhatatlan muzsikát tár elénk, mely lágy, nyugtató dallamaival, enyhe keserűségével és komorságával, elgondolkoztató dalszövegeivel férkőzik egyre közelebb és közelebb hozzánk. Valóban a brit rockzenehez állnak legközelebb, viszont ez sem abban nyilvánul meg, hogy inspirációért folyamodnának az Oasishez, vagy a többi brit popperhez, mert a Fekete Doboz világa egé-

sen más. Elkülönülnek mindenki másától, a maguk által kialakított saját kis birodalmukat csiszolgatják, alakítgatják, esetenként merítenek az alternatív rockból is, s helyzet-től függően a kommerszebb megoldásokra is kaphatóak, persze csak mértékkel. Az egyedüli hiányosság ezen a téren jelentősebb, ugyanis nem ártana egy-két slágerebb témát is becsémpészni a sok igényes darab közé, lehetne pár emlékezetesebb, ragadósabb refrénű dalt is írni, amik már eleve eladnák az anyagot. Illetve a hangulati váltásokkal is lehetne merészebben játszani, meggátolva ezáltal a számok esetleges összemosisását. Ettől eltekintve kellemes hallgatnivalót kínál ez a tízszámú kazetta.

Cím: Kenyeres Péter, 3200 Gyöngyös, Aranyas út 66. IV/1. Tel.: 30/270-96-43 E-mail: E-mail: kenyeres@freemail.hu A borítékra rá lehet írni: Mégis kell!

B.falvi Á.

Blues Faces: The First Step

Szerzői kiadás

A Blues Arcok kazettájáról a Kis Weöres Ka-

retes zenekar. Horváth János hangmérnök (ARION stúdió) jó munkát végzett. Elérhetőség: Fehér Viktor (gitár, vokál) 2040 Budaörs, Szivárvány u. 22. II/5., Szumper Attila (dob) 70/310-19-54, vagy Ecseri János (ének, szájharmonika) 20/996-74-71. E-mail: bluesfaces@hotmail.com (Hogy sértődés ne essék: Kuti Sándor - bil-

tudása ugyan kimerül a hörgést súroló ordításban (ezen a téren lehetne színesíteni a palettát), mégis összeáll az egész, és ez a fontos.

A másik negatívabb észrevétel pedig, hogy egy idő után (úgy a hatodik nóta táján) már kezdenek összefolyni a szerzemények, ám - mintegy felmentő seregcént - érkezik a „Millenium” hatalmas Black Sabbath riffjével, doomos öserejével, majd a „Planet Caravan” stílusában elszállósan indító „Strange Illusion”, és máris fellelegezhetünk: mint ha meghallották volna lelki hangunkat. Jó a fülük...

A CD beszerezhető: Ceranko Attila, Hlavná 421, Moldava nad Bodvou. Mobil: +421/0905-746-058 Internet: www.cassovia.sk/hudba A jelszó: Ne kiméld!

Bánfalvi

gitár a próbateremben rögzítették, a basszust a Vigh Zoli harmadik emeleti lakásán, az éneket a lakásában, az irodájában és a szülei házában...

Kontakt: Vigh Zoltán, Esztergom, Aradi Vértanúk Tere 2/B. III/3. Tel.: 20/343-21-65 Internet: E-mail: A borítékra nyugodt szívvel karcoljátok rá: Hőfehérke merre jár?

B.Ákos

Gire: Hét madár

A Gire fejlődik, demóról-demóra, számról-számra. Eddig ez a felvételük sikerült a legjobban, s a közérthetőség terén is sokat javultak. Komplexitásuk, kísérletező kedvük ugyan megmaradt, azonban mégis mások: érettebbek. A „Hét madár” egyetlen szerzemény, az elején egy beförgött Ministry-nek érezzük, hatalmas riffekkel, industriális hatású ritmusokkal, majd átalakul egy romantikus, gótikus alkotássá, etnós izekkel, a misztikumba temetkezve. Dark wave-es sötétsége, melankóliája megérint, pszichedelikussága elvarázsol, a Tiamat „Wildhoney” albuma, a Pink Floyd képe vetül lelki szemünk elé, majd a befejezés felé közeledve, - egyfajta keretként - szép fokozatosan transzformálódik vissza eredeti állapotába. És a többi?

Bővebb információk: Gire, 6901 Makó, Pf.: 149. Tel.: 30/285-94-89 Internet: www.telnet.hu/gire E-mail: defenceh@deltav.hu A jelszó: Nekem nyolc... madár!

B.falvi

No Smokin' Band: Millenniumi Promo

Szerzői kiadás

Ismét egy olyan társulat, amelyik zenei felkészültsége és szellemisége alapján megérdemelne a kiadók figyelmét. Ez a hat felvétel mindent elárul róluk. A feldolgozások - így a Rocktóber, a Kör az Eddától - tökéletesen adják vissza a nóták eredeti hangulatát. Sajtos Lajos jó hangadottsággal bír, de ha megteheti, ne igyekezzen Pataki Attila nyomdokaiba. Magánvéleményem - ha ez valakit egyáltalán érdekel - hogy éppen a feldolgozásokat nem kéne egy az egyben átvenni, hiszen saját számaik egyértelműen jelzik, megvan az öt fiúban az önálló arculat kialakításához szükséges készség. A gitárszólók ülnek, a ritmusszekció biztosította alapok úgyszintén. Egyedül a P. Box féle Zöld, a bíbor és a fekete sántít egy picit, ez mintha helyenként meghaladná Sajtos tudományát, az összehangolás ezzel együtt mégis igen pozitív. Dobi Bálint gitáros, vokalista, Gacsó Imre dobos, Szabó Richárd gitáros, vokalista és Gal József basszusos nem kerget álmodkat, amikor a hard rock világá-

Cavum: Cavus

Első demója ez az egyelőre kevesek által ismert, mindössze egyetlen éve létező Cavumnak, viszont ez az - ismeretlenségükre vonatkozó - helyzet garantáltan gyorsan változni fog. Eleve már azért, mert a dobok mögött az istenáldotta tehetségű Ziskó Olivér (Alfred's Violin) ül, az énekes pedig Nagy András (Sear Bliss). S, hogy társaikról se feledkezünk meg: Ványi Szilárd gitározik, illetve Horváth Tamás basszusozik. De még hogy!

Cavumék stílusát nem lehet egyértelműen megfogni, azonban kiragadhatóak belőle részletek, amelyek alapján kapunk egy, a valóságot megközelítő képet. Mivel is kezdjük? Mondjuk a progresszív hatásaikkal, a technikás előadásmóddal, és az olykor már-már jazzbe váltó megoldásokkal. Alapvetően a death metatra építkeznek, engedik beszűrődni (főleg az „Orbital Eccentricity”-ben) a black metalt is, s ettől a komplex, váltásokban gazdag muzsikától felidéződnek bennünk a Cynicről tanultak. Érzelem és durvaság keveredik, szépség és kegyetlenség, szinte felfoghatatlanul, emésztést igénylően. Mégis szinte hamar ráérezhetünk erre a - misztikumot sem nélkülöző - sötét zenére, melyben nagy lehetőségek rejlenek, ám nem itthon. Oly' sok máshoz hasonlóan ez a produkció is a külföldi piacra termett.

Az anyag megrendelhető (pkg.-gel együtt) 600 Ft-ért: Ványi Szilárd, 9443 Petőháza, Gyári út 1. A borítékra rá lehet írni: Kérek egy kulcsot a szívedhez!

kas Blues Egylet fanzinjából értesültem. Először arra gondoltam, hogy a fanzin elemzését közlöttem le, de végül úgy döntöttem, hogy a magam észrevételeim írom le. A kazetta hét dalából egy saját darab hallható magyar nyelven. A feltüntetett "szerzői kiadás" megjelölés így egy kis mosolyra fakasztott. (Bocs, fiúk!) A magnót elindítva egy nagyszerű shuffle csendült fel a Ford Blues Band műsorából. Ideális nyitódarab, jó kiállásokkal. A nyülfarknyi gitár bevezetőt gyorsan felváltja a zongora, amely szép hangon szólal meg. Utána a herflis mutat be néhány kört. Bevallom, nálam ez a fajta éles hangszín nem jön be, de ízlések és pofonok... A szám végén rajta maradt némi erősítő gerjedés, de lehet ez koncepció is. Muddy Waters ismert Walking Thru The Parkját nem az agyoncépelt változatban adják elő, hanem egy lelassítottabb tempóban. (Piros pont az ötletért.) Egy közép-tempós Blues Brothers feldolgozás (Nothing But The Blues) és egy lassú (The Sky Is Crying) téma zárja az A-oldalt - különösebb hiba nélkül. A második részt Robben Ford és a Blue Line együttes Chevroletjén kezdjük. Az ének Fordénál harsányabb. Amúgy itt is a billentyűs szólózik rendesen, persze Robben után "lantot" fogni...?! A Nézz végre rám című saját nóta felvezetését viszont a gityós Fordosra vette. A herfli soundja itt viszont bejött. SRV instrumentálisával végződik a kazetta, ha rajtam állt volna nem ezzel fejezem be az amúgy kellemes bemutatkozó anyagot. A darab amúgy is "kilóg" egy kissé a Bluesarcok eddigi bemutatott műsorából: ezt meg kellene hagyni a rockosabb bandáknak. Összességében figyelmet érdemlő, ígé-

lentyű, vokál; Kota István - basszusgitár, ének, vokál)

(kb. 31 perc/7 szám)

NNP

Eternity: Welcome To Eternity

Szerzői kiadás

Habár a határokon túli Eternity nem a legeredetibb nevet választotta magának, kellemes meglepetést okoztak „Welcome To Eternity” CD-jükkel. Félélemjóstól, halálközeli black metal helyett tizenkét rendkívül durva metal irományt zúdítanak ránk, hol erre, hol arra tapogatózva. Sokszor nem állnak távol a death metaltól („I've Gotta A Black Day” és „Wild Game”), máskor inkább tévednek a hardcore felé („Welcome To Eternity”, vagy a „Why?”, ami úgy definiálható, mint a „Biohazard death-es fordulaton”), de extrém, komplex metaljuk nem nélkülözi sem a doomos örlést, sem a thrash-es keménységet. Művük egyik csúcspontja a „Lost Existence”, melyben a Crowbar súlyossága éppúgy benne van, mint a Meshuggah ridegsége, valamint az Obituary könyörtelensége. Körülbelül ezek az elemek váltakoznak meglehetősen eszevesztettséggel végig az albumon, bár személy szerint én még a Merauder nevé is felhoznám, mert az Eternity kíméletlen metalcoreja, vagy metalos crossoverje (a szimpatikusabb meghatározás aláhúzó!) hozzákjuk fogható. Ezeken kívül a dobos iszonyatosan jó „kétlábdobos” témákat hoz, s az énekes

Le Panic: Éjsötét és a hó- fehér

Szerzői kiadás

Az esztergomi Le Panic célja - saját bevallásuk szerint - egy olyan saját hangzású, egyéni zene „létrehozása” volt, amit nem lehet egy sztár zenekar nevével jellemezni. A róluk megjelent cikkek pedig visszaigazolták, hogy egy behatárolhatatlan, egyéni világot teremtettek, kötöttségek nélkül. És, ha már idézgetünk, a CD bevezetőjében Berki Tamást hallhatjuk, miként azt magyarázza, hogy mi is a Le Panic: metal-etno-punk-színház.

És lássatok csodát, Tamás bátya meglátásai sorra beigazolódnak a tizenhét dal hallgatása során. Le Panicék ugyanis ahelyett, hogy megelégedtek volna az egyszerű, primitív punkrock gyakorlásával, elmozdultak egy művészebb irányba. Színesítik hangzásukat mindenfélével, népzenei, etnós dolgokat csempésznek a hűzós, címadó alkotásba, a metalt súroló témákkal kísérleteznek a „Hidroplán”-ban, ezt a súlyosságot átörökítik a többi dalukba is, grunge-os ízeket vélünk felfedezni a „Gyilkos dal”-ban, alternatív jegyeket a HétköznapI CASLódásokra emlékeztető, ska-s „Kereső”-ben, és a csoda még csak ezután következik a „Holdutazás”-ban. Itt ugyanis egy Black Sabbath-szerű ősriffre építkeznek, doomos hatást kölcsönözve irományuknak! Tapasztalt már valaki ehhez fogható? Örület az egész, ráadásul ennek tetejébe avantgarde punkkal fertőz fogós dallamvilágával az „Egy a millióból”, akusztikus balladát kínálnak az „Emlékek”

képében, szigorúra veszik a figurát a „Mindem”-ben, és ez így megy közel hatvan percen keresztül.

Tény, és való, hogy zenekarunk nagyon kitett magáért. Színvonalas körítéssel (elég csak a borítóra gondolni, vagy a multimédiás részre a rengeteg fotóval, videóklippel, egybeekkel) találják az „Éjsötét és a hófehér”-et, melynek egyébként másik kuriózuma, hogy az első hat számhoz a dobos és a

Az 1967. január 14-én New Jersey-ben született, a várostól egy távoli farmon nevelkedett Zakk Wylde tizennégy éves kora óta gyilkolja gitárját. Ki hinné, hogy annak idején még a klasszikus gitározás fortélyait is elsajátította? Miután a fülebe lopta magát az első heavy metal dal, és a gimnazista fiú akkori tudásszintjének éppen megfelelt a Black Sabbath sebessége, nem is volt kérdéses tovább, hogy milyen zene felé orientálódik a jövőben. Aztán egyik alkalommal - teljesen véletlenül - megismerkedett egy Leroy Wright nevezetű, hosszú hajú, gitározó fickóval, és attól kezdve hősünetet le sem lehetett vakarni újdonsült barátjáról. A gitár megszállottja lett, korai kedvencei közé a Cream illetve Jimi Hendrix tartoztak.

Zakk Wylde

"Alapvetően a sör testesíti meg a Black Label Society egész filozófiáját"

1988-ban azután a 21 éves szőke sörényű srác váratlanul megfogta az Isten lábát, pontosabban Ozzy Osbourne-ét, és beszállt a mester kísérőzenekarába Jake E. Lee helyére. Ettől élete fenekestül felfordult, s mikor évek múltán Ozzyt elhagyta, tucattyan kaptak utána (Guns N' Roses, Rob Halford), de ő csak a saját feje után ment. 1993-ban belevágott a Pride & Glory-ba, három évvel később kiadott egy szólóalbumot, jelenleg pedig - szintén sajátbejárátú - bandája, a Black Label Society van terítéken. Friss albumuk, a "Stronger Than Death" április 18-án jelent meg.

"Az egyetlen célja ennek az egész kib.szott albumnak, hogy elpusztítsa az olyan együtteseket, mint a Third Eye kib.szott Blind, meg az összes sajtos, seggbebszott fiúbanda. Nézzük csak, kit vehetnénk még fel a Szar Listánkra? Ki a következő kib.szott szarbanda? A Blink 182. A Blink 182-nek kib.szottul el kellene tűnnie! Ugyanúgy, ahogy a Black Flag kinyírta az átkozott svábogarakat, a Black Label is kinyírja a kib.szott sajtos pop bandákat!"

Zakk már csak ilyen, és örökre ilyen is marad. Egy moecosk szájú gitáros, egy bluesos érdeklődésű metal arc, aki dögösebb bárkinél, a lemeze címét felhasználva: valaki, aki erősebb a halálnál. Egyébként gyűjteményében tizenegy Gibson sorakozik, ezekből általában hatot visz magával a turnékra, s azért ezt a típust választotta, mert kedvencei közül - leszámítva Jimi Hendrixet - valamennyien ezt használják.

A Zakk által producerelt "Stronger Than Death" a második album a sorban az alkoholtól áztatott Black Label Society-vel. Wylde ezen basszusgitározik, zongorázik, harmonikázik, gitározik és énekel is whiskey áztatta hangján. "Alapvetően a sör testesíti meg a Black Label Society egész filozófiáját - nyilatkozta a professzor. Ha keresed valamire a választ... csak igyál sört... és ha továbbra sem tudod, hogy mi a francról gondolkodsz, csak igyál meg még egyet."

A Black Sabbath sötét doomja, némi indusztriális nyo-

mok, és a southern rock nyomása hatására Zakk egyfajta mutáns metal lemezt hozott össze. "Azt szoktam mondani, hogy a Pride & Glory sör zenét játszott, míg a Black Label Society kib.szott kemény alkohol rockot." A Pride & Glory-ról csak annyit, hogy egyetlen albumuk még '94-ben látott napvilágot, s már azon is James Lomenzo basszeros (ex-White Lion) kísérete sörmániás gitárosunkat. Azóta túlestek egy doboscserén, így került a képbe Joe Vitale, aki billentyűzött is az új lemezen, valamint az "I Thank You Child"-ban még zongorázásra is ragadtatta magát. Akár-hogy is nézzük, csak oda lyukadunk ki, hogy az Ozzy-s hasonlóságok teljesen egyértelműek a "Stronger Than Death"-en. "Még szép, egyedül én írtam azokat a rifeket. Amúgy Ozzy-t és a Sabbath-ot, ezt a két dolgot elválasztom egymástól."

Zakk szomorú, érzelmdús énekhangját jól használja zenéjének bluesos vibrálásaihoz, és tradicionális rockos gyökereihez. "A dalok nagytöbbségének jó groove-jának kell lennie, érted miről beszélek? Minden a riffekből jön, viszont benne van a bluesos hatás is a zeném-ben, a The Allman Brothers Band, a Lynyrd Skynyrd, meg ilyesmi. Sok mindent hallgatok, néhány olyan énekest is, akikre felnézek, mint például Elton Joht, Gregg Allmant, Ozzy-t, Ray Charlest vagy Ronnie VanZantet. A gitárosok közül pedig Frank Marino-t, Robin Trowert, Al DiMeola-t. Tudod a nap végén én is inkább zenész vagyok... nem egy rockszár. Ugyanúgy hallgatok Neil Youngot, mint Pantera-t."

És mindez érezhető is a Black Label Society muzsikájának irányvonalán, azonban a legnagyobb érdekességet a gitáros szólói jelentik, mivel retro rockerünk nem az a kimondott improvizatív játékos. "Többé-kevésbé megkomponálom a gitárszólóimat. Mindig átgondolom ezeket, mint a "Counterfeit God"-ban lévő is. Berakom a háttérzámot és leülök a garázsha egy kib.szott karton sörrel, és amikor beugrik valami, örülök neki, mint majom a farkának. Amúgy, hogy őszinte legyek, soha sincs rossz élményem lemezkészítéskor. Ha azt csinálhatod, amit szeretsz, az már nem munka többé, akkor meg hogyan is lehetne rossz? Szerencsére már nem az a munkás vagyok, mint régen, már régóta nem kell emelget-

nem azt a b.szott kalapácsot az építkezéseken. B. meg! Amióta tetőt tudtam húzni a családom feje fölé és a hűtőszekrényem tele van sörrrel, kezdem úgy érezni, hogy jó úton haladok." Az itt emlegetett "Counterfeit God" téttel kapcsolatban még annyit, hogy az ehhez készült videóklipben feltűnik a basszusgitározó színész Mark Wahlberg is.

A Black Label Society turnéja Európában indult, majd Japánban és Amerikában folytatódott, de Zakk-nek ezenkívül is akad dolga bőven. Először is, már javában készít egy filmzenealbumot, mely nem kizárt, hogy olyan akusztikus anyag lesz, amilyen a szívöböljövő és némi meglepetést okozott szólóalbuma, a "Book Of Shadows" volt 1996-ban. Aztán modernkori hippink egy koncertalbumot is betervezett, amit a japán turnén rögzítettek, majd ismét felbukkan Ozzy oldalán, hiszen mentorával már megbeszélte, hogy írjak egy újabb közös albumot Ozzy számára, amit 2000 végén kívánnak megjelentetni. "Úgy tervezem, hogy mindent csinálók. A Black Label Society-t, Ozzy-t, a filmeket, és a filmzenéket. Ezek mind jó dolgok. Ráadásul dolgozom a saját sörfőzdeimen is. Ó, igen. Ez lesz a következő nagy dolog az életemben. Azon vagyok, hogy felállítsam a saját Black Label kib.szott sörfőzde vállalatomat. Sammy Hagar a tequila-s fickó... én meg a sörös fazon."

Szinte már-már vigjátékokba illő, de elfoglalt sztárunknak, mindezekben túl még arra is maradt ideje, hogy szerepeljen a Warner Bros. új mozifilmjében, a "Metal God"-ban. A film főszereplői olyan prominens személyiségek, mint Mark Wahlberg és Jennifer Aniston, de felbukkan Brad Pitt is a Judas Priest énekes, Tim "Ripper" Owens az igaz történetén alapuló alkotásban. A movie producerei jónéhány valódi zenészt is meghívtak bizonyos jelenetekbe, Zakkon kívül a dobos Jason Bonhamet, a Dokken bőgős Jeff Pilsont, továbbá az "A Midsummer Night's Dreamből ismert színészt Dominic Westet, meg Jason Flemynget (ő a "Lock, Stock And Two Smoking Barrels"-ben vált ismertté). Ők alkotják Owens film- és képzeletbeli együttesét. Valószínűleg már az sem meglepő, hogy a műhöz társuló filmzenealbumot is ezen előadók felvételei töltik meg. Zakk is ott lesz...

összeállította: Bánfalvi Ákos

Apocalyptica

December 13-án elementáris erejű koncertet adott a Petőfi Csarnokban a finn Apocalyptica. A 4200 forintos - nem igazán barátias - belépők a karácsonyi kiadások előtt igencsak elgondolkodtatták az ünnepre készülöket, hogy milyen tétre is tegyék fel összekuporgatott zsetonjaikat. A jó háromnegyedik megtelt csarnok jelezte, hogy erre a minőségi megmozdulásra - a finnek már

többeszer portyáztak a Kárpát-medencében - valahonnan mindig kerül pénzmag. A fellépés után Paavo Lötjönnen testvérrel beszélgettünk múltról, jelenről, jövőről. Először azonban a buliról.

Utoljára a Pepsi-Szigeten láttam a csapatot, ahol meglehetősen sajátos előadást tartotak. Ülve nyomták a műsort - közben persze vesztül headbanger-tek -, majd minden egyes szám után felálltak, meghajoltak, bementék a következő címét, visszaültek, és folytatták ott, ahol abba hagyták. Ezúttal változtattak a stratégián. Ülniük persze most is kellett, de időről időre nem csak felálltak, hanem összecsoportosultak a színpad közepén, ide-oda mászkáltak hangszereikkel, ütemre vezényeltek a vonókkal, azaz életre keltették a produkciót. A durván hatvan perc és két ráadás során elhangzott a saját Struggle, a Hyperventilation, a Metallica-tól átvett Fight Fire With Fire, a One, Unforgiven, Master Of Puppets, továbbá az Inquisition Symphony és mások. Energikus előadás volt, de az Apocalyptica-t ezzel együtt szinte csak az különbözteti meg a többi dőngetőtől, hogy alkalomadtán szimfonikus jellegű betétekkel oldják a feszültséget. Ha ezek mennyiségét a jövőben még inkább növelik, hosszú életűek lehetnek a szakmában. Itt és most megtalálták a helyes arányt, ezért sikerült paradésan az akció. Most lássuk a beigért interjút.

Az új album címe Cult, ami akár többféle tartalommal is értelmezhető. Mit jelent számotokra ez a cím?

Az elmúlt évek tapasztalatai alapján megállapítottuk, hogy a mi rajongótáborunk egyáltalán nem egy tipikus rock közönség. Vannak közöttük elhivatott metálfejek, de olyanok is, akik sokkal inkább a klasszikuszenét méltányolják, az óriási korosztálybeli különbségekről nem is szólva. Ezt a szemléletében egymástól rendkívül eltérő tábor tiszta csupán egyetlen közös nevező tartja össze: az Apocalyptica zenéje. És ez az a kapocs, amit mi egyszerűen csak Cult-nak, Kultúrának, Kultusznak nevezünk, bármiféle misztikus, mögöttes tartalom nélkül. Egyfajta kimondottan rockos jellegű életérzés.

Antero Manninen már nincs közöttetek, márpedig egy ilyen jellegű társaságban nem egy könnyen lehet megfelelő helyettesről gondoskodni. Mi történt? A szokásos zenei nézetkülönbségek, vagy talán Antero-t túlzottan lekötötték saját, más irányú feladatai?

Antero meglehetősen klasszikuszenei irányultságú muzsik, aki valójában sohasem számította magát a metálosok táborába. Amikor leültünk, hogy megbeszéljük a Cult koncepcióját, jelezte számunkra, hogy a jövőben inkább a klasszikus zenére szeretne összpontosítani.

A válás tehát saját jószántából történt...

Abszolút. Továbbra is jó barátok vagyunk, mégpedig olyannyira, hogy múlt pénteki bulinkat ő is megnézte, és utána gratulált nekünk. Mint említettem, egyszerűen más zenei irányt vett az élete. Perttu Kivilaakso, az új ember jelenleg is a Helsinkí Philharmonic Orchestra tagja, aki egyelőre egy évnyi szabadságot vett ki. Hogy végül is meddig marad velünk, azt jelenleg senki sem tudja, de a jövő évet még minden bizonnyal velünk tölti. Nagyon megszerettük, rendkívül energikus, Nyugat-Európában a leggyorsabb kezű csellistának választották, technikája szintén kiváló.

A finnek, a magyarokhoz hasonlóan viszonylag kis népcsoportnak számítanak. Ön úgy gondolom, hogy a nemzeti önérzet erősítése átsegíthet sok bajos perióduson. Ti hogy vagytok ezzel?

Mindeklőtt büszkék vagyunk a nemzetiségünkre. Számomra Finnország egyfajta természetszeret, Sibelius zenéjét jelenti, amely nagy hatást gyakorol saját nemzeti érzéseimre. Noha külföldön angolul beszélünk, odahaza természetesen finnre váltunk, és ez a saját anyanyelv is roppant erőt ad számunkra. Különös jelentősége van az otthonlétnek, amikor egy ilyen 150-170 napos, farsztó turnét lenyomunk, és utána végre hazatérhetünk saját megszokott világunkba.

Saját sikereitek, a cselló ilyen mértékű szerepe a klasszikus és rockzene ötvözésében megnövelte-e Finnországban azok számát, akik erre a hangszerre váltottak, és a komolyzene felé fordultak?

Nagyon szívesen mondanám azt, hogy tömeges érdeklődést tapasztaltunk, de sajnos nem tehetem, mert ez a kombináció azért mégiscsak marginális szerepet játszik a két műfajon belül. Persze ki tudja, lehet, hogy idővel megváltozik a tendencia, hiszen a klasszikus zenében is jelentkeztek erőteljes vonulatok, így pl. Sosztakovics szerzeményeiben is.

Az első plakát még azt hirdette, hogy az Apocalyptica Metallica-t játszik. Legutóbb már saját számaikat is felkerülték az Inquisition Symphony albumra, most pedig túlsúlyba kerültek az önálló elképzelések. Tudom, hogy egyelőre a jelenleg foglalkoztok, de mi jöhet még ezután?

Közönségünk meglehetősen rokonszenvenl fogadta az első három saját szerzeményt - élőben is -, ez bátorított, hogy erősítsük ezt a vonalat. Van azonban ennek egy sajátos háttértörténete is. A három felvételt csupán bónuszként akartuk felrakni az Inquisition CD-re, de a német kiadó - a német törvényekre hivatkozva - nem engedélyezte ezt a formátumot, ezért került az egységes anyagba a feldolgozások közé. Mivel a Cult esetében megfordult a helyzet, és csupán három feldolgozás található a tíz saját szám mellett, ezt tartjuk az első hivatalos Apocalyptica albumnak. Hogy mi lesz a következő lépés? Még nagyon távolinak tűnik, egyelőre befejeztük a turnét - a budapesti az utolsó állomás - és noha rendkívül sok elképzelésünk van, fogalmunk sincs, hogy melyik valósulhat meg. Készíthetünk lemezt például egy énekessel, vagy közösen más csapatokkal, de épp a minap rögzítettünk egy új Sepultura szerzeményt is, amit az új Nation című albumuk nyitódalának szántak.

Ha már a Metallica és a Deep Purple szimfonikusokkal lépett fel, nektek ez sokkal kisebb fáradsággal járna. Nem gondoltatok erre a lehetőségre?

Ez egyelőre aligha valósulhatna meg. Egyébként a Purple akciót jónak tartom, a Metallica-ét kevésbé, utóbbi ugyanis csupán ugyanazt játszotta, mint addig is, csak éppen szimfonikus kiegészítéssel, amelynek hangszerelése nem igazán tetszett, mert kissé hollywoodi stílusban szólaltak meg a vonósok. Ha mi is erre az útra lépünk, biztos, hogy teljesen új anyagot írunk az alkalomra, nem egy régit fogunk átdolgozni.

Hogyan vélekedtek a narkotikumokról általában?

Nem élünk velük, még alkoholt is csak akkor iszunk, ha már lejöttünk a színpadról. Én magam show közben egyedül a zenére koncentrálok, és ez megadja azt a szükséges hangulatot és érzést, amit teljesen körbefon, magába olvaszt. Számomra a zene a legjobb kábítószer.

Szakács Gábor /Fotó: Dávid Zs./

The Perfect Name

Perfekt dekadencia

A szakma elismeri tehetségüket, de hírük szinte csak szájról-szájra terjed. Ez a sors jutott a The Perfect Name-nek, amit ők igazából nem is bánnak, s mindennek tudatában érthető is, miért kapta legutóbbi albumuk a "Száz év magány" címet. Múltról, jelenről és jövőről beszélgettünk a csapat billentyűsével Losóval, de mindelelőtt nemrégiben lezajlott tagcseréikről kérdeztem.

Losó: - Tíz éven keresztül eléggé hányattatott sorsú zenekar voltunk, sohasem kerültünk igazán még csak az elismerés közelébe sem. Talán az utolsó lemez volt az, ami némi publicitást kapott a médián keresztül, s végül is tíz éven keresztül barátság volt közöttünk. Mindig is nagyon jóban voltunk, de hát olyan ez, mint egy házasság. Tíz év azért megviseli az embert. Szóval egészen mostanáig nem volt tagcserénk, aztán egy ilyen hülye helyzet alakult ki: a két tag elfáradt az egészben, és inkább a buddhizmus meg a kung-fu művészet felé kezdtek elmenni, egyre kevésbé inspirálta őket a zenei önmegvalósítás.

- Így került Szászi Zoltán dobos illetve Belányi István gitáros helyére Molnár László (gitár) és Varga Zsolt (dob).
Losó: - Molnárral régóta barátok vagyunk, nagyon sokszor zeneltünk együtt különböző formációkban, és végre megtaláltam magam mellé azt a valakit, aki nemcsak zeneileg társ, hanem a menedzsmentben és anyagilag is tudja támogatni a zenekart, mert ez máshogy nem megy, csak önffinanszírozásból.

- Ezek szerint magatok intéztétek az ügyeiteket?

Losó: - Van kiadónk, a Universal, de nem tartozunk a Top 10-es kiadványaik közé. Már az is csoda, hogy egy ilyen zenét be mertek vállalni. Bevállalták, mert Hegedűs László egy jó fej pasi. Azt mondta, hogy "Ha állandóan csak szart adunk ki időzójelben persze, mert van azok között is jó -, akkor nem marad az emberek számára csak szar zene, és a jót senki sem támogatja." Szóval nagyon kellemesen csalódtam a hozzáállásukban, és végül is szinte az összes Universal-os munkatársnak mi vagyunk a kedvenc csapata, csak hát mindez a közönségnél nem mutatkozik meg, ugyanis a média elég mostohán bánik velünk.

- Az tényleg meglepő, hogy a szakma abszolút fogékony rátok, ám a sikereitekben ez mégsem köszön vissza.

Losó: - Az az igazság, hogy rétegenét játszunk. Brit pop-rock zenét, nem is tudom, minek nevezzem ezt, és ez a réteg kint jelent mondjuk kétmillió embert, itt kétezret. Végül is érthető ez a dolog.

- De azért meglehetősen populáris zenét játszottok.

Losó: - Populárisnak populáris, de inkább dekadens. Nem depressziós, hanem dekadens. Egy kis világfájdalom van benne, és kicsit kesergős stílusa van, s emiatt fél tőle a média is, mert bár pozitív a kisugárzása, a rádióon keresztül első hallásra ők úgy gondolják, hogy csatornát váltanának a hallgatók.

- Az elmúlt tíz évben zeneileg honnan jutottatok el hozzá?

Losó: - Volt egy "gyár" Budapesten, a Fekete Lyuk, ahol egy csomó zenekarral együtt próbáltunk. Ott volt a Pál Utcai Fiúk, a Kispál, a VHK, a Trottell, egy rakás olyan együttes, akiknek azóta már neve van. Ez volt az első lehetőség itthon arra, hogy kicsit a más zenét is próbálják felhozni, és ez nagyon jó táptalajnak bizonyult erre. Ezért rögtön be is kategorizáltak minket "lyukas" csapatnak. Mi ez ellen küzdöttünk, talán a legutóbbi lemezanyagunknál sikerült levetkőznünk ezt a "magyar alternatív" dolgot, ami számomra egy elég rossz fogalom, nagyon el is határolódtam ettől, mert mi sosem a kicsit politizáló, fájdalmas magyar valóságot akartuk meginterjúvolni. Egyszerűen folyamatosan csak a brit zenét hallgattuk, az járt az eszünkben, hogy a Simple Minds, a U2, az Ultravox, a Sisters Of Mercy, vagy a The Mission mit csinálnak. Akkoriban mindig ezekre ugrottunk rá, igazán sosem másoltunk zenéket, maximum stílusirányzatokból vetünk át egy-két ritmust. Például a kezdeti akusztikus rave zenék korszakában, mikor a Happy Mondays meg a The Charlatans virágoztak, belekaptunk mi is abba, aztán szépen lassan visszatértünk az eredeti állapotunkhoz.

- Mennyire keserít el benneteket, hogy itt volt a lehetőség a nagy befutásra, mégsem sikerült teljesen célt érnetek?

Losó: - Abszolút nem keserít el. Megmondom őszintén, hogy nekem az pontosan elég, ha meghirdetünk egy koncertet, és ott vannak öt-hatszázan, illetve, hogy egy évben játszottunk tíz bulit. Mindannyian túl vagyunk a harmincon, már nem az a motiváció, hogy kis klubokba járjunk le az országban - bár nagyon szeretünk ezt csinálni -, de ehhez már öregek vagyunk. A másik, hogy a mi közönségünk - és erre szépen lassan rájöttünk -, nem a koncertekre járó emberekből áll, hanem a huszonöt-negyvenöt közöttiekből. A tinikből nagyon keveset fogtunk meg, inkább a mostani értelmiségi középkorosztály hallgat minket.

- A hasonló stílusban mozgó Heaven Street Seven ebből a szempontból pont az ellentéteketek: ők a fiatalokhoz szólnak...

Losó: - Mert más a hangvételük. A szövegeikben rögtön tegeződnek, azonnal közvetlenek. Mi viszont némileg sejtelmesebben a saját érzéseinkről énekelünk. Egyébként a Heaven Street Seven az egyetlen zenekar, akit igazán elismerek itt Magyarországon.

- Hogy álltok jelen pillanatban az új albumotokkal?

Losó: - Január tizedikén kezdtük felvenni a Tom-Tom Stúdióban, háromszáz óránk van rá. Nagyon-nagyon erős anyagnak ígérek, borzasztóan jó lesz. Kicsit tempósabb, mivel a fiatal dobos behozta a saját stílusát, hiszen ő már más korosztály, amolyan grunge-os, gördeszkás vonulat, és ezeket a ritmusalapokat nagyon jól be tudtuk építeni a saját zenénkbe. Laci pedig nem beat és nem kísérő gitáros, mint István volt, hanem sokkal keményebben játszik, ezáltal pedig megélték a zene, és egyre jobban hátraszorult a billentyű hála a jóistennek. Legalább nem kell annyit nyomnom.

- Mikorra tervezték az új anyag bemutatását?

Losó: - Először a Volt Fesztiválon áprilisban, az album mind a tizenkét nótáját előadjuk majd, nem is játszunk a régi reper-toárból. Bevállaljuk azt, hogy sikertelen lesz a buli. Vége annak a korszaknak, most egy új jön, nem akarunk csak azért játszani számokat, mert azt szeretik.

- Végezetül egy nem éppen idevágó kérdés, amit már régóta fel szerettem volna tenni nektek: A "Helló" klipben frankón összetörtétek azt a Ladát?

Losó: - Tényleg, egy 100 ezer forintos Lada volt, amit egy telepen vettünk. Ezt csak arra az egy jelenetre rakták össze, még benzintank sem volt benne. Sőt a borulás előtt sem Ricsi ugrott ki belőle, hanem egy kaszkadőr.

Bánfalvi Ákos

Tátrai Band

Petőfi
Csarnok
2000.
december 29.

Szokásos év végi koncertjét a Tátrai Band ezúttal a városligeti arénában tartotta. A tavalyi lemezbemutató koncert után az idén nem volt különösebb apropója a bulinak: egy "állós", jó hangulatú koncerttel akartak elbúcsúzni az évezredtől rajongóikkal, közönségükkel, és erre ideálisnak tartották ezt a helyet. No, meg azért is, mert bármilyen furcsa, de a PeCsa tizenöt éves fennállása alatt a Tátrai Band még nem lépett föl a rideg, fekete falak között!

Majd' két és fél órában tizenkilenc dalt kaptunk a legnépszerűbbek közül. A korábbi évek tapasztalata alapján borítékolhattam volna, hogy az Ördögi szimpátia lesz a nyitószám. Lón. És a következőkben sem ért meglepetés: Utazás az ismeretlenbe, Repüljünk el messzire, Különös álmom, ... jöttek egymás után a Band legnépszerűbb számai. Meglepetés csak az volt számomra, hogy nem süketültem meg. Korábban úi. mindig ez a veszély fenyegetett a PeCsa-beli rockkoncerteken. Most viszont elviselhető volt a hangerő és így jól is szólt minden.

Megláttam Szűcs Lacit, a Tátrai Band kiadójának főnökét, aki most is elégedetten szemlélhette, hogy az igényes rockzenének igenis van közönsége. Mer' hogy a közel négyezer forintos belépők mellett is teli volt a nézőtér. Bevallom, mindig csodálkoztam azon, hogy ilyen nagy közönsége van Tátraiéknak, akik nem tingli-tangli zenét játszanak, hanem 5-6 perces számaikat legalább dupla hosszán, sok improvizációval adják elő koncertjeiken. Ugyanis, ha igaz, amit a (kereskedelmi) rádiók korifeusai állítanak, - mármint, hogy a nehéz veretű zenére nincs közönség-igény - akkor kongó nézőtér előtt kellene a Tátrai Bandnek fellépnie. A magyar rockválogatottnak is beillő Tátrai Band bulijára azonban megtelik a nézőtér.

Meglepetés tehát nem volt. Tibusz szokás szerint tekert "normál" villanygitaron majd minden nótában, meg szájgitarozott néhol és a Mexicano-ban slide-ozott. Charlie érzésem szerint a szokottnál is rekedtebb volt, a vokalista hölgyek azonban jól hozták formájukat. Akárcsak a többiek, akiknek a nevét most nem sorolom. Szappanos kökemény basszuslapot hozott, és nagy meglepetésemre ezúttal fegyelmezte magát: nem akart másik szólógitáros lenni a mélyhúrokon. A legnagyobb dicséret Solti Jánost illeti, aki tö-rött jobb kézzel (!) dobolta végig a koncertet, úgy hogy a kívülálló mindebből semmit sem vett észre! Szerettem volna a buli után bemenni az öltözőbe, egy néhány szót váltani vele, meg a többiekkel az évezred végén. A muzsikuskok koncert utáni gondolatait megosztani az olvasóval, de erre nem volt módom. Olyan "stage pass"-t adtak (sárga színűt), amire azt mondta a rend éber őre, hogy az nem érvényes. Oda nem, ami annak a kítűzőnek az angol neve. No comment. Egyszer szerettem volna egy olyan koncertbeszámolót írni, amely végén megkérdem a muzsikuskokat, ők hogy' érezték magukat a bulin... Nem jött össze. Bocs, azok helyett is, akik tehetnek róla. Amúgy meg b.ú.é.k. mindenkinek!

NNP /Fotó:Dávid Zsolt/

Big Stick®

Lásd, halld, érezd a különbséget!

**MAGYAR
DOBVERŐ!
AMERIKAI MODELLEK!**

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:
Tel./fax: 06-1/258-32-75
Mobil: 06-20/913-13-03

fibenare®
The guitar

Kézzel készített
mestergitárok
egyedi igények
alapján

Mobil: 06-70-310-3339
E-Mail: fibenare@hotmail.com
Márkaképviselet: Tajti Monitor Kft.
1075 Budapest, Károly krt. 13-15.

DOBCENTRUM

Tam
Tam

Music World Kft.

Magyarország legnagyobb dob-
és ütőhangszer szaküzlete

Pearl

MAGNUM

SABIAN

dw

#TAMA

REMO

A/MEINL

REBALTIP

Hivatásos magyarországi forgalmazója.
Nálunk megtalálható a Magyarországon forgalmazott összes márka.

Eladás-vétel-csere • Részletfizetési lehetőség • Csomagküldő szolgálata

1035 Bp., József krt. 58. Tel./Fax: 301-0222, 301-210-3874
Nyitva: Hétfőtől-Péntekig: 10-18, Szombat: 9-11,
E-mail: music.world@post.hu

MÁR DUBÁN DEZSŐ IS A TAM TAM DOBCENTRUMOT ERŐSÍTI.

Pearl Jam

2. rész

Rekord, akkord, akard!

Előző számunkban kezdtük el bemutatni a Pearl Jam egyedülálló vállalkozását, mellyel bizonyították: lehetetlen márpedig nem léteznek. Melankolikus hőseink ahelyett, hogy újabb kislemezeket másoltak volna ki aktuális albumukról, a "Binaural"-ról, egy gigászi, ötven CD-s sorozattal álltak elő, amelyek tavalyi Európa-turnéjuk valamennyi állomását megörökítették.

Utolsó angliai fellépésük - június 6-án - a walesi Cardiff International Arénában volt, a közönség kitörő lelkesedéssel fogadta a Pearl Jamet, akik kissé fáradtnak bizonyultak, s Eddie Vedder énekessel sem volt minden rendben, szétszórt volt, átkötő szövegeiben sokszor dadogott, kereste a szavakat. A sajtó a következőképpen tudósított az eseményről: "A társulat szolid rockja már nem annyira öncélú, mint a régebbi időkben, de hiányzik belőle a szenvedély."

Tizedik megállójukat a párizsi Bercy Stadionba ikatták be június 8-án, szükség volt az egynapos kikapcsolódásra, minek hatására egy felfrissült csapat állt rajongói elé. Huszonhatszamos repertoárjukban arányosan válogattak stúdióalbumaikról, s elővettek olyan kedvenceket is, mint a szépséges "Fuckin' Up", vagy a Jeff Ament basszeres által írt "Nothing As It Seems".

Június 9-én érkeztek a Rock Am Ring Fesztiválra a németországi Nürburgba, ahol meglehetősen rutinosan darálták le a nótáikat, ügyelve arra, hogy ne legyenek a legkönnyebben befogadhatóak. Bár az "Even Flow"-t, az "Alive"-ot itt is kikövetelte a nézősereg.

Két nappal később, vagyis június 11-én pedig egy újabb német fesztiválon, a Rock in Parkon érte őket az este, Nürnbergben. A programot indító, punkos lendületű, a szokottnál pozitívabb életkedvvel megtömött "MFC" nem tűnt a legerősebb kezdésnek, azonban mégsem okoztak csalódást klasszikusnak kikiáltott szerzeményeikkel.

Június 12-én átlépve a holland határt, a heerdeni Pinkpop Fesztivál fellépőinek nívóját emelték, a kötött műsoridő miatt egyik legrövidebb (alig több mint másfél óra) koncertjüket itt adták a turné folyamán, s a rövid, de annál intenzívebb akciójukra legtalálhatóbb szó a nyersesség lehetne.

Egyetlen csehországi koncertjüket június 14-én vezényelték le a prágai Paegas Arénában. Kisebb zenei improvizációkkal tálták a nótáikat, és jól bevált műsoruknak csak a sorrendjén változtattak. Amúgy maradt minden a régiiben.

Ezután két Katowice-i buli következett két egymás utáni napon (június 15-16.) a Spodek Arénában. Ezek - a banda szerint - nagyon jó hangulatú koncertek voltak, Mike McCready gitáros egyik interjújában a turné négy legjobb fellépése között emlegette ezt a két estét, s a párizsihoz hasonlította. Harminc (!) szám alá nem is adták...

Lengyelország után tizenhetedik állomásként az ausztriai Salzburg City Square-ben léptek deszkákra június 18-án. Kitörő lelkesedés, hatalmas ováció fogadta a grunge józan életű szerzeteseit, akik hálájuk jeleként borongós, zajos muzsikájukat osztották meg a kiegészített, tanulásra fogékony egybegyűltekkkel.

Mindennemű pihenő nélkül jutottak el másnap a ljubjanai (Szlovénia) Hala Tivoli-ba, ahol is elővettek a két évvel ezelőtti Neil Younggal közösen írt, temperamentumos

"I Got Shit"-et, illetve aktuális albumukról ("Binaural") a melankolikuságával elkápráztató "Sleight Of Hand"-et. A taps nem maradt el.

Folytatva az erőltetett menetet, június 20-án az olaszországi Verona Arénában koncerteztek, viszont a fáradság jeleit ügyesen tit-

kolták. Ez alkalommal újdonságnak az elvarázsolt, nehezen befogadható "Immortality" számított (nagyot bukkott 94-es "Vitalogy" lemezükről), érdekes, hogy egy dalban három perc erejéig csak a közönség lelkes hangjai hallhatóak, míg az "In The Coliseum" egy erre az egy sorra építő gótikus improvizáció, alig néhány másodpercben.

A menetrendbe beiktatott - kerekén huszadik - fellépésüket a milánói Fila Forumon ünnepelték június 22-én. Megindító volt, miként a - korábbiakban már említett - "Sleight Of Hand"-et egyként énekelte a közönség Vedderrel. Ettől még csodálatosabb lett ez az amúgy sem átlagos szerzemény. A csúcsponton kívül miről is írhatnánk még?

A rákövetkező napon Svájcba buszocskáztak, hogy teljesítsék a Zürich-i Hallenstadionban egybegyűlő közönség álmát. Különösebben kiemelkedőt ezen az éjszakán nem alkottak, csak becsületesen közkinccsé tették szokásos programjukat, egy-két kisebb módosítással.

Egy nap kihagyás után, június 25-én érintették huszonkettedik állomásként a berlini Parkbühne Wuhlheide-ot. Hosszú és fárasztó este nézett a Pearl Jam tagjai elé, közel két és fél órán át szórakoztatták a jegyvásárlókat, s még arra is ügyeltek, hogy elővegyék a kísérletezősebb "Not For You"-t hat évvel ezelőtről.

Huszonharmadik megállójuk szintén Németországban volt, mégpedig a hamburgi Sporthallenban június 26-án. Az elcsigázottság jelei megmutakoztak ugyan Seattle-i zenészeinken, azonban feledtette velük, hogy ezen a napon ünnepelte a zenekar tizedik születésnapját, s a dalok közé befért némi emlékezés, és "Happy birthday" éneklés is.

Utolsó előtti koncertjüket június 28-án Stockholmban adták a Naval Museumban. Az erő furcsa módon visszatért testükbe, és svéd követőiknek hajlandóak voltak szinte valamennyi nagy slágerüket lejátszani, kezdve a "Jeremy"-től, az "Even Flow"-n és "Animal"-en át egészen a felülmúlhatatlan "State Of Love And Trust"-ig. Mint ha érezték volna, mit vár tőlük a jó nép. Nem lehetett nehéz...

Ámbár eredetileg nem így tervezték, huszonötödik fellépésük a norvégiai Oslo-ban (június 29-én, a Spectrumban) számított az utolsó alkalomnak, hogy európai közönséget szórakoztathattak. Még nem tudták, de itt foglalták össze eddigi huszonnégy állomásuk lényegét, vagyis azt, hogy miért sikeresek maig koncertjeik. Ebben közrejátsszik az a különleges hangulati és érzelmi változottság, ami által egyszerre tudnak elkeseredettek, fájdalomittasak, melankolikusak és visszahúzódóan is boldogok lenni. Mindez pedig megjelenik depresszív rockzenéjükben is az ös-

Prosectura Auróra HétköznapiCSalódások,

Miskolc,
Ifjúsági Ház
2000.
december 9.

'98 decemberének egyik hideg estéjén a miskolci Vian klubban tartotta évről-évre fergeteges mulatságát az Utazó Punkcirkusz fedőnevű, a stílus magyar elitjét - Auróra, Prosectura, HétköznaPI CSAlódások - felvonultató karavánja legutóbb. A két évvel későbbi, 2000 decemberében megrendezésre került fesztivál az Ifjúsági Házban kapott helyet, ahol háromnegyed hétkor az Auróra dobosát, Kiskovácsot, valamint néhány lézengőt találtam mindössze. Az unatkozó ütős elmondta, hogy csúszik a buli kezdése, mivel a Prosectura még nem érkezett meg, a másik két vendég zenekar - Rózsaszín Pitbull, Punktum - előző nap lebetegedett, megfázott és hazautazott gyógyulni inkább, viszont a maradék három csapat teljes értékű, „fejenként” másfél órás koncerttel lepi meg rajongóit ezen az estén.

A teremben folyó hangpróba után előkeült Galacs (basszus) és Vigi (ének/gitár) is, akiktől megtudtam, hogy februárban olasz-görög körúton vesznek részt, a nyár végén Dél-Amerikát igazza majd le bandájuk, közben az előtérben egyre nagyobb számban gyülekeztek az apuka, két számmal nagyobb, biztostúkkal alaposan

feldíszített bőrkabátjában az ifjú, el-lazult titánok, akik aztán, lusta test-tartásban ülve bóbiskoltak a műanyag székekben.

Elsőként, a HétköznaPI CSAlódások kezdte a deszkákön kíméletlenül "ostorozó" szé-ánszát. Sajnos lemezeikhez ez idáig nem volt szerencsém, a számok részletezésétől tartózkodnék, viszont a politikai hozzáállásokról, hovatarozásokról, nem tetszésükről annál inkább beszámolhatok: itt aztán a kormány valamennyi tagja megkapta a magáét, a durva jelzők csak úgy szálltak. A saját nóták közé a Forró szél című jugoszláv film zenéjének punkos feldolgozása is becsúszott, ez hagyott bennem maradandó nyomot leginkább.

Mivel ez egy váltott főbandás, co-headliner fesztivál, az Auróra triója lépett másodikként a színpadra, a késve érkező Prosectura előtt. Tizennégy éve ezen a helyen láttam őket életben először, és ezek a kellemes emlékek teljesen megelevenedtek, amikor a húrokba csapott a Vigi vezette társulat. Ugyanaz az a fiatalos erő, lendület áradt belőlük, mint anno, sőt megkockáztatom, mozgásformájuk sem változott sokat, Galacs "billégésére" gondolok elsősorban. Programjuk a valamennyi nagy slágerüket megszólaltató "beszt of" volt, amire aztán beindult a jó nép, különösen a trombitás, ska-s nótákra, amelyekből én is szívesen hallgattam volna többet.

Aki még bírta szusszal, az a Prosectura ige-hirdetése alatt is nagyban dobálta a lábát, de én - a városban uralkodó lehetetlen közlekedési viszonyok miatt - hazafelé vettem az irányt. Bocs' fiúk, majd legközelebb.

- norbitam /Fotó:Tóth Tamás/

stúdiómoly:

Napjainkban, ahogy egyre növekszik a kisebb - nagyobb stúdiók száma, valamint az otthoni CD írás már hétköznapi dolognak számít, egyre többet hallani a "MASTERING"-ről, azaz az összekevert anyag végső formába rendezéséről. A következőkben e témát próbálom körbejárni.

A mastering célja a gyártásra kész végső anyag létrehozása. Az összekevert zenei anyag a megfelelő sorrendbe kerül, a számok közötti szünetek végső hosszukat elnyerik. A hangzáshoz, ha hozzá kell nyúlni, ez az utolsó lehetőség, ezután már csak a hallgató tudja otthon, az erősítőjén állíthatni a hangszíneket. Az anyag hangosságát is ebben a fázisban lehet a kellőképpen beállítani, különös tekintettel az egymás után következő számok hangzási viszonyaira.

A jó minőségű végtermék előállításához bizonyos feltételekre, eszközökre van szükség. Az egyik legfontosabb, hogy jól beállított, kiegyensúlyozott lehallgató rendszerünk legyen. Előnyös, ha több lehallgatási rendszer is a rendelkezésünkre áll, mert így jobban le tudjuk ellenőrizni az egyes beavatkozások hatásait. Nem árt, ha jó minőségű fejhallgatónk is van, mivel a zajok, apró patogások ezen jobban hallhatóak. Az egyéb beavatkozások végrehajtásához parametrikus szűrőkre, dinamika kompresszorokra, limiterekre van szükség. Ezekon kívül az exiterok, dominátorok, valamint az ehhez hasonló jellegű készülékek is nagy szolgálatot tehetnek. Légyes, hogy a berendezések közötti kábelvezetés szakszerű legyen, és a masterizáláandó anyaghoz ne adjon hozzá járulékos zajokat. A professzionális technikában általában a speciálisan az adott feladat elvégzésére tervezett berendezéseket szokták használni. Ezek rendszerint nagyon jó minőségűek, viszont ennek megfelelően elég drágák is. A különböző számítógépes szerkesztő programok is rendelkeznek már e feladatok elvégzésére alkalmas egységekkel, de ezek minősége eléggé változó.

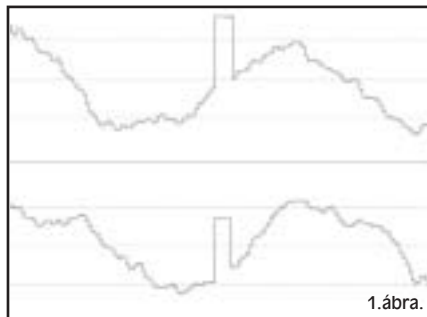
A hagyományos hanglemezgyártás időszakában már felismerték azt, hogy a mintalemez vágása előtt még célszerű bizonyos beavatkozásokat végrehajtani a kész, kevert anyagon annak érdekében, hogy még jobban szóljon az adott hanglemez. Ebből az igényből kiindulva jöttek létre azok a stúdiók, melyek erre a feladatra specializálódtak. A felszerelésük kialakításában is ez a szempont volt a döntő. A fejlődés során minél több speciális berendezést fejlesztettek ki, ez a különválás annál inkább megerősödött, és csak kimondottan a masterizálás és lemezvágás volt a feladatuk. A CD megjelenésével a vágás feladata átkerült a CD gyárhoz, mint a technológia szerves része, viszont a mastering megmaradt a stúdiók világában. Jelenleg is léteznek olyan stúdiók, melyek kimondottan e feladat ellátására vannak kialakítva.

A kész, kevert anyag különböző hanghordozókon lehet. Ez már önmagában is különbséget jelenthet abból a szempontból, hogy a master analóg-e, vagy digitális. Az analóg felvételeket magnetofonszalagra rögzítik, míg a digitálisaknál már nagyobb a választék. Az egyik legelterjedtebb a DAT kazetta mint hanghordozó, de lehetséges a hard discre, vagy különféle, speciálisan erre a célra tervezett hangrögzítővel való felvétel. Az analóg magnetofonos hangrögzítésnek megvannak a szabványos műszaki előírásai, melyeket ismerni kell ahhoz, hogy olyan felvételt készíthessünk, amely bármely más helyen, más magnóval is az eredeti hangzást reprodu-

A „mastering”

kálja. A digitális felvételeknél már egyszerűbb a helyzet, mivel az azonos szabványú digitális ki- és bemenetek garantálják a jelek teljes átvitelét - természetesen hibátlan összeköttetés esetén. A hangfelvételeknél a CD szabvány 16 bites, 44.1 kHz-es mintavételi frekvenciát ír elő. Amennyiben a masterizálendő anyag ilyen módon készült, úgy nem szükséges átalakítás, szemben a 48 kHz-es, vagy 96 kHz-es felvételekkel. Ezekben az esetekben mindenképpen szükséges egy jó minőségű átalakító program, vagy külön berendezés. Egy másik lehetőség, hogy lejátszuk a számot, és az analóg kimenetről veszünk a jelet, míg a rögzítő berendezés az analóg bemenetén kapott jelet a kívánt 44.1 kHz-es mintavétellel alakítja digitális jellé. Ebben az esetben nagyon fontos, hogy a DA, AD (digitál-analóg, illetve analóg-digitál) átalakítók jó minőségűek legyenek, ellenkező esetben minőségromlást szenvedhet az anyag. Az átalakítók minősége szintén nagyon fontos, ha analóg mesterszalagot kell digitalizálni. Profesionális mastering stúdiókban a digitális anyagokat is először analóg szalagra írják át, és ez után végzik el rajta bizonyos műveleteket, majd az így módosított számot digitalizálják újra. A masterizálásnak ezek az első lépései.

Az egyik alapvető feladat a nemkívánatos zajok kiszűrése. A keletkezésük szempontjából ezek is lehetnek digitális, vagy analóg zajok. A digitális zajok a szinkron elvesztéséből, rossz minőségű kábel használatából, vagy egyéb hibaforrásból származhatnak. Vannak közöttük olyan rövid impulzusok is, melyek csak egy-két minta ideig tartanak, de ennek ellenére egy rövid patthogó

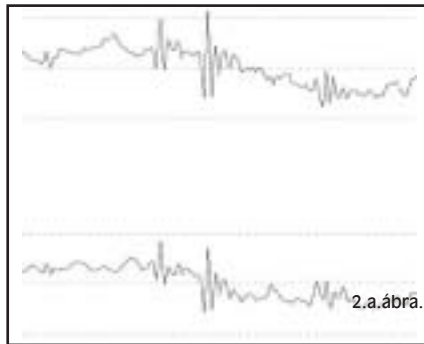
1. ábra.

hangot hallatnak. Egy ilyen zaj képe látható az 1. ábrán.

A két hullámforma a sztereó jel két csatornáját jelképezi. A lépcsőzetes ugrások a mintavételezést mutatják. Amint látható, a zaj pár minta hosszúságú, és impulzus jellegű. Ezek kiszűrésére a computeres szerkesztő programok a legalkalmasabbak. Egyszerű vágással is eltávolítható ez a rövid zaj, de nem is ez okozza a problémát, hanem a megtalálása. Ennek meggyorsítására különböző kereső programok vannak az egyes editorokban, melyeknél a zaj szintjéhez, és hosszához lehet beállítani a paramétereket, és ez által a kijelölt területen automatikusan megkeresi, és esetleg el is távolítja a zajt. Hasonló jellegű a hanglemezek lejátszásakor keletkező zaj, mely analóg eredetű, de viselkedése hasonló a már leírtakéhoz, azzal a különbséggel, hogy mivel folyamatosan jelentkezik, csak olyan programmal érdemes elkezdeni a feljavítást, mely automatikusan megkeresi, és kiszűri a tűzőreket.

A zajok másik területe, melyek a hangzó anyag alatt folyamatosan jelen vannak. Ezek a halkabb részeken erősen rombolhatják a zenei hatást. Keletkezhetnek már az eredeti hangfelvétel készítésekor is, de hibás átjátszás is okozhatja. Sokszor hallható nem megfelelő műszaki állapotú berendezések használatából eredő brummos - 50-100Hz körüli - bántó hangzás is. Az analóg hangfelvételeknél eleve számolni kell a szalagzajjal, mely a

halk részeken könnyen előbújhat, különösen akkor, ha utólag még bizonyos magas hangszinkorrekciót, kompressziót is alkalmazunk. Az eddigiekben leírt zajjelenségek legjobb eltávolítási módszereit a computeres edi-

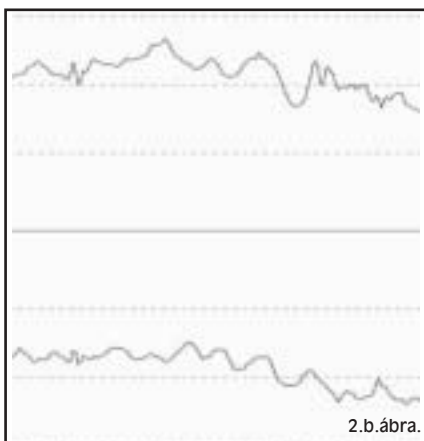
2. a. ábra.

torok nyújtják. A 2. a. ábrán egy analóg zajos rész látható, majd a 2. b. mutatja a javítás utáni állapotot.

Az editorokhoz már nagyon sokféle zajszűrő programot fejlesztettek ki. Egy részük a zajból vett minta alapján távolítja el a nem kívánt hangzást, míg másik csoportjuk egy előre rögzített algoritmus alapján dolgozik. Mindegyik fajtával nagyon jó eredményeket lehet elérni, de figyelembe kell venni, hogy nem kívánt hatások is felléphetnek. Az egyik ilyen jelenség, hogy a beavatkozás után a magasfrekvenciás tartományt veszteség éri. Mindenképpen többször ellenőrizni kell, hogy ne ártson a beavatkozás az anyagnak. Ugyanez vonatkozik a fellépő "féléző" hatásra.

Nem hagyható ki a hangszinkorrekció a zajok tárgyalásánál, mivel már az előbb említett módon hatással vannak egymásra, és az esetek túlnyomó többségében a magas frekvenciáknál emelést kell alkalmazni, nem vágást - ami a zajok szempontjából a szerencsésebb eset lenne.

Itt vissza kell utalnom az első részben tárgyaltakhoz, mégpedig a lehallgató rendszer minőségére. Amennyiben a keverés nem korrektül beállított lehallgató rendszeren történik, bizonyos frekvenciák vagy kevésbé

2. b. ábra.

lesznek hallhatóak, vagy túl sok lesz belőlük. Egy túlzott mélyemelés beállított monitor rendszer a kevert anyagot mélyszegénnyé teheti, valamint a fordítottja is bekövetkezhet, azaz kevés lesz a mély.

Ez bármely más tartományokra is fennállhat, szerencsétlen esetben akár többnél is. Ezekben a hibákban lehet segíteni a masterizálás folyamán, de minőségileg más a feladat, ha egy jól megkevert szám hangzásán kell javítani, vagy egy rosszul szólót kell a lehetőségekhez képest jobbá tenni. A hangszabályozás sem tud minden

problémát megoldani. A nagymértékű emelések, vágások fázisproblémákat okoznak, az erős emelések a zajokat emelik. Látható, hogy az egyes fázisok kapcsolódnak egymáshoz, és nem különíthetőek el. Mindig figyelembe kell venni, hogy az egyik beavatkozás a másik szempontjából milyen hatásokat válthat ki.

A hanghordozókra felvett anyagoknál fontos szempont, hogy a jelszint milyen mértékű a lehetséges maximális kivezérléshez képest. Ennek a beállítása is a masterizálás egyik fontos feladata. A CD-re kerülő hanganyag jelszintje maximálva van, ez a digitális nulla szint. Ennél nagyobb szintet a CD-re nem lehet felírni. Amennyiben már digitális anyaggal dolgozunk, abban az esetben azt kell ellenőrizni, hogy az adott számban a maximálisan elért jelszint hol helyezkedik el a nulla szinthez viszonyítva. Analóg jel digitalizálásakor nagyon kell ügyelni arra, hogy a digitális 0 szintet ne lépje túl a jel, mert ebben az esetben torzítás lép fel. Természetesen, ha a maximális jel nagyság elmarad a 0 szinttől, úgy a CD halkabban fog szólni. A lehetőségek minél jobb kihasználását segítik elő a kompresszorok, limitererek. Mindegyik fajtának létezik computeres, szoftveres verziója is. A limitererek egy előre beállított érték fölé nem engedik a jelet, ezzel elérhető, hogy a torzításokat elkerüljük. A kompresszorok a dinamikát módosítják oly módon, hogy beállított értékhatárhoz képest a halkabb jelet felerősítik, míg a hangosabbat lehallgítják. Ennek eredményeképpen hangosabban fog szólni az így átalakított szám. A kompresszió több fokozatban is állítható. Természetesen mindig az adott anyag határozza meg az alkalmazás mértékét. Azt is figyelembe kell venni, hogy az egymás után következő számok hangossága hogyan viszonyul egymáshoz. Nem biztos, hogy teljesen egyforma dinamikára kell állítani az összes számot. Ahhoz, hogy egységes hangzást lehessen adni az egész CD-nek, többször is le kell ellenőrizni, hogy az egymás után következő számok dinamikája hogyan viszonyul egymáshoz, és ennek figyelembevételével kell a szintbeállítást elvégezni.

A kompresszorok egyes típusai lehetővé teszik, hogy különböző kompressziót lehessen végrehajtani meghatározott frekvencia tartományokban. Az esetek jelentős részében ez a lehetőség feleslegessé teszi a hangszabályozók használatát, mivel a sávokban alkalmazható dinamikai beavatkozás egyúttal a frekvencia tartományok egymáshoz viszonyított mértékét is megváltoztatja. Nagyon hatásosan lehet ezekkel dolgozni, de a veszély is adott, hogy túlságosan kiegyenlített lesz a zene, a dinamika eltűnik belőle. Figyelembe kell venni, hogy milyen zenei stílust képvisel az adott anyag.

A kompresszorok alkalmazása is járhat hátrányokkal. Mivel a halk jeleket felerősítik, itt is néha kompromisszumokat kell kötni, hogy a felerősödő zaj ne legyen túl sok, viszont a szám hangossága is kellő mértékben növekedjen. A másik veszély, hogy a többsávos kompresszorok drasztikus használata esetén a zenei arányok is megváltozhatnak, ami nem biztos, hogy szerencsés. A többszörös komprimálásra nagyon jó példákat lehet hallani az FM rádióknál. A kész CD-k, melyeken már jelentős kompresszió van, még a rádiók szintén többsávos kompresszorán is végigmegy, és ez okozza sokszor az egyes frekvenciákon hallható torzítást.

A masterizálás folyamán speciális effektek - zengető, delay, stereo imager, stb. - használata is lehetséges. Mindenképpen figyelembe kell venni, hogy a beavatkozás ne legyen öncélú, mert jellegében megváltoztathatja az adott számot. Az ilyen jellegű effektek használatát az adott produkció kívánalmai határozzák meg.

Ezzel körülbírtuk a mastering készítésekor előforduló főbb feladatokat. Természetesen előfordulnak még ezen kívül speciális eljárások, de ezek nem általánosak. Az a tény is megállapítható, hogy csak jól összekevert, jól hangszerelt felvételekből lehet olyan CD-t készíteni, melynek a hangzása az elvárásainknak megfelel. A masterizálás nem varázsszer, hanem pontosan olyan fontos

HANGSZER ADÁS-VÉTEL

USA WINTAGE '57 Stratocaster eladói 06-30/99-57-140

Fernandes AMB-4-es basszusgitar sürgősen eladói. Ár: 78.000 Ft. Tel.: 30/302-42-92

Eladó egy **Powerstate PTB-160-as BHSS combó** 110.000 Ft-ért. Boss CS-3 Compression Sustainer pedál 10.000 Ft-ért. Boss CE-2B bass Chorus pedál 10.000 Ft-ért. Jim dunlop USA bass Cry Baby 28.000 Ft-ért. Érd.: 30/210-96-76

Eladó egy amerikai gyártmányú 50 W-os, 8 Ohm-os felújított **King Tone Classic** sugárzó (Seymour Duncan combo-kat szerelik vele). Irányár: 15.000 Ft. Tel.: 20/919-06-12

Eladó **Laney Hard Core Mow 120 basszus-combo**, egy év garanciával. Ár: 120.000 Ft (boltban: 130.000). Továbbá egy Jim Harley szólógitar, Telecaster forma, három éves, első tulajtó. Ár: 40.000 Ft. Tel.: 88/476-164

Eladó **amerikai Fender Strat Plus Deluxe** (3 Lace Sensor, Fender Floyd Rose), vagy cserélhető felső kategóriás Ibanezre. Eladó még egy DiMarzio Fast Track II-es single coil méretű humbucker. Ár: 200.000 ill. 20.000 Ft. Érd.: Szabó Szilárd, 3525 Miskolc, Kazinczy u. 1.

Peavey (USA) szólógitar - Handcrafted - DiMarzio és Evans hangszedőkkel, 24 bundos nyakkal, dupla satus Floyd Rose-zal, kemény tokkal, 120.000 Ft-ért eladói. Tel.: 48/476-747

Használt dobot keresek megvételre. Cinek és állványok érdekelnének. Tel.: 20/374-74-40, egész nap.

Zildjian Z Custom Rock Crash 16"-os (31.000 Ft) és Z Custom China Boy 20"-os (45.000 Ft) eladói. Továbbá Sonor gémes- és egyenes állványok 14.000 Ft-os irányáron eladók. A hangszer-ek újszerű állapotban vannak! Tel.: 20/929-38-69

Dobszerelések (elemenként is!) Cintányérok, Állványok, Lábgépek, Bőrök és egyéb tartozékok nagy árengedménnyel eladók! Tel.: 20/997-8663, arnold@katonaj.sulinet.hu

Ingyenes a Börze!

Játékszabályok: Továbbra is ingyenesek a Börzében az apróhirdetések 20 szögig. Ez alól természetesen kivételt képeznek a keretes, valamint kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések. Ezek ára: **20 szögig 2.000 Ft, e fölött pedig szavanként plusz 50 Ft.**

Tehát szabad a pálya, várjuk nyílt (!) postai levelezőlapjaitokat postacímünkre: Rockinform 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.

keres. Irány: Incubus, Faith No More, RATM. Tel.: 30/997-82-98

Énekes keres társakat hard/glam bandához. Lényeg az elszántság és a tökösség (lásd: Poison, Mötley, Backyard Babies, Skid Row). Tel.: 20/362-47-84

Kíváló Kecskeméti dobos, nagy rutinnal, (16 éve dobolok, 10 éve tanítok) bármilyen műfajban fellépésekkel rendelkező zenekarnak dobolna!!!! 20/997-8663 arnold@katonaj.sulinet.hu

Eladó egy **Crate GX-80-as gitárkombó** (beépített zengető, equalizer) tiszta ill. torzított csatornával. Érd.: Varga László, 30/254-64-44.

Egyéb

Rock, metal, progresszív hanglemezt, CD-t, MC-t gyűjtök. Veszek, cserélek. Fölös példányaimat eladom. Érd.: Koncz Árpád, 3703 kazincbarcika, Pf.: 338.

Led Zeppelin, Santana koncert VHS-re szuper minőségben! Tel.: 30/994-72-86

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobocsk, Paiste, Sabian tányérok. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

Eladó jó állapotú CD-k: Little River Band - First Under The Wire (2.200Ft); Török Ádám és a RABB - Űres a ház (1.500,-); Hit Connection - pop-rock válogatás (1.500,-); Chicago - VIII. (2.000,-); Pop-rock '86 Collection (dupla, 2.400,-); Triumvirat - Pompeii (2.200,-). Eladó bakelit: Abus - Jazz 'n' Roll (amerikai jazz-rock '86-ból, 2.000,-); Johnny Guitar Watson - Real Mother (3.000,-); Nempor Line (amerikai jazz-rock, 1.500,-). Tel.: 46/353-269, egész nap.

Dobosok figyelme! Gumilapos gyakorló dobfel-szerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjjelkor is! Tel.: 28/430-935, 20/92-55-977

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistmat felbélyegzett válaszboríték ellenében megküldöm. Kérégyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u.35.

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizuális segédeszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelnének magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rock-magazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, Bánfalvidióta.

Az úgynevezett nagy progresszív korszakot tartalmazó **együttesek széles listájával** (floppy-n) látok el minden érdeklődőt, válaszboríték ellenében. Kizárólag '67-'76-ig (rock, jazz, blues, psycho) CD lemezek eladók olcsón! Cím: Dudar Viktor, 6000 Kecskemét, Dohnányi E. u. 46. E-mail: pazop@freemail.hu

Rockdob-oktatás kezdőtől haladó szintig Újpest-központban. Érd.: 330-21-67 (este) v. 30/282-43-01.

A '70-es évek progresszív rockzenéjének hagyományait követő miskolci Mercy Minutes zenekar basszusgitarost és dobost keres. Érd.: Simkó

József, Miskolc, Léway út 25. Tel.: 46/325-495

Eladó MK-k: Mud - 1995 (200 Ft); New Power Generation - Exodus (200); No Comment - Nekünk újra szállni kell (200); Omega - Összes kislemez '67-'71 (500); Pink Floyd - Obscure By Clouds (300); Queen - II. (200), - Innuendo (200); Republic - Indul a mandula (500), - Tüzet viszek (600), - Igen (600). Érd.: Ivánkovits Imre, 9023 Győr, Ifjúság krt. 34. VII./37. Tel.: 30/265-47-81

Dalszövegek eredeti nyelven eladók! Kérj bármit! Pl.: Nirvana-összes, Marilyn Manson-összes, Korn, Metallica, Exploited, Sex Pistols, RATM, NIN, Black Sabbath, Led Zep., Deep Purple, Pearl Jam stb. Válaszborítékot küldjétek! Cím: Szmla Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10. Tel.: 88/213-668, 20/9175-362.

Figyelem! Elloptak egy Ibanez EX 370-es bordó faerezetű, arany szereléses Floyd-Rose karos szólógitárt, egy Crate GX-15-ös erősítőt, egy ZOOM 505-ös multieffektet. Magas jutalom a nyomravezetőnek! Tel.: 20/382-69-21 vagy Xiii. ker-i rendőrség.

Eladó CD-k: Anathema - Judgement, Amorphis - Tuonela, Arch Enemy - Burning Bridges, My Dying Bride - The Light At The... Ár: 1.000 Ft/db + pkg. Pink Floyd - Atom Heart Mother (1.500 Ft + pkg.). Cím: Medgyesi László, 5920 Csorvás, Dobó u. 46.

Ha van HIM-ről, Marilyn Mansonról és a Guano Apes-ről felesleges cikked, posztered, koncertfelvétel stb., akkor írd meg nekem! Megegyezés levélben. Cím: Krizsán Ágnes, 5600 Békéscsaba, Könyves u. 8/1. littlenrs@freemail.hu

Eladó CD-k, pl.: Primal Fear, Alice Cooper, Strong Deformity, Carpathian Full Moon, Napalm Death, Grave, Morgoth, W.A.S.P., Mr. Big, Vasaria (Type O' N. -szerű zene) stb. Továbbá MK-k, pl.: Dead Can Dance, Thanatos, Stainless Steel, No Future, C.O.C. stb. Felbélyegzett válaszborítékért lista. Cím: Tátrai Emese, 4400 Nyiregyháza, Korányi F. u. 46. 1/5. Tel.: 42/444-332

Gitárokutatás! Alacsony áron, magas színvonalon. Klasszikus, rock és metál műfajban, gitáron és basszusgítáron egyaránt. Tel.: 06-30/273-87-37, Horváth Imre.

Eladó bakelit lemezek a '80-as évek hard és heavy stílusában, 270 db-os gyűjtemény, pl.: Motörhead, Anvil, Rush, Tesla, Saga, Whitesnake, Judas Priest, Kiss, Journey stb. Továbbá újszerű állapotú zenés hi-fi videók: Triumph, Scorpions, W.A.S.P., Judas, Magnum, Dio, Rainbow, Marillion stb., ill. CD-k: W.A.S.P., Styx Great White, Judas stb. Felbélyegzett válaszborítékos levélre állapot-, ármegejelöléses listát küldök. Cím: Kőrös Tamás, 6000 Kecskemét, Bocskai u.18. Tel.: 76/418-374

Eladó CD-k: Soundgarden - Screaming Life/Fopp, Louder Than love, Ultramega OK. Ár: 2.000 Ft/db. Mindegyik eredeti, USA nyomású! Cím: Ari Péter, 5310 kisújszállás, Kossuth u. 35. Tel.: 59/323-297 (18 óra után).

Eladó **Yamaha keverőerősítő (USA modell)** 2x200 W-os, 16 csat., 2 aux MOS-FET + 20m sterge kábel + box, 180.000 Ft-ért. Továbbá 2 db Cerwin Vega 500 W-os profi koncertláda (USA), hibátlan állapotban, 480.000 Ft-ért. A kettő együtt: 600.000Ft (irányár). Tel.: 30/248-25-07

Zenész kerestetik

Punkrock zenekar alapításhoz keresek komoly hozzáállású dobost, gitárost, szólógitárost és énekest. Irány: Bad Religion. Tel.: 30/238-87-98 v. 23/388-326.

Gitáros/énekes (cuccal) zenekar alapításhoz **társakat keres**, vagy már meglévő együttesekhez csatlakozna. Stílus még nem eldőntött. Komoly arcok jelentkezését várom. Tel.: 47/380-585, Jack.

BLM de Formáció zenekar keresi **új dobosát és ritmusgitárosát**, mert "amíg a föld kerek, mindig lesznek rockerek". Próbaterem Budakalászon. Hívt! 70/312-8646 Ádám

Több, mint 100 koncert után ismét **billentyűst keresünk**. Dallamos, régivágású (Deep P, Van Halen, Mobil stb.) rockzene, saját cucc, kevés gázsi. Tel.: 335-1079, 20/374-2022.

Saját zenét játszó budapesti zenekar **énekest**

MISKOLCI ZENÉSZ KLUB
KARTON RÉLA NYELVÉDELMI HÁZ
MISKOLC, ANDRÁSSY 15. TEL.: 06-30-997-810

NEM CSAK ZENÉSZEKNEK! MINDEN SZOMBAT!!!
2001. január 27.
- A budapesti DOBT BÜTÉRTI FUNKY ROCK Jelenésbatalis (er-feltétel, er-FM kapu)
Süvésle 08. - HÉHÉHÉHÉ IYONHÁZMÓVÓT, ELVÉHÉ
30. - DEPRÉSSZIO LIGHT FUNKO, DEBORT
31. - METROPS FUNKO
(ROBOR. S.F. WILLET koncert)
34. - STAN koncert

A koncertek után "Rock Disco" hajnalig, melyre a belépés ingyenes!
HÖRÁKRESTER: LÉNYVEL GÁBOR (CSÖVES)

S.K. MUSIC HANGSZERELŐ

ROCKINFORM

rádióban

Négy hetente

önálló, élő műsor a Pannon rádióban 17-órától. **A RockInformban szerplő magyar zenekarok felvételeivel**, és a lappal kapcsolatos információkkal.

Következő műsorok:

január 24.
február 21.
március 21.

TANKCSAPDA

AGYARORSZÁG

TURNÉ 2001

FEBRUÁR

- 09. Esztergom - Molotov
- 10. Gödöllő - GATE
- 15. Hódmezővásárhely - Bahnhof
- 16. Szarvas - Zebra
- 17. Törökszentmiklós - Mozi
- 22. Gyöngyös - Műv. ház
- 23. Veszprém - D.C.
- 24. Kaposvár

MÁRCIUS

- 02. Komárom - Csokonai M.H.
 - 03. Salgótarján - SVT M.H.
 - 09. Székesfehérvár - Bahnhof
 - 10. Szekszárd
 - 15. Eger - MÁS
 - 16. Eger - MÁS
 - 17. Hajdúnánás - Blackman
- TOVÁBBI DÁTUMOK A MÁRCIUSI SZÁMBAN,
ÉS A NETEN:

WWW.TANKCSAPDA.COM

AGYARORSZÁG

AZ ÚJ ALBUM - CD-MC
2001.02.20.

TEGnap ELVÉLT

land of charon
a láz (MC-CD)

art of butchery
flashback (MC-CD)

korog
próbáld újra (MC-CD)

JÖN! RISE (USA) DIVINE AETERNUM (CD+MC)

divine orgy
esemi orgia (MC-CD)

rakogép
csakazentis (MC-CD)

anthonus
kalokagátia (MC)

pleeman
delighted (MC-CD)

dark clouds
nadir (MC-CD)

testimony
whole the sadness (MC-CD)

story
millennium (MC-CD)

slaves of illusion
claves of illusion (MC-CD)

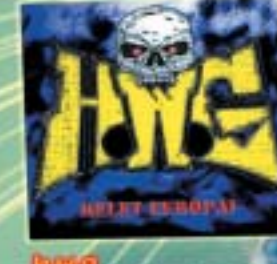
bomber
p.t.s.a. (MONI)

ideas
journey around... (MC-CD)

depresszió
uszka erőből (MC-CD)

hive
kivét. európai (MC-CD)

ankou
majd kiderül (MC-CD)

septimen
dogma (MC)

carmen
vitamin-c (MC-CD)

2000